

சிறப்புக்கவி.

தஞ்சாவூர் பிரஹ்மஸ்ரீ சதாவதானம்
சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள் இயற்றியது.
விருத்தம்.

மாரதநித்த மூர்ந்துசெலென்று மாநாழி
மறமிகுகூற்றும் வர்த்தகனென்றுங் கைக்கொ
பாரதமுற்ற சீவர்தமாயு ளாநெல்லைப் . [ண்டு
பரிவிற்கொள்ளும் பரிசுணராப்பே தைமையா
[முந்தோர்
கூரதமுற்றி டாதுயர்முத்திக் கையேறக்
குறுகியமார்க்க மின்னதுதானென் றேயோது
நாரதபத்தி சூத்திரவடநூல் தென்னாலாய்
நமக்குறவளித்தான் பிரமாநந்த ஓரையோடே.

சென்னை, “ லோகோபகாரி ” பத்திராதிபர்
பண்டிதர்

கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள்
அபிப்பிராயம்.

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

—...:~::~~::~~::—

ஆரணப் பொருளா மாதியம் பகவன்
பூரணன் புராதனன் பொன்னடிக் கமல
மறவா தேத்திய மாட்சிமை தன்னு
லறமார்ந் துள்ள வமைதி பெற்றுச்
சிவநெறி காட்டுந் தேசிக ரருளாற்
பவநெறி மாற்றிப் பரமா நந்தம்
பெற்ற புனிதன் பிரமமாம் வழியை
நற்றவர் தமக்கு நவிலும் பரமன்
கலைகளின் முடிவைக் கண்ட சீல
னலைமன மென்று மனதுகாத் தீரன்
றஞ்சைவாழ் பெரியன் சற்குரு சிகாமணி
மஞ்சென வெவர்க்கு மறைமுடிப் பொருளை
வரையா தீவோன் மாண்பெலாம் பெற்றோன்
றரைமுழு தம்புகழ் தங்கிய குப்புச்
சாமிபன் னுலைத் தமிழ் ருய்யத்

தோமிலா தியற்றிய சுத்தன் பிரஹ்மா
 நந்த சுவாமி நம்மனோர் பத்தி
 நந்த விலாது நலமுறச் செய்ய
 முத்தியி னேதுவா மொழியுபா யத்துட்
 பத்தியே மிக்கதென் பரமா சிரியர்
 மொழிவழி வழாது முறைமைய தாகச்
 பழியொடு பாவம் பாற்றிய நாரதர்
 சொற்றிடு பத்தி சூத்திர மதற்குக்
 கற்றவ ரியாவருங் கருத்துட் கொண்டு
 பெறற்கரும் பயனைப் பெற்றோ மென்று
 சிறப்புறப் போற்றத் திருமகண் மருமகன்
 மகிழ்ந்துளங் குளிர்ந்து வாழ்த்துக் கூவு
 மகியுளா ரெவரும் வணங்கி யேற்க
 விபற்றின னோருரை யிவ்வரை தன்னை
 மயக்கம தொழிய வாய்ப்பாய்ப் படிப்போர்
 பத்தியி னியல்பும் பகுப்பு மெதுவுஞ்
 சித்தியும் பத்தார்தஞ் சிறப்பு மவற்றிற்
 காம்பிர மாணமு மறிந்து பத்தியைக்
 கூம்ப விலாது குறைவறச் செய்து
 மாதவன் கருணை வந்துறச் சித்தஞ்
 சீதள மாகத் திகழ்ந்துவாழ் வாரே.

உடையார்பாளையம்

ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகசுவாமிகள்

ஆஞ்ஞாயின்படி

இதற்குப் பொருளுதவிசெய்த

மகா-நா-நா-ஸ்ரீ முருகப்பிள்ளை அவர்கள்,
கொல்லாபுரம்.

“ கந்தசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்,
காலனூர்.

“ செல்லமுத்துப்படைபாச்சி அவர்கள்,
பொன்பரப்பிக்குடிக்காடு.

இவர்கட்கு ஈசுவரன் கிருபைசெய்வாராக.

॥ ॐ ॥

ஸ்ரீகணேசசாரதாசத்திருப்பயோ நம:

ஸ்ரீ நாரதபக்திசூத்திர

முகவுரை.

—•—•—

அகில ஜகந்நாயகனாகிய ஸ்ரீபரமேசுவரன் இச்
சம்ஸாரத்திலமுந்தித் துன்புறம் ஆன்மாக்கள்
அதனினின்றும் களாயேறி முக்தராகுமாறு சரி
யை, கிரியை, யோகம், ஞானம், பக்தியென்னும்
பல உபாயங்களைக் கற்பித்திருக்கின்றனர். அவ
ற்றுள், சரியையினையும் கிரியையினையும் செய்
வதற்குக் கவியின்வசத்தரான ஜீவர்கட்குப்
போதுமான சரீரம், ஆயுள், பலம், ஆரோக்கி
யம், இடம், பொருள், ஏவல் முதலியன ஒத்து
வருதல் அசாத்தியம். அன்றியும், வர்ணாசிர
மங்கட்கேற்ற கர்மங்களைச்செய்தற்குரிய வர்ண
சிரமங்களோ, கவியின் வலியால் தலைதடுமாறிக்

கிடத்தல் பிரசித்தம். நிற்க, யோகத்தினைச்
 செய்யவோ நீண்ட ஆயுளும் ஆரோக்கியமு
 மில்லை ; அதற்குரிய இடம்பொருளேவல்களும்,
 யோகசித்திபெற்ற ஆசிரியரும் இக்காலத்திற்
 கிடைப்பதரிது. ஞானத்தினைப் பழகலாமெ
 னிலோ, மேற்சொல்லப்பட்ட மூன்று சாதனங்
 களையும் அப்பியசித்து, அதனால் பரிபாகப்பட்ட
 சூக்ஷ்மமும் நிச்சலமுமான புத்தியுடையவனுக்
 குத்தான் அதிநுட்பமான விசாரத்தால் தத்
 துவஞான முதயமாகும். மேற்கூறிய சாதனா
 நுஷ்டானமின்றியவர்கட்கு ஞானம் அரிதி
 னும் அரிதாம். ஆதலால் இக்கலியின் வசப்
 பட்ட ஜீவர்கட்குச் சர்வஞ்ஞசர்வசக்திமான
 ஈசுவரனது பிரசாதத்தினால் எளிதில் முக்தி
 யடைவதற்குச் சிறந்த சாதனம் பக்தியேயாம்.
 இதற்கு இடம், பொருள், ஏவல், சரீராரோக்
 கியம், பலம், ஆயுள், புத்தி முதலிய எவ்வித
 சாதனங்களின் அபேகைசூய மில்லை. விஷபங்
 களிற் செல்லும் பிரியத்தினைப்போலப் பரமேசு
 வரனிடத்தில் பிரியம் வைத்தல் ஒன்றே வேண்

டியதாம். இது மாணவேதனைப்படும் சமயத்
திலும் செய்யக்கூடிய சுலப சாதன மெனின்,
இதனிற் சிறந்தது வேறில்லை யென்பதைக்
கேட்பானேன்.

அவ்வித பக்தியின் லக்ஷணமும், அதன்
வகைகளும், அதன் சாதனங்களும், அதனாலாம்
பயனும், பக்தரிலக்கணமும், அவற்றிற்கேற்ற
பிரமாணவசனங்களும் இந்நூலினும், உரையி
னும், குறிப்புரையினும் விஸ்தாரமாகச் சொல்
லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்நூல் வைஷ்
ணவபரமானதென்று சிலர் சந்தேகிக்கலாம்.
பக்தியென்பது பூஜ்யமான ஓர் பரவஸ்துவினி
டத்துச் செலுத்தும் பிரியமேயாகவின் அது
அவரவர்கட்கிஷ்டமான தெய்வத்திற் பொருத்
திக்கொள்ளத்தக்கதாம். அன்றியும், எவர் எவ்
வடிவாகப் பாவிக்கினும், அதற்கு விஷயமாகும்
பரவஸ்து ஒன்றே உளதாம். பக்தியைப் பிரதா
னமாகத் தன் இஷ்ட தெய்வத்தினிடம் செலுத்
தவேண்டுமே யல்லாது பேதபுத்திசெய்து பிற
தெய்வங்களைத் தூஷிக்கலாகாது. அங்ஙனம்

பேதம் பாராட்டலும், தூஷித்தலும் கூடாது, சம்பாவனை செய்யவேண்டுமென்பதனை “மஹக்: ஸ்கரதேஷி மஹ்நேஷி ஸ்கரமிய: । தாவுமௌ நரகம் யாதௌ யாவச்சந்த்ரதிவாகரௌ ॥ என்னுடையப் பத்த னாகிய யெழிற்சிவத் துவேடி யாவான்; என்னுடையத் துவேடி யாகிய யிவல்சிவப் பிரிய னாவான்; என்னுமில் விருவ ரும்போ யெரிநா கடைந்து மீளா; மன்னுவர் பாறு விந்து மன்னுமல் வளவுந் தானே” என்னும் விஷ்ணுபகவான் வாக் கியத்தினாலும், “நாமானி தவ கோவிந்த யானி லோகே மஹந்தி ச । தான்யேவ மம நாமானி நாத்ர கார்யா விசாரணா ॥ த்வதுபாஸா ஜகந்நாத சைவாஸ்து மம கோபதே । யசுசு த்வா் த்வேஷி தேவேச ச மா் த்வேஷி ந சஸ்ய: ॥ அவயொ: ரந்தர் நாஸ்தி ஸந்தேரயேஜகத்பதே ॥ கோவிந்த! உலகத்தில் தமது பெருமையுள்ள நாமங்கள் எவையோ அவையே என்னுடைய நாமங்களாம். இதில் விசாரணை செய்யவேண்டிய தில்லை. ஜகந்நாத! தமது உபாசனை எதுவோ,

கோபதியே ! அதுவே எனது உபாசனையாம்.
 தேவேச ! எவன் தம்மைத் துவேஷிக்கிறானோ,
 அவன் என்னைத் துவேஷிக்கிறான் ; சம்சய
 மில்லை. ஜகத்பதியே ! நம்மிருவருக்கும் சப்
 தங்களாலும் அர்த்தங்களாலும் பேதமில்லை”
 என்னும் .சிவபெருமான் வாக்கியத்தாலும்,
 “स ब्रह्मा स शिवः स हरिः सैंद्रः सोऽक्षरः परमः
 स्वराट् ॥ அவன் பிரஹ்மா, அவன் சிவன்,
 அவன் ஹரி, அவன் இந்திரன், அவன் அக்ஷ
 ரன், பரமன், ஸ்வராட்டு” என்பதும், “शिवाय
 विष्णुरूपाय शिवरूपाय विष्णवे । शिवस्य हृदयं
 विष्णुर्विष्णोश्च हृदयं शिवः ॥ यथान्तरं न पश्यामि
 तथा मे स्वस्तिरायुषि । यथान्तरं न भेदाः स्युः शिव-
 केशयोस्तथा ॥ விஷ்ணுவடிவ சிவனுக்கும் சிவ
 வடிவ விஷ்ணுவுக்கும் (வணக்க முளதாக).
 சிவனது இருதயம் விஷ்ணு. விஷ்ணுவின்
 இருதயம் சிவன். எவ்வாறு வேற்றுமை
 காணேனோ, அவ்வாறே எனது க்ஷேமமும் ஆயு

ஞ முளவாக. எப்படிச்சிவகேசவர்கட்கு இடையு
 யும் பேதங்களு மில்லையோ அவ்வாறே.”
 என்னும் ஸ்கந்தோபநிஷதமும், மற்றும்
 ருத்ரஹிருதயோபநிஷத முதலியனவுமான
 சுருதிவாக்கியங்களாலும், “ शिवस्य हृदयं विष्णु-
 विष्णोश्च हृदयं शिवः । ईषदप्यंतरं कृत्वा रौरवं
 नरकं व्रजेत् ॥ சிவனுடைய இருதயம் விஷ்ணு.
 விஷ்ணுவின் இருதயம் சிவன். இருவருக்
 கும் சிறிதேனும் பேதத்தைச் செய்யின்,
 ரௌரவமாகிய நரகத்தினை யடைவான்.” என்
 பதும், “ शिवशक्तिगणेशार्कविष्णुरूपात्स ईश्वरः ।
 उपासनानुसारेण भक्तेभ्यो भुक्तिमुक्तिदः ॥ சிவசக்தி
 கணேசசூரியவிஷ்ணுவடிவத்தால் அவ்வீசு
 வரன் உபாசனாநுசாரமாகப் பக்தர்களுக்குப்
 புக்தி முக்தி தருபவனாவன்.” என்பதும்,
 “ शैवाः शाक्ताश्च गणेशाः सौरा विष्णुप्रपूजकाः ।
 विद्विषन्ति मिथो भ्रान्त्या तेषां भक्तिश्च निष्फला ॥
 சைவர்களும் சாக்தர்களும் (சக்தியுபாஸகரும்)

கணேச (கணேச வுபாஸ)களும் செளரர் (சூரி
யவுபாஸகர்) களும் விஷ்ணுவைப் பூசிப்ப
(வைஷ்ண) வர்களும் பிராந்தியினால் ஒருவரோ
டொருவர் துவேஷிக்கின்றனர். அவர்களது
பக்தி நிஷ்பலமாம்.” என்பதுமான வியாசர்
வசனங்களாலும், “एकान्तभक्ता अस्मासु निर्वैराः
समदर्शिनः ॥ सलोका लोकपालास्तान्वन्दन्त्यर्चयन्त्यु-
पासते । अहं च भगवान् ब्रह्मा स्वयं च हरिरीश्वरः ॥
न ते मय्यच्युतेऽजे च भिदामण्यपि चक्षते ॥
எகாந்தபக்தரும் எங்களி (மூவரி) டத்தில்
வைரமின்றியவர்களும் சமதரிசிகளு மாவர்.
உலகங்களோடு உலகபாலகர் அவர்களை வந்திக்
கின்றனர்; அர்ச்சிக்கின்றனர்; உபாசிக்கின்றனர்.
யானே பகவான் பிரஹ்மாவும் ஸ்வயம் ஈசுவர
னான ஹரியுமாவேன். அவர் (பக்தர்) கள் என்
னிடத்தும், விஷ்ணுனிடத்தும் பிரஹ்மர்வி
னிடத்தும் அணுவளவும் பேதம் காண்கிறதி
ல்லை.” (பாகவதம் ௮-௨-௯௪. ௮-அத்தியாயம்
௨௮-௨௯) “ वरह उवाच :— शिवो मे दक्षिण

स्थानं तिष्ठते विगतज्वरः । लोकानां प्रवरः श्रेष्ठः
 सर्वलोकवरो हरः ॥ तं ये विन्दन्ति ते देवि नूनं मामेव
 विन्दन्ति । ये मां विन्दन्ति ते विन्दन्ति शिवं परम् ॥
 अहं यत्र शिवस्तत्र शिवो यत्र वसुन्धरे । अहं तत्रापि
 तिष्ठामि आवयोर्नान्तरं क्वचित् ॥ शिवं यो वन्दते भूमे
 स हि मामेव वन्दते लभते पुष्कलां सिद्धिमेवं यो
 वेत्ति तत्त्वतः ॥

வராகர் சொல்லலாயினார் :—உல
 கங்களின் பிரவரரும் (வழிப்படுத்தும் சிரேஷ்ட
 ரும்) சர்வலோகவரரும், ஹரனுமான சிவன்
 எனது வலப்பாகத்தில் தாபமின்றியவராயிருக்
 கின்றார். தேவி! அவரை எவர்க ளடைகின்றன
 ரோ, அவர்கள் நிச்சயமாக என்னையே யடை
 கின்றனர். எவர்கள் என்னை யடைகின்றார்களோ,
 அவர்கள் பரனான சிவனை யடைகின்ற
 னர். பூமிதேவி! யான் எங்கிருப்பேனோ அங்கு
 சிவ னிருப்பார். சிவ னெங்கிருப்பாரோ அங்கு
 யானிருப்பேன். எங்களிருவருள்ளும் ஓர் பே
 தமு மில்லை. சிவனை எவன் வணங்குகிறானோ,

பூமியே ! அவன் என்னையே வணங்குகின்றான் ;
 ஏராளமான சித்தியினைப் பெறுகின்றான். இவ்
 விதமாக எவன் உண்மையாக வறிகின்றானோ,”
 (வராகபுராணம் சாளிக்கிராமகேசுத்திரமாகா
 த்மியவர்ணன அத்தியாயம்). “एकोऽयं देव-
 देवात्मा भवानी विष्णुरेव च । अहं हि निष्क्रियः
 शांतः केवलः निष्परिग्रहः । मामेव केशवं देवमाहु-
 र्देवीमथाम्बिकाम् ॥ தேவதேவாத்மாவான இவ்
 வொருவனே பவானியும் விஷ்ணுவு மாவன்.
 யான் நிச்சயமாக நிஷ்கிரியன், சாந்தன், ஒப்
 பற்றவன், எதுவும் ஏலாதவன். என்னையே
 தேவனான கேசவனாகவும் அம்பிகையான தேவி
 யாகவும் கூறுவர்.” (கூர்மம், ௧௪-அத்தியாயம்)
 “श्रीभगवानुवाच :—न ब्रह्मा भवतो भिन्नो न शंभु-
 ब्रह्मणस्तथा । न चाहं युवयोर्भिन्नो ह्यभिन्नत्वं सना-
 तनम् ॥ ஸ்ரீ பகவான் சொல்லலாயினர் :—பிர
 ஹ்மா சிவனைவிட வேறல்லர். அவ்வாதே, சிவன்
 பிரஹ்மாவைவிட வேறல்லர். யானும் உங்க

னிருவரினும் வேறல்லன். வேறலாமை பழை
 மையானதாம்.” என்றல் முதலியன (காளிகா
 புராணம்.—அத்தியாயம் ௧௧.) “ज्ञानरूपं पर-
 ज्योतिरनादिर्भगवान् प्रभुः सृष्टिस्थित्यन्तकरणादेक
 एव महेश्वरः । ब्रह्मा विष्णुः शिवश्चेति संज्ञामपि पृथक्
 पृथक् । अतस्त्वं च विधाता च तथाहमपि न पृथक् ॥
 ஞானவடிவரும் பரஞ்சோதியும் அநாதியும்
 பகவானுமான பிரபு சிருஷ்டி ஸ்திதி சங்காரங்
 களைச் செய்தலால் அம்மகேசவரன் ஒருவரே
 பிரஹ்மா விஷ்ணு சிவன் என்னும் வேறு
 வேறு பெயரை யடைகின்றனர். ஆதலால்
 தாமும் பிரஹ்மாவும் அவ்வாறே யானும் வேற
 ல்லைம்.” (காளிகாபுராணம் அத்தியாயம் ௧௨.)
 “एकमेव शरीरं तु त्रिधाभूतं मुहुर्मुहुः । हरो ददर्श स्वे
 गर्भे तथा सर्वमिदं जगत् ॥ कदाचिद्वैष्णवं कायं
 ब्राह्मे काये लयं व्रजेत् । ब्राह्मं तथा वैष्णवे च शांभवं
 वैष्णवे तथा ॥ वैष्णवं शांभवे काये ब्राह्मे चाप्यथ
 शांभवम् । गच्छन्तं लीनतां शंभुरेकतां च मुहुर्मुहुः ॥

ददर्श वामदेवोपि भिन्नश्चाप्यपृथग्गतम् । परमा-
त्मनि गच्छन्तं लीनतां तद्वपुश्च यत् ॥ ஒரு சரீரமே
அடிக்கடி மூவகையாகின்றது. ஹரன் தனது
கர்ப்பத்தில் (உள்ளில்) அதனையும் அவ்வாறே
இவ்வெல்லா ஜகத்தினையும் கண்டனர். ஒரு
கால் விஷ்ணுவின் காயம் பிரஹ்மாவின் காயத்
திலும், பிரஹ்மாவின் காயம் வைஷ்ணவத்தி
லும், சம்புவின் காயம் வைஷ்ணவத்திலும்,
விஷ்ணுவின் காயம் சம்புவின் காயத்திலும்,
சம்புவின் காயம் பிரஹ்மாவின் காயத்திலும்
லயத்தையடைந்து அடிக்கடி ஒருமையாதலே
யும் சம்பு கண்டனர். வாமதேவரும் மூன்
றும் பின்னமாயிருந்தும் அபேதமாதலையும்,
அவ்வபேதசரீரமும் பரமாத்மாவில் லயம
டைவதனையும் கண்டார்.” (காளிகா—அத்தி
யாயம் கங்.) “या श्रीः सा गिरिजा प्रोक्ता यो हरिः
स त्रिलोचनः । एवं सर्वेषु शास्त्रेषु पुराणेषु च
पठ्यते ॥ एतस्मादन्यथा यस्तु ब्रूते शास्त्रं पृथ-
क्तया । तं नास्तिकं विजानीयात्सर्वधर्मबहिष्कृतम् ॥

இலக்ஷ்மி எவளோ அவளே பார்வதி யெனப்
படுவள். ஹரி எவரோ அவரே திரிலோசனர்
(சிவன்) எனப்படுவர். இவ்வாறு எல்லாச்
சாஸ்திரங்களிலும் புராணங்களிலும் படிக்கப்
பட்டுளது. இதனின் வேறுவகையாய் வேற்
றுமையாக எவன் சாஸ்திரம் சொல்லுகிறானோ,
அவனைச் சர்வதர்மங்களினின்றொதுக்கப்பட்ட
நாஸ்திகனென் றறிக.” (வராகம் சௌபாக்கிய
விரத அத்தியாயம்.) “यो विष्णुः स स्वयं ब्रह्मा
यो ब्रह्मा सोऽहमेव च । वेदत्रयेपि यज्ञेस्मिन्पण्डिते-
ष्वथ निश्चयः ॥ यो भेदं कुरुतेऽसाकं त्रयाणां द्विज-
सत्तम । स पापकारी दुष्टात्मा दुर्गतिं समवाप्नुयात् ॥
எவர் விஷ்ணுவோ அவர் ஸ்வயம் பிரஹ்மா.
எவர் பிரஹ்மாவோ அவர் யானே. வேதமு
ன்றிலும் யஞ்ஞங்களிலும் பண்டிதர் (ஞானி)
களிடத்தும் இர்ச்சியமுளது. பிரஹ்ம
னோத்தமா! எங்கள் மூவரிடத்தும் எவன் பே
தத்தினைச் செய்கின்றானோ, அந்தப்பாவிபான
துஷ்டாத்மா துர்க்திபினைச் செவ்வே யடை

வான்.” (பாத்மோத்தரகண்டம், சுஅ-ம் அத்
 தியாயம்.) “நாவயோரந்தரம் கிஞ்சிதேகभावौ द्विधा
 कृतौ । यो रुद्रः स स्वयं विष्णुर्यो विष्णुः स महेश्वरः ।
 उभयोरन्तरं नास्ति पवनाकाशयोरिव ॥ मोहितो
 नाभिजानाति य एव गरुडध्वजः । वृषध्वजः स
 एवेति * त्रिपुरघ्नं त्रिलोचनम् ॥ எங்களிருவரில்
 சிறிதும் பேதமில்லை. ஒருதன்மை யுள்ளவ
 ராய் இருவகையாக ஆக்கப்பட்டுளோம். உருத்
 திரன் எவரோ அவர் ஸ்வயம் விஷ்ணு. எவர்
 விஷ்ணுவோ அவர் மகேசுவரன். வாயு ஆகா
 யங்கட்குப்போல இருவருக்கும் பேதமில்லை.
 எவன் கருடத்துவஜனோ அவனே விருஷபத்
 துவஜன் என்று முப்புர மெரித்தவனான திரி
 லோசனனை மோக முடையவன் அறியான்.”
 (பிரஹ்மபுராணம்-௫௭-ம் அத்தியாயம்-கக, எ௦,
 எக.) “आवयोरन्तरं नैव ह्यणुमात्रं विचारतः ॥”

* त्रिपुरघ्नस्त्रिविक्रमः = திரிபுரமெரித்தவரோ திரி
 விக்ரமர் என்றும் பாடம்.

“மஹக்நோ யோ நரோ பூத்வா தவ நிந்நா கரிஷ்யதி ।
தஸ்யாஹ் சகலம் பூஷ்யம் பஸ்மீகூத்யாவிசேஷத: । நரகே
பாதுயிஷ்யாமி ததோபாதுபூஷ்யம ॥” “(விஷ்ணுவே !)

நம்மிருவருள் விசாரிக்கு மிடத்து அனுமாத்
திரமும் பேத மில்லை.” “புருஷோத்தமரே !
என் பக்தனாகி எந்த நான் தமது நின்றையி
னைச் செய்வானே, அவனது சகல புண்ணி
யங்களையும் எஞ்சுதலின்றிப் பஸ்பமாக்கி, அந்
தத் தோஷத்தினால் அவனை நரகத்தில் தள்ளு
வேன்.” (சிவபுராணம் ஞானசங்கிதை.)

“ये हि मां विष्णुमव्यक्तं देवं वापि महेश्वरम् । एकी-
भावेन पश्यन्ति न तेषां पुनरुद्भवः ॥” “ममास्ति
हृदये शर्वो भवतो हृदये त्वहम् । आवयोरन्तरं नास्ति
मूढाः पश्यन्ति दुर्द्धियः । ये भेदं विदधत्यद्वा आवयो-
रेकरूपयोः । कुम्भीपाकेषु पच्यन्ते नराः कल्पसहस्रकम् ।
ये त्वद्भक्ताः सदाऽऽसंस्ते मद्भक्ता धर्मसंयुताः ।
मद्भक्ता अपि भूयः स्या भक्त्या तव नतिकराः ॥”
“எவர்கள் வெளிப்படாதவனும் தேவனுமான

விஷ்ணுவாகியஎன்னையும் மகேசுவரனையும் ஒரு
தன்மையாகப் பார்க்கின்றனரோ, அவர்கட்கு
மறுபிறப்பில்லை.” “சிவனே! எனது இருதயத்
தில் சர்வர் (சிவன்) இருக்கின்றார் (நீர் இருக்கி
றீர்). தமது இருதயத்தில் யானிருக்கிறேன்.
நம்மிருவருட் பேத மில்லை. துர்புத்தியரான
மூடர்கள் பேதமாய்க் காண்கின்றனர். ஏகரு
பமாயுள்ள நம்மிருவருக்கும் பேதத்தைச் செய்
பவ ரெவர்களோ, அந்நார்கள் ஆபிரம். கற்பகா
லம் கும்பிபாக மென்னும் நாகத்தில் வேகின்றார்
கள். எவர்கள் எப்போதும் தம்முடைய பக்த
ர்களா யிருக்கின்றனரோ, அவர்கள் என்னு
டைய பக்தர்களே. என்னுடைய பக்தர்களும்
தமக்கு மிகுந்த பக்தியோடு வணக்கஞ்செய்பவ
ராவர்.” (பத்மபுராணம்.) “ब्रह्माणं केशवं रुद्रं
भेदभावेन मोहिताः । पश्यन्त्येकं न जानन्ति पाषण्डोप-
हता जनाः ॥ பிரஹ்மானினையும் கேசவனையும்
ருத்திரனையும் மோகமுடையவர்கள் பேதபாவ
மாகக் காண்கின்றனர். ஒருவனென அறியார்

பாஷண்டர்களால் தகைக்கப்பட்ட ஜனங்கள்.”
 (பிரஹ்மகிதை ௨-ம் அத்தியாயம்,) “**श्रीभगवा-
 नुवाच :—**त्रयाणामपि देवानामन्तरं नास्ति शोभने ।
 ब्रह्मा समर्चितो येन शंकरो वा वरानने । तेनाह-
 मर्चितो नित्यं नात्र कार्या विचारणा ॥ एतौ ममाभिन्न-
 तरौ नित्यं वापि त्रिरूपवान् ॥ **விஷ்ணு சொல்ல**
லாயினர்:—சோபனமுள்ளவளே! முன்று தேவ
 ருள்ளும் பேத மில்லை. சிறந்த முகத்தினளே!
 எவனால் பிரஹ்மாவாவது சங்கராவது செவ்
 வையாய்ப் பூஜிக்கப்படுவோ, அவனால் யான்
 நித்தியமும் அர்ச்சிக்கப்பட்டவனாவேன். இதில்
 விசாரணை செய்யத்தக்கதன்று. இவ்விருவரும்
 என்னின் வேறானவர்க ளல்லர். நான் எப்
 போதும் முவடிவுள்ளவன்.” (பதுமபுராணம்)
**“हरिशंकरयोर्मध्ये ब्रह्मणा चापि यो नरः । भेदकृन्न-
 रकं भुङ्क्ते यावदाचन्द्रतारकम् ॥ हरं हरिं विधा-
 तारं यः पश्येदेकरूपिणम् । स याति परमानन्दं
 शास्त्राणा मेष निर्णयः ॥ ஹரி சங்கரர்களின் மத்**

தியினும் பிரஹ்மாவோடும் எந்த நான் பேதத்
 தினைச் செய்கின்றானோ, அவன் சந்திரநகரத்
 திரங்க ஞுள்ளவரும் நரகத்தை யதுபவிப்பான்.
 சிவனையும் விஷ்ணுவையும் பிரஹ்மாவையும்
 ஒரேருபமாய் எவ னறிகின்றானோ, அவன் பர
 மானந்தத்தினை யடைவான். இது சாஸ்திரங்
 களின் திருநயமாம்.” (பிருஹந்நாரதீயபுரா
 ணம்), “ஏதமுநநாரணனை யென்னிலயல்கா
 ணும்; பேதவிழியாளர் பிறவிப்பிணியறாரோ;
 மாதவனையானென மனத்தினினைகிற்கும்; போ
 தவிழியாளர் பரிபூரணமடைந்தார்.” (கூர்ம
 புராணம்-நசுவரகீதை) இவைமுதலிய புரா
 ணவசனங்களாலும், “ஆதிப் பிரானு மணி
 மணி வண்ணனு; மாதிக் கமலத் தலர்மிசை
 யயனுஞ்; சோதிக்கின் முன்றுந் தொடர்ச்சியி
 லொன்றெனார்; பேதித் துலகம் பிணங்கு கின்
 றார்களே” (என்றல் முதலியன திருமந்திரம்),
 “உணர்ந்துணர்ந் துரைத்துரைத் தரியயனா
 னென்னுமிவரை;யுணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்

திறைஞ்சுமின் மனப்பட்டதொன்றே.” (திருவாய்மொழி-க-ந-சு.) “ஒன்றெனப் பலவெனவறி
 வரும் வடிவினுணின்ற; நன்றெழி ஞாணஞன்
 முக னரனென்னுமிவரை; ஒன்றதும் மனத்து
 வைத்துள்ளிதும் மிருபசை யறுத்து; நன்றெ
 ன நலஞ்செய்வ தவனிடை நம்முடை நாளே.”
 (திருவாய்மொழி க-ந-எ) “பிறைதங்கு சடை
 யானை வலத்தே வைத்து” (பெரியதிருமொழி
 ந-ச-சு). “வானார் மதிபொதியுஞ் சடைமழு
 வாளியோ டொருபால் தானாகிய தலைவன்”
 (பெரியதிருமொழி எ-எ-ச) “மூவராசியவொரு
 வனை” (பெரியதிருமொழி ந-க-க0) “வெள்
 ளநீர்ச் சடையானு நின்னடை வேறலாமை
 விளங்க நின்றதும்” (திருவாய்மொழி ரு-க0-ச)
 “முநியே நான்முகனே முக்கணப்பா” (திரு
 வாய்மொழி. க0-க0-க) “அரன் நாரண னுமமா
 ன்விடை புள்ளூர்தி; உரைநான்மறை யுறையு
 ன்சோயில்—வரைநீர்; கரும மழிப்பளிப்புக்
 கையதுவேனேமி; உருவமெரி கார்மேன

யொன்று.” (பொய்கையார் முதல் ௫) “ஏற்
றான் புள்ளூர்ந் தானெயி லெரித்தான் மார்விட
ந்தான்; நீற்று னிழன்மணி வண்ணத்தான்—
கூற்றொருபால்; மங்கையான் பூமகளான் வார்
சடையா னீண்முடியான்; கங்கையா னீன்கழ
லான் காப்பு.” (பொய்கையார் எச.) “பொன்
றிகழுமேனிப் புரிசடையம் புண்ணியனும்;
நின்றுலகந்தாய நெமொலும்—என்றும்; இரு
வரங்கத்தாற் றிரிவரேனு மொருவன்; ஒருவ
னங்கத் தென்றுமுளன்.” (முதற்றிருவந்தாதி-
கூஅ.) “தாழ்சடையு நீண்முடியு மொண்மழு
வுஞ் சக்கரமும்; சூழாவும் பொன்னாணுந்
தோன்றுமால்—சூழும்; திரண்டருவிபாயுந்
திருமலைமெலந்தைக்; கிரண்டுருவுமொன்றா
யிசைந்து.” (பேயாழ்வார். முன்றூர்திருவந்
தாதி-கூஉ) இவை *முதலிய முதியோர்வாக்
குகளாலும் காண்க.

*முதலிய என்பதனால் மற்றும் நாலாயிரப்பிரப
ந்தத்துள்ள இந்நகைய நூற்றுக்கணக்கான பாசூங்க
ளும் பிறவும் கொள்க.

சிலவிடங்களில் ஒரு மூர்த்தியினை உயர்த்தியும் மற்றொன்றனைத் தாழ்த்தியும் கூறியிருப்பது உபாசகனது மனது ஒன்றன்கண் திடமாய் நிலைத்தற்பொருட்டாம். அவ்வாறு ஒன்றன்கண் திடமாய் அன்பு செலுத்துபவர்களும் மற்ற மூர்த்திகளைத் தாம் கொண்ட மூர்த்திவடிவமாகவே பாவிக்கவேண்டும். அவ்வாறு கொள்ளாக்கால் இவரைப் பாவிக்கவேண்டும் அவரைப் பாவிக்கலாகா தென்று மனம் கவர்படும். அதனாலும் உபாசனை கெடும். அது “சிவே च भक्तिर्वहुला यदि स्यात्तथा शिवत्वेन भजेद्धरिं च। हरौ च भक्तिर्वहुला यदि स्यात्तथा हरित्वेन भजेच्छिवं हि ॥”
அரனிடத் ததிக பக்தி யமைந்துளார் தமது முன்னே; அரியருக் காணப் பெற்றா லானெனப் போற்றல் வேண்டும்; அரியிடத் ததிக பத்தி யமைந்துளார் தம்முன் னாக; அரனுருக் கண்ட போதவ் வரியெனப் போற்ற னன்றே.”
“அரியினி னரனும் வேறவ் வரன்றனி னரியும் வேறென்; றாமதிற் கொள்ளப் பெற்றார்க் குள்

ளமு மிருமை நோக்கால் ; ஒருமையைப் பெறு
த வின்றி யொருவனே பூர்ண நென்னும் ; வா
னுறு பத்தி நீங்கி மயக்கினி லுழலு மன்றே.”
என்றல் முதலிய வாக்கியங்களா லறியத்தக்க
தாம். ஆகவே சாக்ஷாத் பிரஹ்மபுத்திரரான
ஸ்ரீ நாரதமகாமுனிவர் அருளிச்செய்த இந்நூல்,
சைவர், சாக்தர், வைஷ்ணவர், சௌரர், காணு
பத்தியர், அருகர், பௌத்தர், மகம்மதியர்,
கிறிஸ்தவர் முதலிய எல்லா மதத்தினரும் தத்
தம் இஷ்டதெய்வத்தினிடத்தில் பக்திசெலுத்
தும் வழிபினைத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு பக்தி
லக்ஷண முதலியவற்றை நன்கே கூறுகின்றது.
அறிஞர் பொதுநோக்காக மூர்த்திபேதம் விட்
டி, சாரதரமான பக்திலக்ஷண முதலியவற்
ற்றைமாத்நிரம் கிரகித்து, அறுஷ்டிப்பதற்கு இத்
னைப்போல் சுதாந்தநூல் வேறில்லை. தமிழ்ப்பா
ஷையில் இதுகாறும் இத்தன்மையநூலில்லா
மை கருகி, சூத்திரரூபமான இதற்குத்
தஞ்சைமாநகரம் ஸ்ரீ பிரஹ்மாநந்தஸ்வாமிகள்
நமியில் பதவுரையும், விசேஷவுரையும், குறிப்

புரையும் தக்க பிரமாணங்களுடன் எழுதி விளக்கியிருக்கின்றனர். இக்கவிகாலத்திற்குரிய சிறந்த சாதன மெனப்படும் பக்தியினை யாவரும் தெரிந்தருஷ்டித் துய்யுமாறு ஈசுவரபக்தி ஆசாரியபக்தியிற் சிறந்தவரும் வேதாந்தப்பிரவர்த்தகருமான உடையார்பாளையம் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக ஸ்வாமிகள் இந்நூலை அச்சிடுவித்த பேரூபகாரம் உலகம் பெரிதும் பாராட்டற்பாலதாம்.

சூ. பாக்கியம்பிள்ளை,

மானேஜிங் டிரஸ்டி.

ஓம் தத்ஸத்.

ஸ்ரீ நாரதபக்திசூத்திர

உரைமங்கலம்.

—...✱...—

ஸ்ரீ கணேசஸ்துதி.

என்றுங் கணபதியை யேத்து மவர்தம்மைத்
தூன்றும் வினைக டொடராவா—லன்றியுமே
இப்புவி யி லெல்லா மு மெய்தலுட னப்பாலோர்
தப்பிலின்பைச் சார்வார்க டாம். (க)

ஸ்ரீ சாரதாஸ்துதி.

சீர்மேவு பங்கயத்தோ னாமேவித் திகழ்ந்
திருநல் வித்தை யெல்லாம்; ஏர்மேவு சங்கை
யிலா வவன்மு கத்தா லெங்க னுமே பாவச்
செய்து; பேர்மேவு பங்கயத்தா ளந்நமுரும்
பெண்மயிலாம் வாணி பாதம்; நீர்மேவு பங்
கயநன் மலர்தூவி நெஞ்சிலென்று மிருக்கச்
செய்வாம். (உ)

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கராசாரியஸ்துதி.

செங்கண்மால் விடைய தூருந் திகழ்சடை
யன் முக்க ணப்பன் ; செங்கண்மா லயனுங்
காணுச் சேவடிக டமையிங் கன்பால் ; செங்க
ண்மா வாதி சூழ்ந்து திகழுறுகா லடிதன் பால்
வைச் ; செங்கண்மா லொழியச் செய்தா னித
னுக்கோர் கைம்மா றுண்டோ. (ங)

ஸ்ரீ சற்குருஸ்துதி.

குரவனே பிரமன் மாயோன் கூறுருத் திர
ன்ம கேசன் ; குரவனே சதாசி வன்மேற் குறை
விலாச் சத்து ரூபன் ; குரவனே முத்தி யீயுங்
கூறொன வாற்றன் மிக்கான் ; குரவனே ருறு
பா தத்தைக் கொண்டவர் குறையி லாரே. (ச)

ஸ்ரீ சபாநாயகர்துதி.

துடியினை வலத்தி லேந்திச் சுடர்மழு விட
த்தி லேந்தி ; மிடியிலா வபயத் தோடு மெல்
லடி கரத்தாற் காட்டி ; அடியினான் முயல

கன்வெந் நழுத்திநின் றலையுங் கங்கை ; சடையினி லிலக வாடுஞ் சபாபதி மலர்த்தாள் போற்றி. (ரு)

ஸ்ரீ சிவகாமசுந்தரிஸ்துதி.

பெற்றவள் மருந்துட் கொண்டு பிள்ளைநோய் தீர்த்தல் போலச் ; செற்றவர் புரமெ ரித்தான் றிருநடங் கண்டு நின்று ; மற்றவர் பவநோய் தீர்க்கு மாண்புடை யவளா மன்னை ; உற்றவச் சிவகா மித்தா னுரிமையா யுளத்திற் கொள் வாம். (கூ)

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் துதி.

ஐம்முகம் பெற்று மேன்மை யடைந்தவன் றனக்கு நல்ல ; மெய்ம்முக வுபதே சத்தை விளம்பிட வவனின் மேலோர் ; செம்முகங் கொண்டு நின்ற சேவலன் மகிமை தன்னை ; எம்முகங் கொண்டு சொல்ல வியலுமோ வரிதே யம்மா. (எ)

நூல்வரலாறு முதலியன.

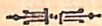
நாரத முனிவன் செய்த நலமிகு பக்தி சூத்
ரம்; பாரதி லெவரு மோர்ந்து பண்பொடுபத்தி
செய்ய; நாரதன் முதலா மேலோர் நற்றவர்
பதம்ப ணிந்து; சீரிதத் தமிழி னானே செப்
புவ னுரையை நன்கே. (அ)

ஓ0 தத்ஸத்பிரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நாரதபக்திசூத்திரம்.

முதல் அநுவாகம்.

(அவதாரிகை) ஸ்ரீ பரமதயாநிதியாகிய பர
மேசுவரன் சம்சாரசாகரத்தில் முழுகிவருந்
தும் ஜீவர்கள் எளிதாய்க் கரையேறுமாறு
பக்தி என்னும் சாதனத்தினை யமைத்திருக்கின்
றனர். அது சுருதி புராண முதலியவற்றில்
சொல்லப்பட்டிருக்கினும், பல்வகைச் சாதனங்
களோடு விரவியிருக்கும் அதனை யாவரும் எளி
திலுணருமாறு, ஸ்ரீ நாரதமுனிவரான ஆசிரி
யர் பல (பிரயோஜன) சாதனங்களோடு அதன்
(பக்தியின்) சொரூபம் இஃதெனத் தெளிவாய்
க்கூறும் பக்திசூத்திரமாகிய இந்நூலைச் செய்
யப் புகுந்தவராய் இம்முதற்கூத்திரத்தினால்

மங்கலவாசகத்தோடு பக்தியினை வியாக்கியா
னஞ்செய்வதாகப் பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றார்:—

अथातो भक्तिं व्याख्यास्यामः ॥ १ ॥

(சூத்திரார்த்தம்) अथ = இனி, अतः = அத
ன்பின், भक्तिं = பக்தியினை, व्याख्यास्यामः =
வியாக்கியானஞ் செய்வாம்.

(உரை) இனி அதன்பின் பக்தியினை வியாக்
கியானஞ் செய்வாம்.

अथ (இனி) என்னும் சொல் மங்கலவாச
கமாம். அதன்பின் என்பது நாரதரால் முன்
கூறப்பட்டுள்ளவற்றினும் இது வேறென்று பிரி
த்துக்காட்டுகின்றது. இதனால் பக்தி என்ப
தனை யாவரும் எளிதிலுணருமாறு விரித்துரை
ப்பா மென்றார். (க

(அ-கை) இனி இதுமுதல் ஐந்து சூத்திரங்க
ளால் பக்தியின் சொருபத்தினைக் கூறுவாராயி
னார்:—

सा * कस्मै परमप्रेमरूपां ॥ २ ॥

(சு-ம்) सा = அது (பக்தி), कस्मै = எவன்
என்னும் ஈசுவரனிடத்தில் (உண்டாம்), परमप्रेम-
रूपा = மேலான பிரியவடிவினதாம். (உ)

(உரை) † முற்கூறப்பட்ட பக்தியானது
எவ னென்று எப்போதும் பிரசினஞ் செய்தற்
குரிய ஈசுவரனிடத்து நிகழும் (வேறு சாதனங்
களின்றிய) மிகுந்த பிரியவடிவினதாம். ஈசு
வரனிடத்து எப்போதும் பிரசினம் பொருந்
கியிருத்தலால் எவன் என்னும் சொல் ஈசுவரனை

* सा त्वस्मिन् என்பது பாடமாயின் அதுவோ
இவரிடத்தில் என்று பொருள் செய்க.

† பூஜ்யர்கனிடத்துண்டாகும் அதராகம் (பிரியம்)
பக்தி யென்ப துபதேசம். ஈசுவரனிடத்தில் பராது
ரக்தி (பரமப்பிரேமம்)ஆம். அது “ सा परानुरक्ति-
रीश्वरे அந்தப் பக்தியாவது ஈசுவரனிடத்திலுண்டாம்
பராதுரக்தி (மேலான பிரியம்) ஆம்.” என்

அறிவிப்பதேயாம். இக்கருத்துப்பற்றியே “**नैकः सर्वः सवः कः किं** ஒருவனல்லன், சர்வன், சவன், எவன், எது.” என்பன விஷ்ணுசகஸ்ரநாமத்தில் பகவானுக்குப் பெயர்களாகச் சொல்லப்

னும் சாண்டில்யசூத்திரத்தானும் அறியப்படும். உபாசனை யென்பதும் அது அதாவது பரமேசுவர விஷயத்துண்டாம் பரமப்பிரேமையாம். அது உபாசியாகாரமாக்கப்பட்ட சித்தவிருத்தியின் ஆவிருத்திவடிவினதும், பரிபக்குவப்பட்ட நிதித்தியாசனவடிவினதும், சிவவணமனஞப்பியாஸ பலவடிவினதுமான அநுரக்தியாம். “**न हीष्टदेवतात्परमस्ति किंचित्** = இஷ்டதேவதைக்கு மேலானதொன் றில்லை” என்னும் புத்தியை முன்னிட்ட சித்தவிருத்தியாகிய அதுவும் பரமப்பிரீதியின் அதீனமாம்.

இனிப் பக்தி யென்னும் சொற்பொருளை விரித்த லோடு அதன் லக்ஷணபேதங்களையும் கூறுவாம்:—
भज + क्तिन् = भक्तिः ॥ भज सेवायां = பஜ என்னும் வினைப்பகுதி சேவையென்னும் பொருளில் வரும். **भज्यत इति भक्तिः** = பஜிக்கப்படுகின்றது

பட்டிருக்கின்றன. வேதமும் ஈசுவரவிஷயத்
தில் “நேதி நேதி = இத்தன்மையனல்லன் இத்
தன்மையனல்லன்” என்று கூறுகின்றது.

என்பதனால் பக்தியாம். அது, “भजते सेव्यते भग-
वदाकारमन्तःकरणं क्रियतेऽनयेति भक्तिः = பஜிக்கின்
றது = சேவிக்கப்படுகின்றது அதாவது இதனால் பக
வத்படிவமாக அந்தக்காணம் செய்யப்படுகின்றது.”
என்பதனால் பக்தி என்னும் காரணவிற்பத்தியால் (கரு
விப்பொருள் கொள்ளுதலால்) சிவனம், கீர்த்தனம்,
ஸ்மாணம், பாதசேவனம், அர்ச்சனம், வந்தனம், தாஸ்
யம், சங்கியம், ஆத்மநிவேதனம் என்னும் ஒன்பது
விதமான சாதனபத்தியாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

“भजनमन्तःकरणस्य भगवदाकारतरूपं भक्तिः =
அந்தக்காணத்தின் பகவதாகாரத்தன்மைரூபமான பஜ
னம் பக்தி” யென்னும் பாவவிற்பத்தியால் (பண்புப்
பொருள் கொள்ளுதலால்) பல (பயன்) வடிவபக்தி
சொல்லப்படுகின்றது. அதுவே பிரேமபக்தி யெனப்
படும். அதன் லக்ஷணம் நாராயணநிர்த்தரால் “பிரேம
பக்தியோ ஈசுவரசாஸூராவிர்த்தத்தை விஷயஞ்செய்யும்

ஒரேவடிவமான மிகுந்த பிரார்த்தனையோடு கூடிய இடையீட்டில்லாத பிரேமையின் பிரவாகமாம்.” என்றும், மதுசூதனஸ்வாமிகளால் “நெகிழ்ச்சியை முன்னிட்ட மனதின் பகவதாகாவடிவ சலிதற்பவிருத்தியே பக்தியாம்.” என்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பக்தியாவது பஜனம். அது காயத்தினாலேனும் மனத்தினாலேனும் வாக்கினாலேனும் சம்பாதிக்கத்தக்க தான பஜிக்கப்படுபவனது சந்தோஷத்திற்கு ஏதுவாகிய வியாபாரம்; பஜிக்கும் புருஷனிடத்திருப்பதாம்.

அந்தப் பக்திலக்ஷணம் காரூடபுராணத்தில் “भज इत्येष धातुः सेवायां परिकीर्तितः । तस्मात्सेवा बुधैः प्रोक्ता भक्तिः साधनभूयसी ॥ பஜ வென்னும் இந்தத் தாது சேவையிற் சொல்லப்படுகின்றது. ஆதலால் சேவை அறிஞர்களால் சாதனமிக்க பக்தி யெனப்படுகின்றது” என்றும், பாகவதம் மூன்றாவது ஸ்கந்தம் ௨௫-வது அத்தியாயம் காபிலேயத்தில் (கூவது சுலோகம்) “देवानां गुणलिंगानामनुश्रविककर्मणाम् । सत्त्व एवैकमनसो वृत्तिः स्वाभाविकी तु या । अनिमित्ता भागवती भक्तिः सिद्धेर्गरीयसी ॥ குணலிங்கங்களை

யுடையனவும், சாஸ்திரங்களாற் கேட்கப்படும் கர்மங்
 களையுடையனவுமான இந்திரியங்கட்குச் சத்துவ
 மூர்த்தியான ஹரியினிடத்திலேயே இயல்பாய் (பிர
 யத்தனமின்றி) கிழ்வதான ஒரே மனதின் விருத்தி
 எதுவோ, அது கிமித்தமில்லாத (சிஷ்யமமான) பாச
 வதிபத்தியாம். அது மோகசித்திக்கு மேலான சாதன
 மாம்” என்றும், சிவபுராணம் வாயுசங்கிதை உத்தராகண்
 டம் அத்தியாயம் அ-ல் சாஜ்ஜானஜ்ஜா ச யா சேவா சா
 மக்திரிதிக்யதே । சா புநர்மிக்யதே த்ரேயா மனோவாக்யசா
 வநை: ॥ சிவரூபாதிசிந்தா யா சா சேவா மானஸி
 ஸ்மதா । ஜபாதிர்வாசிகி சேவா கர்மபூஜாதி காயிகி ॥
 அவ்வத்தோடுகூடியதும் அங்கமின்றியதுமான சேவை
 எதுவோ, அது பத்தி யென்று சொல்லப்படுகின்றது.
 அது மறுபடியும் மனோவாக்யசாதனங்களால் மூலி
 தமாய் வேறுபடுகின்றது. க. சிவரூபமுதலியவற்
 றின் சிந்தை எதுவோ, அது மானஸி யென்று கருதப்
 படுகின்றது. உ. ஜபமுதலியன வாசகீசேவை,
 ங. கர்மபூஜாதிள் காயிகீசேவை” என்றும் கூறப்
 பட்டன.

இனி விசேஷலக்ஷணங்கள் கௌதமியதந்திரத்
தில், “देवतायाञ्च मन्त्रे च तथा मन्त्रप्रदे गुरौ ।
भक्तिरष्टविधा यस्य तस्य कृष्णः प्रसीदति । तद्भक्त-
जनवात्सल्यं पूजायां चानुमोदनं सुमना अर्चयेन्नि-
त्यं तदर्थे दम्भवर्जनम् । तत्कथाश्रवणे रागस्तदर्थे
चांगविक्रिया । तदनुस्मरणं नित्यं यस्तन्नाम्नोपजी-
वति । भक्तिरष्टविधा ह्येषा यस्मिन्लेच्छेपि वर्तते
स मुनिः सत्यवादी च कीर्तिमान् स भवेन्नरः ॥

தேவதையினிடத்தும், மந்திரத்திலும், மந்திரோபதே
சஞ்செய்யும் குருவினிடத்தும், எவனுக்கு எட்டுவித
பக்தி யிருக்கின்றதோ, அவனுக்குக் கிருஷ்ணன் பிர
சன்னராகின்றான். அவர் பக்தஜனங்களிடத்துப் பிரி
யம், பூணையில் அதுமோதித்தல், புஷ்பத்தினால் நித்தி
யமும் அர்ச்சித்தல், அவர்விஷயத்தில் இடம்பத்தினை
விடுத்தல், அவர்கதையினைக் கேட்டலில் இராகம், அவர்
விஷயத்தில் அவர்களைச் சேஷமுத்தல், அவர்ஸமா
ணம், நித்தியம் அவர்நாமத்தினால் உபஜீவித்தல் என்
னும் இவ்வெண்வகைப் பக்தி எந்த மிலேச்சனி-த்து

மிருக்குமாயின் அவன் முனி; சத்தியவாதி; அந்தரான்
 கீர்த்தியுடையவனான்.” என்றும், பாகவதம் எவது
 ஸ்கந்தத்தில் சிவனாதி ஒன்பதுவகையா மென்றும்,
 பதுமபுராணத்தில், “श्रवणं कीर्तनं पूजा सर्वकर्मा-
 र्पणं स्मृतिः । परिचर्या नमस्कारः प्रेम स्वात्मार्पणं हरौ ॥
 சிவனும், கீர்த்தனம், பூஜை, சர்வகர்மார்ப்பணம்,
 ஸ்மிருதி, பரிசர்யை (பணிவிகை), நமஸ்காரம், பிரே-
 மம், தனதாத்மவை ஹரியினிடத் தொப்புவித்தல்.”
 என்றும், பாத்மோத்தரகண்டத்துச் சிவபார்வதிசம்வாத
 மாக “आद्यन्तु वैष्णवं प्रोक्तं शङ्खचक्रांकनं हरेः ।
 धारणं चोर्द्ध्वपुङ्खाणां तन्मंलाणां परिग्रहः ॥ अर्चनं
 च जपो ध्यानं तन्नामस्मरणं तथा ॥ कीर्तनं श्रवणं
 चैव वन्दनं पादसेवनम् ॥ तत्पादोदकसेवा च तन्निवेदि-
 तभोजनम् । तदीयानां च संसेवा द्वादशीव्रतनिष्ठता ।
 तुलसीरोपणं विष्णोर्द्वेदवस्य शार्ङ्गिणः । भक्तिः
 षोडशधा प्रोक्ता भववीथविमुक्तये ॥ ஹரியின் சந்து
 சக்கரக்குறியிடுதலாகிய வைஷ்ணவம் முதலாவ தெ-
 னப்படிம், ஊர்த்தவபுண்டாரந்தரித்தல், அவர்மந்

திரங்களைக் கொள்ளுதல், அர்ச்சனம், ஜபம், தியானம், அவர்மாமஸ்மாணம், கீர்த்தனம், சிவணம், வந்தனம், பாதசேவனம், அவரது பாதேதாதசேவை, அவருக்கு நிவேதிக்கப்பட்டதனைப் புசித்தல், தஜீயர் (அவரடியார்)னின் கற்சேவை, துவாதசிவிராதத்தில் நிலைத்ததன்மை, துணியைவத்தல் என்று தேவதேவனும் சாரங்கியுமாயிய விஷ்ணுவின் பக்தி பவபந்த விழுத்தியின் பொருட்டுப் பதினாறு வகைப்படும்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

அன்றியும்,

“दर्शनं भगवन्मूर्तेः स्पर्शनं क्षेत्रसेवनं । आप्राणं धूर-
शेषादेर्निर्माल्यस्य च धारणम् ॥ नृत्यं भगवद्भजे च
तथा वीणादिवादनम् । कृष्णलीलाद्यभिनयः श्रीभाग-
वतसेवनम् ॥ पद्माक्षमालादिघृतिरेकादद्यादिजागरः ।
प्रासादरचनाद्यन्यज्ज्ञेयं शास्त्रानुसारतः । लिखिता भग-
वद्धर्मा भक्तानां लक्षणानि च । तानि ज्ञेयानि सर्वाणि
भक्तैर्वैलक्षणानि च ! तेषु ज्ञेयानि गौणानि मुख्यानि
च विवेकिभिः । बहिरंगांतरंगाणि प्रेमसिद्धौ च तानि ॥

பகவன் மூர்த்தியின்தரிசனம், ஸ்பரிசனம், க்ஷேத்திர
சேவனம், தூபசேஷமுதவியவற்றினை முகர்த்தம், நிர்
மாவியத்தின் தாரணம், பசுவான்முன் ஆடுதல், அப்
படியே வீணைமுதவியவற்றினை வாசித்தல், கிருஷ்ண
வீணைமுதவியவற்றின் அபியம், ஸ்ரீ பாவதசேவனம்,
தாமரைக்கொட்டைமாலைமுதவியவற்றினைத் தரித்தல்,
ஏகாதசிமுதவிய இரவில் விழித்தல், கோவிந்தாட்டு
தல் முதலிய பிறவற்றையும் சாந்திராதுசாமாச அநி
யவேண்மே. பகவதர்மங்களும் பக்தர்களின் லக்ஷ
ணங்களும் எழுதப்பட்டுள்ளன. வேறுமூன்ற அவை
யாகும் பக்தர்களை லறியத்தக்கனவாம். அவற்றுள்,
பிரேமசித்தியில் பகிரங்காந்தரங்களுக்கும், கௌணமும்
முந்தியமுமான அவை விவேகிகளால் அறியத்தக்கன
வாம்.” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பக்தி கசிஷ்டபக்தி, பிரேமபக்தி, உத்தமபக்தி
யென்று மூவகைப்படும். அவற்றுள் ௧. கசிஷ்ட
பக்தி முற்கூறிவந்ததேயாம்.

௨. பிரேமபக்தியோ காதபாஞ்சராத்திரத்தில்,
“अनन्यममता विष्णौ ममता प्रेमसंगता भाक्तिरि-
त्युच्यते भीष्म प्रह्लादोद्धवनारदैः । प्रेमभक्तेश्च

माहात्म्यं भक्तेर्माहात्म्यतः परम् । सिद्धमेव यतो भक्तेः
फलं प्रेमैव निश्चितम् ॥ விஷ்ணுவிணிதத்துண்டாம்
அந்நியமமதை பிரோமசங்கத்துவமாகிய மமதை பீஷ்
மரோ! பிரகலாத உத்தவ நாரதர்கனால் பக்தி யென்று
சொல்லப்படுகின்றது. எதனால் பக்தியின் பலம் பிரோ
மையென்றே நிச்சயமாகச் சித்தித்துள்ளதோ, அதனால்
பிரோமபக்தியின் மாகாத்மியம் பக்தியினது மாகாத்ம
யத்தினும் மேலானதாம்.” என்று கூறப்பட்டுள்ளது.
பிரோமசம்பத்திசின்னங்கள் பின் விஸ்தாரமாய் எழு
தப்படும்.

க. உத்தமபக்தியின் லக்ஷணம் “अन्याभिला-
सिताशून्यं ज्ञानकर्माचिनावृतम् । आनुकूल्येन कृष्णानु-
शीलनं भक्तिरुत्तमा ॥ அந்நியாபிலாசையுடைமையின்
மையும் ஞானகர்மமுதவியவற்றாலாவரிக்கப்படாதது
மான அநுகூலத்தன்மையாகக் கிருஷ்ணனைத் தழுவி
நடத்தல் உத்தமமான பக்தியாம்.” என்றும், அவ்
வாறே நாரதபாகுசராத்நிரத்தில், “सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं
तत्परत्वेन निर्मलम् । हृषीकेण हृषीकेशसेवनं भक्तिरु-

चयेते ॥ 'சர்வோபாதிசுளினின்று விபெட்டதும், தம்ம
ரத்தன்மையால் நிர்மலமானதும், இந்திரியங்களால்
பரமாத்மாவைச் சேவித்தலும் எதுவோ, அது பக்தி
யெனப்படும்' என்றும், பாகவதம் உவது ஸ்கந்தத்தில்
உக-வது அத்தியாயம் உஉ-கஉ இச்சுலோகங்களில்
“अहेतुकव्यवहिता या भक्तिः पुरुषोत्तमे ॥ १२ ॥ सालो-
क्यसार्ष्टिसामीप्यसारूप्यैकत्वमप्युत । दीयमानं न
गृह्णन्ति विना मत्सेवनं जनाः ॥ स एव भक्तियोगाख्य
आत्यंतिक उदाहृतः ॥ १३ ॥ பயனைக் கருதாததும்,
பேததரிசுணமாகிய மறைப்பின்றியதும், சாலோக்கி
யம், சார்ஷ்டி (சமான ஐசுவரியமுடைமை), சாலீப்
பியம், சாலூப்பியம், ஏகத்துவம் (சாயுஜ்யம்) என்பவை
கொடுக்கப்பட்டனும், ஜனங்கள் என் சேவையை விட்டு
அவற்றைக் கிரகிக்கமாட்டார்களோ, அத்தன்மையது
மான எந்தப் பக்தி புருஷோத்தமனிடத் துண்டாகின்
றதோ, அதுவே ஆத்தியந்திகபக்தியோக மென்று உதா
கரிக்கப்பட்டுள்ளது,” தேவிபாகவதம் ஸ்கந்தம் எ-அத்
தியாயம் உஉ-ல் “अधुना परभक्तिं तु प्रोच्यमानां निबोध
मे । मद्गुणश्रवणं नित्यं मम नामानुकीर्तनम् ॥ कल्याण-

गुणरत्नानामाकरायां मयि स्थिरम् । चेतसो वर्तनं चैव
 तैलधारां समं सदा ॥ हेतुस्तु तत्र को वापि न
 कदाचिद्भवेदपि । सामीप्यसार्ष्टिसायुज्यसालोक्यानां न
 चैषणा ॥ मत्सेवातोऽधिकं किञ्चित्तैव जानाति कर्हि-
 चित् । सेव्यसेवकताभावात्तत्र मोक्षं न वाञ्छति ॥
 परानुरक्त्या मामेव चितयेद्यो ह्यतन्द्रितः । स्वाभेदेनैव
 मां नित्यं जानाति न विभेदतः ॥ मद्भूतत्वेन जीवानां
 चितनं कुरुते तु यः । यथा स्वस्यात्मनि प्रीतिस्तथैव
 च परमात्मनि ॥ चैतन्यस्य समानत्वान्न भेदं कुरुते
 तु यः । सर्वत्र वर्तमानां मां सर्वरूपां च सर्वदा ॥
 नमते यजते चैवाप्याचांडालांतभीश्वर । न कुत्रापि
 द्रौहबुद्धिं कुरुते भेदवर्जनात् । मत्स्थानदर्शने श्रद्धा
 मद्भक्तदर्शने तथा । मच्छास्त्रश्रवणे श्रद्धा मंत्रतंत्रादिषु
 प्रभो ॥ இப்போது சொல்லப்படும் பாபத்தியினைக்கேள்.
 என்னுடைய குணங்களைக் கேட்டல், நித்தியம் எனது
 காமங்களைத் தொடர்பாய்க் கிர்த்தித்தல், கல்யாணகுண

ரத்தினங்களின் ஆகா (சுரங்க) மாகிய என்னிடத்துச்
 சித்தம் தைலதாராபோல் எப்போதும் ஸ்திரமாயிருத்
 தல், அதில் எவ்வித காரணமும் எப்போதும் உண்டா
 கிறதில்லை. ஸாமீப்பிய ஸார்வதடி ஸாயுஜ்ய ஸாலேசத்
 யங்களின் இச்சையின்மை, எனது சேவையை
 விட அதிகமாக எதனையும் ஒருபோதும் அறியவே
 மாட்டான். சேவியசேவகத்தன்மையால் அங்கு
 மோகூத்தினையும் விரும்புகிறதில்லை. மேலான
 பிரியத்தினால் என்னையே சோர்வில்லாதவனா
 ய்ச் சித்திக்கின்றான். என்னைத் தன்னினும் அபே
 தம கவே அறிகிறான்; வேறாக அறிகிறதில்லை. ஜீவா
 களை என்வடிவமாகச் சித்தனம் செய்கின்றான்
 தனது சூத்மாவினிடத்துப் பிரீதி வைப்பது? பாலவே
 பரமாத்மாவினிடத்து வைக்கின்றான். சைதன்யம்
 சமானமாயிருத்தலால் பேதத்தினைச் செய்கிறதில்லை.
 பரதேசவா! எங்கு மிருக்கும் எல்லாவடிவமாகிய
 என்னை எப்போதும் சண்டானன்வகையிலும் வணங்கு
 கிறான்; யஜி(சூராகி)க்கின்றான். பேதமின்மையால்
 எவ்விடத்தும் துரோகபுத்தியினைச் செய்கிறதில்லை.
 பிரபுவே! என்ஸ்தானங்களைத் தரிசித்தவில் சிரத்தை
 அவ்வாறே என்பத்தர்களின் தரிசனத்திலும், என்

சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலிலும், மந்திராதத்திராதிகளிலும் சிரத்தைவைக்கின்றான்” என்றும், “अस्मिन्नेव परे तत्त्वे जाता भक्तिरहेतुकी । இப்பரதத்துவத்திற்
யாதொரு ஏதுவினையும் நோக்காத (உத்தமமான) பக்தி உண்டாயிற்று” (ஸ்காந்தம் சந்த்ருமாரசங்கிதை சிவதத்துவசுதாந்தியில்), என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

அவ்வுத்தமபக்தி க. கிலேசத்தினைக் கெடுப்பது, உ. சுபத்தினைத் தருவது, கூ. மோக்ஷலகுத்தன்மையினைச் செய்வது, ச. சுதுர்லபமானது, டி. ஸாந்திராநந்தவிசேஷாத்மா, சு. ஸ்ரீ கிருஷ்ணாகர்ஷணீ என்று அறுவகைப்படும். அவற்றள், க. கிலேசங்கள் பாபம் அதன் பீஜமான அவித்தை யென இருவகையாம். அவற்றைக் கெடுப்பது. உ. சர்வஜகத்தினையும் பிரியப்படுத்துதல், எல்லோருக்கும் பிரியனாயிருத்தல், நற்குணங்கள், சுக மென்னு மிவைமுதலியன அறிஞர்க ளால் சுபங்க ளெனப்படுகின்றன. அவற்றைத் தருவது டி. இருதயத்தில் பகவத்ப்ரதி (பிரியம்) சிறிது ஏறினவுடனே புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் முற்றும் திருணீகரிக்கப்படுகின்றன. இது மோக்ஷலகுத் (அந் பழாகக்கருதுத்) தன்மையினைச் செய்வதாம். ச. மிகு

பெறுதற்கரிதாயுன்னது சுதூர்பமானதாம். அது, பற்றியசாதனங்களால் நெடுங்காலத்தானும் பெறுதற்கரியது, ஹரியினாலும் விராவிற் கொடுத்தற்கரியது என்று இருவகையினதாம். ௫. இந்தப் பிரஹ்மாத்மம் * பரார்த்தமடங்கு பெருக்கப்பட்டதாயினும், பக்தி சுசமுத்திரத்திற்குப் பரமணுவனவும் சம்மாகாது. இது சாந்திராக்ஷ விசேஷாத்மாவெனும் பக்தியாம். ௬. பக்தி ஹரியினைப் பிரியதரிசனத்தோடு கூடிய பிரேமபாத்திரமாக்கி வசப்படுத்துகின்றது என்பதனால் அது கிருஷ்ணாக்ஷணீயாம் (கிருஷ்ணனை இழப்பதாம்). மீண்டும் அப்பக்தி சாதனபக்தி, பாவபக்தி, பிரேமபக்தி யென்று மூன்றுவகையினதுமாம்.

௭ கிரியையினாற் சாதிக்கப்படுவதும் சாத்திய பாவமுமான அது சாதன மென்னும் பெயருடையதாம். நித்தியசித்தமாயுன்ன பாவம் இருதயத்தில் வெளிப்படுதல் சாத்தியத்தன்மையாம். ௮. சுத்தசத்துவவிசேஷவடிவினதும் பிரேமரூபியகிரணசாம்மிய மடைவதும். ருசிகளாற் சித்தத்தினை யழகு செய்வதுமாகிய இது பாவ மெனப்படும். ௯. செவ்வையாய்

* பரார்த்தம் என்பது ஒர் எண், அகராதி நிகண்டுகளிற் காண்க.

பக்தியானது க. கரிஷ்டபக்தி, உ. பிரேமபக்தி, ஈ. பராபக்தியென்று மூவகைப்படும். அவற்றுள், முதலாவது கரிஷ்டபக்தி ஒன்பது வகையாம்:—(அ) * சிரவணபக்தியாவது சித்தத்தினை ஏகாக்ரமமாக வைத்து, ஈசுவானது

அடக்கப்பட்ட மனதுடையதும், மமத்துவாதிசயத்தால் குறிக்கப்பட்டதுமான அந்த பாவமே இவக்கவடிவத்தோடுகூடிய பிரேம மென்ற அறிஞர்களால் சொல்லப்படுகின்றது.

இது பக்திஸாமிருதசுந்தாவில் சொல்லப்பட்டுள்ளது

* அவனது பிரபாவங்களைக் கேட்டாலன்றிக் கீர்த்தித்தல் கூடாநாகலின், சிரவணத்தின்பின் கீர்த்தனம் வைக்கப்பட்டது. கேட்டலும் சொல்லுதலுமாகிய அதுபவமின்றி ஸ்மரணம் (நினைவு) நிகழாதாகலின், ஸ்மரணம் அவ்விரண்டன்பின் வைக்கப்பட்டது அவனது குணதிசயங்களின் ஸ்மரணமின்றிப் பாதசேவனாதி நிசுழாதாகலின், பாதசேவனம் ஸ்மரணத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது. வீடுமெழுதுதல் முதலியவடிவ பாதசேவனம் செய்யப்பட்டபின் பக்திய

குணங்களைக் கேட்டின்புறுதல்; சத்துக்களது
பெருமைகளைக் கேட்டலுமாம். (௨) கிர்த்தன

முதலியவற்றைச் சமர்ப்பித்தல் வடிவ அர்ச்சனம் விரு
ம்பப்படுதலின், பாதசேவனத்தின்பின் அர்ச்சனம்
வைக்கப்பட்டது. பஞ்சோபசாரமுதலிய சாதனமு
டைய அர்ச்சனையில் நெடுங்காலம் அமுந்திய பக்தன்
பாமசாத்துவிகுணங்களால் அர்ச்சிக்கப்படும் சர்வ
லோகநாதராகிய இவரை இழிவுடைய உரான என்னைப்
போன்றவர்கள் அர்ச்சித்தல் என்னை? என்று ஆலோ
சிக்கின்றான். அதன்பின் அர்ச்சனை முத்தத்தினின்
றும் காயிகமுதலிய வந்தனமுதலியவற்றில் அமுந்து
கின்றான். அதனால் அர்ச்சனையின்பின் வந்தனம்
சொல்லப்பட்டது. தான்யத்துவமும் “விஷ்ணு சர்
வோத்திருஷ்டர். யான் அவரை நோக்கத் தாழ்ந்தவன்.”
என்னும் ஞானாதீனமாயிருத்தலால், அத்தன்மைய
ஞானபூர்வமான கைகளைச் சிரத்திற் சேர்த்தல்வடிவ
வந்தனத்தை யபேக்ஷிப்பதாயிருத்தலின், அது வந்த
னத்தின்பின் வைக்கப்பட்டது. முற்கூறப்பட்ட பத்
தியானது விசுவாசாதிவடிவ சக்தியாதீனமாயிருத்த
லின் சக்தியம் எல்லாவற்றிற்கும் பின் வைக்கப்பட்
டது. இவ்வாறு உத்தேசக்ரோமத்தின் காரணத்தினால்

பக்தியாவது நசுவரனை யறிவிக்கும் சத்தங்களை
நாவினால் பாடிப் பிரேமையினை விருத்திசெய்

அறிந்துகொள்க. இப்பக்திகளில் ஒவ்வொருவரிடத்
தில் ஒன்றிரண்டு முதலியனவும் அல்லது ஒன்பதும்
பொருந்தியிருக்கும். இங்கு இது விவேகமாம்:—சிர
வணாதிசுட்குச் சாதனபக்தித்துவமே யுளது. சக்தியத்
துவத்திற்கோ, சாதனம் சாத்திய மென்னும் இருவ
கைப்பக்தித்துவ முண்டு; பிரேமைத்திரத்திற்குச்
சாதனத்துவ மிருக்கினும், பரமகாஷ்டை (எல்லை)
யினை யடைந்த பிரேமைக்குச் சகுணவிஷய சிரவணாதி
களால் சாதிக்கப்படுந்தன்மை யிருத்தலின். அது விஷ
ணுபுராணத்தில் பிரகலாதவிஷ்ணுசம்வாதத்தில் “யா
மிதிரவिवेकीनां विषयेष्वनपायिनी । त्वामनुस्मरतस्सा
मे हृदयान्मावसर्पतु ॥” என்பது பிரதி அவிலேகிகளுக்கு
விஷயங்களில் பிறழ்ச்சியில்லாததா யிருக்கின்றதோ,
அத்தன்மைய பிரதி உன்னைச் சிந்திக்கின்ற (உனது
சகுணவிஷய சிரவணாதிகளைச் செய்கின்ற) என் இது
யத்தினின்றும் நீங்கலாகாது ” என்று சொல்லப்பட்
டிருக்கின்றது. நிற்குணசிரவணாதியோடு கூடியவனுக்
குக் கடைசியாத்மநிலைநவடிவ பிரஹ்மாத்மைநிய

தல். (௩) ஸ்மரணபக்தி இருவகையினதாம்:-
[க] நானினால் நாமத்தினை உச்சரித்தல். [உ] இரு

சாக்ஷாத்காரரூபரூனலக்ஷணபக்தி பயனும்; “यस्य
देवे पराभक्तिर्यथा देवे तथा गुरौ तस्यैते कथिता ह्यर्थाः
प्रकाशन्ते महात्मनः ॥ என்னும் சுருதியால்; “मयि-
चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी = என்னிடத்தில்
அவ்விவசம்பந்தமாயுள்ள அவ்விவசிசாரியான பக்தி”
என்னும் கீதாவாக்கியத்தில் அத்தன்மைய பிசோமம்
சரணபக்தியாகிய ஞானத்திற்குச் சாதனமாதல் கூறப்
பட்டிருத்தலால், பாக்வதத்திலும் ௩-௨௨ ௧௧-௧௨,
மதுஷ்ருதிமாத்ரேண மயி சர்வகுஹாஸயே । மனோகதிரவி-
சிஷ்ணா யதா மஹாஸ்யஸோஸ்துபௌ । லக்ஷணம் பக்தியோகஸ்ய
நிர்గుணஸ்ய ஷ்டாஹதம் । அஹேஸுக்யவ்யவஹிதா யா பக்தி:
புரூபோத்தமே ॥ என்குணத்தினைக் கேட்பதுமாத்நிரத்தி
னால் புருஷோத்தமனும் சர்வகுஹாஸயனா (சர்வதிருசி
யாதிஷ்டானவடிவமா)கிய என்னிடத்தில்அவிச்சின்ன
வ (எவ்விஷயத்திலும் செல்லுதலின்றிய) அதுவது எல்
லாம் ஈசுவரனென்னும் வடிவின்தாகிய மனோவிருத்

தயத்தில் நாமத்தினை நிறுத்துதல். (ச) பாத
சேவனபக்தியாவது அவரது சரணகமல (சுசு)

நியானது எப்படிச் சங்கை கிழக்குமேற்கு முதலிய
நாற்பாகங்களிலும் செல்லுவதாய்ச் சமுத்திரபாகங்க
ளெல்லாவற்றிலும் சம்பந்திக்கின்றதோ, அப்படிச்
சகல திருசியாவச்சின்னமான என்பாகங்களிலும் சம்
பந்திக்கின்றது அதாவது பிரம்மம் ஸ்டத்தின் உள்
ளும் வெளியும் எல்லாம் விஷ்ணுவே யென்று எல்லா
வற்றினுட் கலந்ததன்மையாய்ச் சர்வ திருசியங்களி
னதிஷ்டானத்தன்மையாய் அறியப்படுகின்றது. நிக்
குணபக்தியோகத்தின் லக்ஷணம் உதாசரிக்கப்பட்டது.
இது ஞானத்திற்குப் பல மின்மையால் அஹேதுச
மும் (பலோத்தேசமின்றியதும்), அவ்வாறே இது
எல்லாவற்றிற்கும் விரோதித்தன்மையால் மோகாத்
தினைக் குறித்து வியஞ்சகத்தன்மையாத்திராம் அக்கீ
கரிக்கப்படுதலின் அவ்வியவகிதமும் (பேதமின்றிய
தும் அதாவது யானே விஷ்ணு என்று தன்னின்
அபேதமாகச் செய்யப்படுவதும்) ஆம். இதனற்றான்
பிருகக்நாரதியபுராணத்திலும் “அஹ்மேவ பரோ விष्णு: सत्तः
सर्वमिवं जगत् । इति यस्सन्ततं पश्येत्तं विद्यादुत्तमो-

வரப் பிரதிமையின் சம்பந்த முள்ளனவாகிய
கோவில்மெழுகல்முதலியவடிவ பரிசரிய)ங்க

சமம் ॥ யானே பரான விக்ஷு, என்னிடத்திருந்து
இவ்வெல்லாஜகத்துமுண்டாகின்றது என்று எவன்
இடைவிடாது காண்கின்றானோ, அவனை உத்தமோத்
தம னென்று அறி ” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்
றது. அந்தப் பிரஹ்மசாக்ஷாத்காரகாரணமான பரமப்
பிரோமையானது மூன்றுவகையாம்; “ तस्यैवाहं ममै-
वासौ स एवाहमिति विधा । भगवच्छरणत्वं स्यात्सा-
धनाभ्यासपाकतः ॥ அவனுடையவனே யான், என்
னுடையவனே இவன், அவனே யான் என்று பகவச்
சாணத்தன்மையானது சாதனாப்பியாசபாகத்தினால்
மூவகையினதாகின்றது ” என்பதனால்; அவனையா
னென்னும் பலாபிஸ்தைக்கும் சாதனத்தின் சமகக்ஷித்
தன்மையால் முற்கூறப்பட்ட பிரோமைக்கே சாத்திய
வடிவம் நேருதலால். கீதை முதலியவற்றில் सर्वधर्मान्
परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज । சர்வ தர்மங்களையும்
விட்டு என்னொருவனைச் சாணடை அதாவது சர்வதர்
மங்களிலும் சாணத்தன்மைப்புத்தியினை விட்டு என்

னில் மனதைவைத்தல் அல்லது அடியார்பாதம்
பிடித்தல். (ரு) அர்ச்சனபக்தியாவது ஈசுவ

னிடத்திலேயே அதனைச் செய் அதாவது அத்தன்
மைப் புத்திக்கு ஏதுவான முற்கூறப்பட்ட பிரேமை
யினைச் செய்” என்று கூறப்பட்டுளது. இங்கு மூவி
தத்தன்மையாற் கூறப்பட்டதில் முதலாவது அவனை
யானென்னும் வடிவினதாயிருத்தலின், தனது பாலனா
திகளை விடுதலால் விஷ்ணுவைச் சிந்தித்தல்வடிவின
தாம். இரண்டாவதோ, பிரேமையின் பெருக்கால் மற்
றை ஜீவர்குதலிய துவைதம் மறைதலின் சச்சிதானந்த
விஷ்ணுப்பிரேமரூபமாம் என்பது விவேகம்.

அந்தப் பரப்பிரேமையின் சாதனவடிவ சிவானதி
பக்தி அதன் சாத்தியமான ஆத்மநிவேதனபரியந்தமாக
வும் உத்தமசாத்துவிகம் உத்தமராஜஸம் உத்தம
தாமஸம், மத்திமசாத்துவிகம், மத்திமராஜஸம், மத்
திமதாமஸம், அதமசாத்துவிகம், அதமராஜஸம்,
அதமதாமஸம் என்னும் மூவகைப் பேதத்தால் ஒன்று
மூன்று பேதமாம் ஆக எண்பத்தொரு பேதமாம்.
அவற்றுள், சாத்துவிகமூன்றினையும் “கர்மனி-
ஹீரமுஹிச்ய பரஸ்மै வா ததர்ஷம் । யஜேஷ்யம்யமिति வா

ரப்பிரதிமையிலும் பக்தர்களுக்கும் செய்யும் பூஜை அல்லது மனதினால் ஆலயாதிகளெல்லா வற்றையும் கற்பித்து, ஆவாகனாதிக்கிரமமாகச் செய்யும் பூஜை. (கூ) வந்தனபக்தி இருவகை

பூதபாவ: ச சாத்திக: || பாவம் நசித்தலை உத்தேசித்து யாகாதிகளைச் செய்தல் அல்லது அந்த யாகாதி களை ஈசுவானுக்கு ஒப்புவித்தல் அல்லது பகவானது ஆணைவடிவ வேதத்தால் செய்யத்தக்கதாக அறிவிக் கப்பட்டுள்ளது என்று கருதியே யஜித்தல் (என்று இவ்வாறு மூவிதத்தன்மையோடுகூடிய) அது சாத்து விகமாம்." என்று கூறிய பாகவதவாக்கியத்தில் (கூ- ௧-௧௦) முறையே அதம மத்திம உத்தம சாத்துவிக வாகப் பகுத்துக் காண்க. இராஜஸமூன்றனையும்

विषयानभिसंधाय यश ऐश्वर्यमेव वा । अर्चादावर्च

यो मां पूथगभाव: स राजस: || விஷயங்களைக் கரு யியாவது புகழினைக் கருதியாவது ஈசுவரியத்தினைக் கருதியாவது பேதபுத்தியுடையவனாய் அர்ச்சை முத லியவற்றில் என்னை அர்ச்சித்தல் எதுவோ அது (மூவி த்தன்மையோடு கூடிய) இராஜஸமாம்." (பாக-௩- ௧௧) என்பதனும் காண்க. தாமஸமூன்றனையும்,

யினதாம்:—[க] பூஜைக்குப் புறம்பானதாய்த்
தண்டம்போல் விழுந்து வணங்குதல். [உ] மன
தின்படி பிரபுவின் சரணங்களில் வீழ்தல்.
(எ) ** தாசத்துவ (தாஸ்ய) பக்தியாவது நித்
தியமும் வணக்கத்துடன் கைகுவித்து நின்று,
பிரபுவே! என்னைப் பணித்தருளல் வேண்டும்
என்று கூறி, பதிவிரதையானவள் பதியின் கட்
டளையைக் கடவாதிருத்தல்போல ஈசன் கட்ட
ளையைக் கடவாதிருத்தல் அல்லது சர்வ கர்மங்

“अभिसंधाय यो हिंसां दम्भं मात्सर्यमेव वा ।

संरंभी भिन्नदृग्भावं मयि कुर्यात्स तामसः ॥ ஹிம்ஸை
யினைக் கருதியாவது இடம்பத்தினைக் கருதியாவது
மாத்ஸ்யத்தினைக் கருதியாவது குரோதியாய் வேறு
பட்ட பார்வையினனாய் என்னிடத்தில் பத்தியினைச்
செய்வது எதுவோ அது (மூவிதத்தன்மையே டுகூடிய)
தாமஸமாம்.” என்பதனால் (பாக-௩-௨௬-அ) காண்க.

** மாதா பிதா முதலியோரிடத்தில் விஷ்ணுபத்
தியாகத் தாசனைப்போல் பணிசெய்தலும் தாசத்துவ
மூ மென்றறிக.

களையும் ஈசுவரப்பிரீதியர்த்தமாகச் செய்தல்.

(அ) † சக்கியபக்தியாவது ஈசுவரன் நித்தியமும் ஆத்மாவின் சங்கமுடையவரா யிருக்கின்றார், ஒரு கணமும் சமீபத்தினின்றும் விலகுகிறதில்லை, ஆதலால் அழகிய மித்திரர் முதனியோரினும் பரமமித்திரனாயிருக்கின்றார் என்று கருதி, அவரிடத்துண்டாகும் பிரியமேம்பாட்டால் அவர்காரியமெல்லாம் தன்காரியமாகத்

† எப்படித் தனக்குக் கிடைத்த பக்திய முதலியவற்றைப் பிரேமவிசேஷத்தோடு கொடுக்கின்றானோ, அவ்வாறு விஷ்ணுவிற்குக் கொடுத்தல், பிறர் தன்தோழனைத் தூஷித்தல் முதலியவற்றைச் செய்யின் சகியாததுபோல விஷ்ணுவைத் தூஷித்தல் முதலியவற்றைச் செய்தலைச் சகியாமை, அத்தோழனது கர்மத்தினைத் தனது கர்மமாகச் செய்வதுபோல விஷ்ணுவின் கர்மத்தினைச் செய்தல், இவன் எனது இஷ்டத்தினைச் செய்வான் என்று அத்தோழனைத் தழுவுவது போல விஷ்ணுவினைத் தழுவுதல் என்னும் இவை முதலியன அவன் காரியமெல்லாம் தன் காரியமாகப் பார்த்தலாகிய சக்கியமாம்.

கொள்ளுதல். (க) ஆத்மவிவேதனபக்தியாவது முதலாவது மனதையும், இரண்டாவது தேகத்தையும், மூன்றாவது தாஸன் தாஸி யானே குதிரைமுதலிய தனத்தையும், நான்காவது வீட்டினையும் ஒப்புவித்தல்.

உ. பிரேமபக்தி:—பரமேசுவரனோடு பிரேமைபற்றியபோது வீட்டுக்காரியம் வெளிக்காரியம் எல்லாம் மறந்துபோகும். உன்மத்தன் போல் அங்குமிங்கும் திரிவன். சரீரத்தைச் சம்ரக்ஷிக்கும் கவலை யிராது. பெருமூச்சுவிடுவன். மயிர்க்குச்சுண்டாம். கண்களில் இடைவிடாது அருவிபாயும். அழகிய ஒன்பதுவிதமானவிதியை அவன் செய்வன். க. கள்குடியன்போல் கிடப்பான். உ. மூன்றுலக வெட்கமுமில்லை. ஈ. வேதத்திற் கூறியதும் செய்கிறதில்லை. ச. பூதப்பிரேதங்களின் சங்கையுமில்லை. தேவயக்ஷர்களின் பயமுமில்லை. கூ. மற்றொன்றைக் கேட்கிறதும்மில்லை. எ. பிறிதொன்றைப் பார்ப்பதும்மில்லை. அ. வேறொன்றனை

விரும்புகிறதாயில்லை, கூ, ஊமைபோல் பிறி
தொன்றனைப் பேசுகிறதாயில்லை. இது பிரேம
லக்ஷணபக்தியாம், இரவும் பகலும் எப்போ
தும் ஈசனிடத்தில் மனம் அழுந்திக் கிடப்பன்.
அழகிய இதனை ஒருவரும் அறிபமுடியாது.
இது பிரேமலக்ஷணபக்தி யெனப்படும். பிரே
மையின் வசத்தனாய் ஆடுவன். எவ்வெவ்வித
மாகவோ வார்த்தை பேசுவான். கோபிகள்
தேகத்தினை மறந்ததுபோல் மறப்பான். ஒரு
சமயம்* சிரிப்பான், எழுந்து ஆடுவான், அழு
துகொண்டு திரிவான். ஒருசமயம் தழுதழு
த்த கண்டத்தோடு சப்தம் வெளிப்படும்;
வெளிவராது. ஒருசமயம் மனங்கனிந்து
வெகு உயர்ந்த ஸ்வரத்தோடு பாடுவன். ஒரு
சமயம் மௌனமாயிருப்பன். ஆகாயம்போ
லிருந்துவிடுவான். சித்தமும் வித்தமும் ஈச
னிடத்துப் பொருந்தியிருத்தலால் எப்படிச்
சாவதானமாயிருப்பன்? இது பிரேமலக்ஷண

* சிரிப்பார் தேனிப்பார் முதலியன. (திருவாசகம்)

பக்தியாம். ஜலமின்றி மீனும், பாலின்றிச் சிசு
வும், மருந்தின்றி வியாதியஸ்தனும் துக்கிப்
பதுபோல் துக்கிப்பன். சாதகபக்தி ஜலபிந்து
வையும், சகோரபக்தி சந்திரகிரணத்தினையும்,
சர்ப்பம் சந்தனத்தினையும், தரித்திரன் தனத்
தினையும், காமினி கணவனையும் விருப்புவது
போல் அவனை விரும்பி மற்றொன்றினையும் விரு
ம்பான். பிரேமையின் பிரவாகம் இத்தன்மைத்
தாம். பிரேமையுள்ளவிடத்து நியமமேது? இது
பிரேமையின் லக்ஷணமாம். இந்தப்பிரேமை
ஏவனிடத்தி விருக்கிறதோ அவனுக்கு எதுவும்
ருசிக்காது. அவனைப் பசிதாகம் பீடியா.
இரவும் பகலும் நித்திரை வராது. முகத்தில்
மேல்சவாசம் வெளிப்படும். கண்ணீர் பாயும்.
இது பிரேமைலக்ஷண முடையவனது சின்ன
மாம்.

௩. பராபக்தி:—ஈசனிடத்து ஒருபோதும்
விசேஷ முண்டாகாது சமீபத்திலேயே யிருப்
பன்; அங்கு எப்போது சந்நிதிமுன் சேவக

னைப்போல் கைகுவித்து நிற்பன் ; ஒருகணமும்
 இடையின்றி அணுகுநிற்பன். இது பராபக்தி
 யாம். சேவகனும் சேவியனும் கூடி இரஸத்தை
 ப்பருகுகின்றனர், பின்னமாகாது எப்போதும்
 பின்னமாகவே இருக்கின்றனர். ஜலத்திரளை
 ஜலமேவில் வைத்தால் எப்படித் திரளும் நீரும்
 வேறுகாதோ, எப்படிக் கட்பாவையும் கண்
 ணும் வேறுகாது ஒன்றாயிருந்து வேறுகக் கா
 ணப்படுகின்றதோ அதுபோலவாம். எப்போ
 தும் பரமாத்மாவினிடத்திற் செய்யும் இச்சேவ
 கம் பராபக்தி யெனப்படும். காதின்றிச் சத்
 தத்தினைக் கேட்பான். கண்ணின்றி உருவத்
 தினைக் காண்பான். நாவின்றி யுச்சரிப்பான்.
 வெகு கீர்த்திகளை விரிப்பான். காவின்றி நிருத்
 தியஞ்செய்வான். கையின்றித் தாளம் போடு
 வான். அங்கமின்றி ஆலிங்கனஞ் செய்வான்.
 வெகு ஆரந்தத்தினை விருத்தி செய்வான். சேவி
 யனைச் சிரமின்றி வணங்குவான். சேவகபாவம்
 கொண்டிருப்பான். பரமாத்மாவோடு ஆத்மா
 சேரும் இது பராபக்தியாம்.

சேவியனைச் சென்று தாஸன்போற் கூடு
வான் ; ஒன்றுபடுவான் ; ஒன்றாகக் கூடான்.
தனது பாவமான தாஸத்துவத்தை விடான்.
இப்பராபக்தியினை யாரேனு மோர் பாக்கிய
வான் அடைவான். பின்ன அங்கமுடையவனா
காது ஒரு சங்கமாகக்கூடுவன். இவ்வாறு
விலாசஞ்செய்வன். தாஸபாவம் வைப்பன்.
கானற்சலமும் வெயிலும் ஒன்றாயிருந்தும்
வேறாகக் காணப்படுவதுபோலச் சேவகனும்
சுவாமியும் ஏகமான சுகவிலாசமாம். இது பின்
னவிவேகம். ஈசனிடத்து தாஸன் விலாசஞ்
செய்வன் ; ஒருபோதும் பிரிந்திரான். ஈசன்
அக்ஷரமாவதுபோல ஈசனடிமையுமாவன். இர
லத்தினைப் பருகுவதற்கு இவ்வேற்றுத்தன்
மையாம். தேஜோமயன் சுவாமி. சேவகனும்
தேஜோமயன். தேஜோமயசரணங்களின்கீழ்
தேஜோமயசிரத்தினை வணங்குவன். தேஜோ
மயம் சர்வாங்கமும். தேஜோமயம் முகாரவிந்
தம். தேஜோமயம் கட்பார்வை. பாவமும் தே

ஜோமயம். தேஜோமயன் தேஜோமயபிரஹ்மத்
தின் பிரசம்ஸையினைச் செய்கின்றான். தேஜோ
மயரஸனையால் குணநுவாதத்தினைப் பாடுகின்
றான். தேஜோமயபாவத்தைத் தேஜோமய
னடைகின்றான். தேஜோமயபக்தியினைத் தே
ஜோமயனடைகின்றான்.

பக்திசெய்ய ஆரம்பிக்குங்கால் வீடுகட்டத்
தொடங்குவோன் கம்பங்களை உறுதியாய் நாட்
டுவதுபோல் முதலில் வைராக்கியத்தினைத் திட
மாய்ப் பிடிக்கவேண்டும். கிருக ஆசையெல்
லாம் விஷமாக விட்டு ஜிதேந்திரியனாய், விருப்பு
வெறுப்பில்லாதவனாயிருக்குக. அல்லது கிரு
கஸ்தனாயிருக்குக. அல்லது வனவாசியாயிருக்
குக. எதினும் மாயாமோகத்தினைச் செய்யலா
காது. எல்லாவற்றினும் அலக்ஷியமாயிருக்க
வேண்டும். கனககாமினி (பொன்பெண்) களின்
சங்கத்தினை விடவேண்டும். ஆசாபாசங்களைக்
கொள்ளலாகாது. சீலம், சந்தோஷம், ஸ்ரீமை,
ஜீர்த்துவம், சுகிப்பு, தயை யென்பவற்றைக்

கொள்ளவேண்டும். தினர் ஏழைகளிடத்து
 இரக்கம் வைக்கவேண்டும். மானம் பெருமை
 யெதுவும் விரும்பலாகாது. எப்போதும் ஒரே
 நிலைமையாயிருக்கவேண்டும். யானை முதலிய
 எல்லாவற்றினையும் சமமாகப் பார்த்தல். சகல
 சம்சாரத்திலும் ஆத்மதிருஷ்டி வைத்தல். சத்
 துகளுக்கு அதிகாரம் வைத்தல் எவ்விடத்தும்
 வைரபாவம் செய்வதில்லை. சற்குரு வென்னும்
 சொல்லை இதயத்து வைத்தல். சாரத்தினைக்
 கிரகித்து அசாரத்தினை விட்டுவிடுதல். இராம
 னிடத்தில் இரமிக்கின்றவனாப்ப் பிரியத்தோடு
 அவனடியில் சிரம் வைக்கவேண்டும்; வேறு
 தெய்வத்தின் சேவையினைச் செய்கிறதில்லை.
 நிரஞ்சனமான ஒரு தெய்வத்தினைப் பூஜித்தல்.
 மனதில் எல்லாவற்றினின்றும் தாபமொழிந்து
 வெளிப்பந்தன மெல்லாவற்றையும் அறுக்க
 வேண்டும். சமுத்திரத்தினும் அதிக உவமை
 யற்றதாம். அதிலேயே மூர்த்தி ஜோதிவடிவ
 மாம். சகஜசுகாசனத்தில் ஸ்வாமி உட்கார்ந்
 திருக்க, திருமுன் சேவகன் பணிசெய்யவேண்

மும். நன்மனமென்னும் நீரால் ஸ்நானம் செய்
 விக்கவேண்டும். பரமப்பிரீதி யெனும் புஷ்பத்
 தினைச் சாத்தவேண்டும். சித்த சந்தனம் பூச
 வேண்டும். தியான தூபம் கொடுக்கவேண்
 டும். பாவமென்னும் நைவேத்தியம் காட்ட
 வேண்டும். மனதினாலும் வாக்கினாலும் எத
 னையும் கேட்கலாகாது. ஞான தீபமாகிய ஆரதி
 எடுக்கவேண்டும். அபிரகதசப்தமாகிய மணி
 யடிக்கவேண்டும். உடல் மனம் யாவும் ஒப்பு
 விக்கவேண்டும். தினனாய் மறுபடியும் பாதங்
 களில் விழவேண்டும். மக்கினமாய் ஆடவேண்
 டும்; பாடவேண்டும். தழுதழுப்புடன் ரோமா
 ள்சிதழும் (மயிர்க்குச்சம்) உண்டாய்வரும்.
 சேவகபாவத்தை எப்போதும் விடலாகாது.
 நாளுக்குநாள் பிரியத்தினை யதிகமாய் வைக்க
 வேண்டும். எப்படிப் பதிவிரதையானவன் பதி
 யினிடத்தி விருப்பாளோ, அப்படிச் சுவாமியி
 டிடுத்துத் தாஸனாயிருக்கவேண்டும். பதியின்
 ஆளுனையைப் பரிபாலிப்பதுபோல் எப்போ

தும் கண்டிக்கப்படாத சேவையில் பொருந்தியிருக்கவேண்டும். அந்தப் பக்தியே அந்நிய பக்தி யெனப்படும்.

அமृतஸ்வரூபா ச ॥ ௩ ॥

(சூ-ம்) அமृतஸ்வரூபா ச = அமிருதஸ்வரூப முமாம்.

(உ-ரை) அமிருதஸ்வரூபமுமாம் அதாவது மதுமும் மோக்ஷசொரூபமுமாம்; பக்தியிலழுந்தியவர்கட்கு வேறு மோக்ஷத்தின் அபேக்ஷையின்மையால். (ந.)

[ச] யஜ்வா புமான் சிद्धோ भवत्यमृतीभवति वृसो भवति ॥ ௪ ॥

(சூ-ம்) யத் = எதனை, ஜ்வா = அனைந்து, புமான் = புருஷன், சிद्ध: भवति = சித்தன் ஆகின்றானே, அமृतीभवति = அமிருதனாகின்றானே, वृस: = திருப்தன், भवति = ஆகின்றானே அத பக்தியாம்.

(உ-ரை) புருஷன் எந்தப் பக்திசொருப
 மான அமிருதத்தினை அடைந்து சித்தன் அதா
 வது பிறசாதனங்களை விரும்பாதவன் ஆகின்
 ருனோ, அமிருதன் (மாணமில்லாதவன்) அதா
 வது சுவயம் ஆரந்தவடிவனாகின்றானோ, திருப்
 தன் அதாவது இதனையொழிந்த மற்றைய இக
 லோக பரலோகவிஷய மெதனையும் விரும்பாத
 வனாகின்றானோ, அது பக்தி யெனப்படும். (ச)

[௫] यत्प्राप्य न किञ्चिद्वाञ्छति न शोचति न
 द्वेष्टि न रमते नोत्साही भवति ॥ ५ ॥

(சு-ம்) யத் = எதனை, ப்ராய்ய = அடைந்து
 (புருஷன்), கிஞ்சித் = ஒன்றினையும், ந வாஞ்சதி =
 விரும்பானோ, ந ஷோசதி = சோகமடையானோ,
 ந ட்வேஷ்டி = துவேஷியானோ, ந ரமதே = இரமி
 யானோ, ந ஓத்ஸாஹி பவதி = உற்சாகமுடையவ
 னாகானோ அது பக்தியாம்.

(உ-ரை) எந்தப்பக்தியினை அடைந்து புரு
 ஷன் மறுபடியும் எதனையும் விரும்புகிறதில்லை

யோ, எதன் நிமித்தமாகவும் சோகிக்கிறதில்லையோ, எதனையும் துவேஷிக்கிறதில்லையோ, எதிலும் இரமிக்கிறதில்லையோ, எக்காரியத்திலும் உற்சாகமுடையவனாகிறதில்லையோ, அது பக்தியாம். (௫)

[சு.] यज्ज्ञानान्मत्तो भवति स्तब्धो भवत्यात्मारामो भवति ॥ ६ ॥

(சு-ம்) यज्ज्ञानात् = எதன் ஞானத்தினால், மத்: = பித்தன், भवति = ஆகின்றானே, स्तब्ध: = இறுமாப்புடையவன், भवति = ஆகின்றானே, आत्माराम: = ஆத்மாராமன், भवति = ஆகின்றானே அது பக்தியாம்.

(உ-ரை) எந்தப் பக்தியினை அறிதலால் புருஷன் பித்தனாகின்றானே, இறுமாப்புள்ளவனாகின்றானே அதாவது இலௌகிக வைதிகமான ஒன்றை மதித்தலாவது யாரையும் நமஸ்கரித்தலாவது யாரையும் எவ்விதமாயினும் உபசரித்

தலாவது அவனுக்கு அவசியமன்றோ, ஆத்மா
ராமனாகின்றானே அதாவது சம்சாரவிஷயங்க
ளிற் பிரியத்தினை விட்டு, ஆத்மாவாகிய ஈசுவர
னிடத்திலேயே எப்போதும் இரமித்துக்கொ
ண்டிருக்கின்றானே, அது பக்தி யெனப்படும்.

பித்தன் என்பதற்குப் பித்தனைப்போ
லென்று பொருள்செய்யவேண்டும். “जडो-
न्मत्तपिशाचवत् ஜடனையும் உன்மத்த (பித்த)னை
யும் பிசாசனையும்போல.” (பாக-க-கரு சுந—
கக-எ-உஅ) என்பதனாலும், “निश्चय कर्माणि
गुणानतुल्यान् वीर्याणि लीलातनुभिः कृतानि । यदा-
तिहर्षोत्पुलकाश्रुगद्गदं प्रोत्कण्ठ उद्गायति रौति नृत्यति ।
यदा ग्रहग्रस्त इव कचिद्धसत्याक्रन्दते ध्यायति वन्दते
जनं ॥ मुहुः श्वसन् वक्ति हरे जगत्पते नारायणेत्या-
त्मगतिर्गततपः । तदा पुमान् मुक्तसमस्तबंधनस्तद्भाव-

भावानुकृताशयाकृतिः ॥ निदग्धबीजानुशयो महीयसा
भक्तिप्रयोगेण समेत्यधोक्षजम् ॥ பக்தன் பகவா

னது லீலையின்பொருட்டுத் தாரணஞ் செய்
யப்பட்ட சரீரங்களால் செய்யப்பட்ட கர்மங்
களையும், நிகரற்ற பக்தவாத்ஸல்ய முதலிய
குணங்களையும், வீரிய (பராக்கிரம)ங்களையும்
கேட்டு, மிகக்கனிப்பினால் எப்போதும் மயிர்க்
குச்சும் ஆநந்தபாஷ்பமும் தழுதழுத்த கண்
டழு முடையவனாய்ப் பெருத்தகுரலுடன்
பாடுகின்றானே, அழுகின்றானே, ஆடுகின்றா
னே, எப்போது பேய்பிடித்தவன்போல் சிரி
க்கின்றானே, கூச்சவிடுகின்றானே, தியானிக்
கின்றானே, ஜனங்களை வந்திக்கின்றானே, அடி
க்கடி பெருமூச்சுவிட்டு ஹரியே! ஜகத்பதியே!
நாராயண வென்று ஆத்மகதி யுடையவனாய்
வெட்க மில்லாதவனாய்க் கீர்த்திக்கின்றானே,
அப்போது புருஷன் சகல பந்தங்களினின்றும்
விடுபட்டவனாய் அந்தப்பகவானுடைய பாவமே

(சேஷ்டை முதலியன) பாவமாகவும், அதே அநுகரணமும், அதே செய்கையும், அதே கருத்தும், அதே ஆகிருதியுமா யிருக்கின்றன. மேலான பக்திப்பிரயோகத்தினால் ஈபாசுபவா சனைவடிவ பீஜங்கள் தறிக்கப்பட்டவனாய் ஈசுவரனை யடைகின்றான்” என்று ஸ்ரீமத் பாகவதம் எ-வது ஸ்கந்த(எ-அத். ௩௮-வது ஈலோக)த்தில் அசுரபுத்திரர்களைப் பார்த்துப் பிரகலாதர் கூறிய வசனத்தால் அத்தன்மைய செய்கை காணப்படுதலாலும் என்க.

ஈசுவரபக்தியினால் எவரையும் மதியாது இறுமாப்புடையவனாய் யிருப்பா னென்பதற்கு (திருவாசகம்) “யாமார்க்கும் குடியல்லோம் யாதுமஞ்சோம்” (தேவாரம்) “இறுமாந்திருப்பன கொலோ வீசன் பலகணத்தெண்ணப்பட்டுச் சிறுமானேந்திதன் சேவடிக்கீழ்ச்சென்றங்கிறுமாந்திருப்பன கொலோ” இவை முதலியன பிரமணமாதல் காண்க.

ஆத்மாவில் ரமித்திருப்பா னென்பதற்கு
 “ஆत्मकीडो आत्मरतिः ஆத்மாவில் கிரீடிப்பவ
 னாய் ஆத்மாவில் ரமிப்பவனாய்” என்னும் இவை
 முதலியசூருதி பிரமாணமாதல் காண்க. (சு)

முதலாவது அநுவாகம் முடிந்தது.

இரண்டாவது அநுவாகம்.

[௭] सा न कामयमाना निरोधरूपात् ॥ ७ ॥

(சூ-ம்) सा = அது, कामयमाना = விரும்
பப்படுவது, न = அன்று, निरोधरूपात् = நிரோத
வடிவமா யிருத்தலால்.

(உரை) அந்தப்பக்தி காமத்தின்பொருட்
டாவ தன்று ; நிரோதவடிவினதா யிருத்தலின்.

காமத்தின்பொருட்டுச் செய்யப்படும் அது
பக்தி யாகாது ; உலகவியாபார மாகும். இவ்
வபிப்பிராயம் ஸ்ரீ நிருசிம்ஹ மூர்த்தியானவர்
பிரஹ்மாதரை வரங்கேட்கும்படி ஆஞ்ஞாபித்
தபோது, அவர் “ யான் தம்மோடு வியாபாரம்
செய்யவில்லை ; பக்திசெய்தேன் சேவகனான
வன் சேவைக்குப் பிரதியாகச் சேவ்யமான (சே
விக்கப்படுவதான) வொன்றை விரும்புவானா
யின், அவன் சேவகனாகாது வியாபாரம் செய்

பவனாவன். ஆகவின் தாம் எனக்கு வரங்கொடுக்கக்கருதின், 'என் மனதில் ஓர் நலத்தின் அல்லது இராஜ்யபோக முதலியவற்றின் வாஞ்சையுமுற்பத்தியாகாதிருக்குக' என்னு மிதனை அளித்தல் வேண்டும்" என்று கூறியதற்கு, பகவான் தமது திருவாக்கினாலும் இதனையே "न मय्यवेशिताधियां कामः कल्प्यते । भर्जिताः कथिता धानाः भूयो बीजाय नेष्यते ॥ வறுபட்டனவும் வெந்தனவுமாகிய தானியங்கள் மறுபடியும் வித்தின்பொருட்டுக் கொள்ளப்படாததுபோல என்னிடத்துச் செலுத்தியபுத்தியினை யுடையவனது காமம் காமத்தின் பொருட்டுக் கற்பிக் கப்படுவதாகாது" என்று (பாகவதம் ஸ்கந்-க௦ அத்-22 சு-உசு) கூறியதானும் வெளியாதல் காண்க.

இச் சூத்திரத்தால் விஷயஜந்நியப் பிரேமை யின் நீக்கமும் செய்யப்பட்டதாம். இதனால் உலகினர் இந்திரியஜந்நியசுகம், அல்லது யாதேனுமோ ரிச்சையினுற் செய்யப்படும் பிரீதி என்

பவற்றுள் யாதேனு மொன்றில் யாங்கள் பரமப்
 பிரேமையைச் செய்கின்றோம் என்று கூறி,
 இப்பிரேமை என்னும் சொல்லை நாணமுறுத்
 தாமையும் காட்டப்பட்டது. ஏனெனில், இப்
 பிரேமையோ எப்போதும் காமனாகுனியமா
 யிருக்கின்றது. காமனாகிவிருத்தியின் பொரு
 ட்டே இப்பக்தியை நிரோதசொருப மென்றார்.
 ஏனெனின், சித்தம் நிரோதிக்கப்படுமாயின்,
 அதில் ஓர் காமனையும் இயல்பாகவே உண்டா
 காது “அஹ் நிருद्धो रोधेन निरोधपदवीं गतः ।
 निरुद्धानां तु रोधाय निरोधं वर्णयामि ते ॥ हरिणा ये
 विनिर्मुक्तास्ते मग्ना भवसागरे । ये निरुद्धास्त एवात्र
 भोदमायात्यहर्निशम् ॥ யான் நிரோதத்தி (தடை
 யி)னால் நிரோதிக்கப்பட்டவனாய் நிரோதபத
 வியை அடைந்திருக்கின்றேன். நிரோதாதி
 காரிகளின் நிரோதத்தின்பொருட்டு நிரோ
 தத்தை வர்ணிக்கின்றேன். ஹரியினால் கை
 விடப்பட்டவர்க ளெவர்களோ, அவர்கள் பவ

சாகரத்தில் மூழ்கினவராவர். எவர்கள் அவரால் நிரோதிக்கப்பட்டவர்களோ, அவர்களே இரவும் பகலும் பரமானந்தத்தை அடைகின்றனர்.” என்று ஓர் மகாத்மா நிரோதலக்ஷணத்தைக் கூறியிருக்கின்றனர். இதில் ‘எவர்கள் அவரால் நிரோதிக்கப்பட்டவர்களோ’ என்னும் வசனத்தினால் இது காட்டப்பட்டதாகின்றது. அதாவது நிருத்தம் உண்டாதல் தன்னாற் சாதிக்கப்படுவதன்று. எவர்களை அவ்வீசுவரன் விரும்புகின்றாரோ, அவர்களை நிரோதமுடையவர்களாக்குகின்றார்; இல்லையாயின், விட்டுவிடுவார். மனிதனது பலம், கேவலம் அம்மார்க்கத்தில் பிரவர்த்திப்பதாம். ஆனால் அங்கீகரித்தலும் அங்கீகரியாமையும் அவரது அதீனமாயிருக்குமாயின், யாமேன் பிரயத்தனம் செய்தல்வேண்டும் யாம் வருந்தியும் அவர் அங்கீகரிப்பாரோ இல்லையோ வென்னும் சங்கையினால் நிராசையுண்டாகலாகாது. ஏனெனின், அம்மகானே “क्षिप्र्यमानान् जनान् दृष्ट्वा कृपायुक्तौ

யதா भवेत् । तदा सर्वं सदानन्दं हृदिस्थं निर्गच्छते
 बहिः ॥ सर्वानन्दमयस्यापि कृपानन्दः सुदुर्लभः ।
 हृद्गतस्वगुणान् श्रुत्वा पूर्णः प्लावयते जनान् ॥ तस्मा-
 त्सर्वं परित्यज्य निरुद्धैः सर्वदा गुणाः । सदानन्दपरैर्गोयाः
 सच्चिदानन्दता स्वतः ॥ ஜனங்களைக் கீழேச
 முடையவர்களாகக் கண்டு, எப்போது அவன்
 கிருபையுடையவ னாகின்றானோ, அப்போது
 ஹிருதயத்திலுள்ள சதானந்தம் முழுவதும்
 வெளிப்படுகின்றது. சர்வானந்தமயனாயினும்
 கிருபானந்தம் மிகப் பெறுதற்கரியதாம். ஹிரு
 தயத்திலிருப்பவனாயினும் தனது குணங்களைக்
 கேட்டுப் பூரணனாய் ஜனங்களைக் கிருபானந்தத்
 தினால் நனைத்துவிடுகின்றான். ஆதலால் எல்லா
 வற்றையும் விட்டுச் சதானந்தபரர்களான ஹிரு
 தத் (ஹிரோதமுடையவ)ர்களால் அவனுடைய
 குணங்கள் எப்போதும் கீர்த்திக்கத்தக்கன
 வாம். அதனால் சச்சிதானந்தத்தன்மை தானே
 வெளிப்படும். அதாவது எல்லாவற்றையும்

விட்டு அவனை எவன் பஜிக்கின்றானோ, அவ
னுக்கு அந்த நிருத்தத்தினுற் பரமாதந்ததை
க்கொடுக்கவே செய்வா னென்பது நியமமாம்”
என்று கூறியிருக்கின்றார். இதனையே பகவா
னும் “कौंतेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति ।
तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसागरात् ॥ ஒ! குந்தி
புத்திரா! என்னுடைய பக்தன் நசிக்கமாட்
டான் என்று அறி. பக்தர்களாகிய அவர்களை
மிருத்தியுவடிவ சம்ஸாரசாகரத்தினின்றும்
கரையேற்றுபவன் யான்” என்று பிரதிஞ்ஞை
செய்திருக்கின்றனர். ஆதலால் அவர் வாக்கி
யத்தில் விசுவாசம் வைத்து நிருத்தனாதல்வே
ண்டும்.

நிரோதம் அறுவகைத்தாம்:—

க, சம்ஸாரத்தின் துக்கங்களினின்றும் பய
ந்தவனாய் ஈசுவரனிடத்து அவலம்பஞ் செய்
தல் பீதபாவ நிரோதமாம். (பீதபாவம்=பய
ந்ததன்மை)

உ. ஈசுவரனைச் சம்சாரத்தின் சுவாமியென்று மதித்து, தாஸபாவத்தால் நிருத்தனாதல் சுவாமிபாவ நிரோதமாம்.

௩. “இவ்வெல்லாம் வாசுதேவனென்றறிவென்ற அம்மகாத்மா மிகத் தூர்லபன்” என்றும் பகவத்வாக்கியாநுசாரமாக, ‘சிறியபெரிய சேதனம் எல்லாவற்றையும் ஈசுவரனாக மதித்து மஸ்காரஞ் செய்தலும், எல்லாவிடத்திலும் அவனாகக் காண்டலும் சர்வபாவ நிரோதமாம் அல்லது “சுவாமி, மாதா, பிதா, மித்திரன்” என்னும் எல்லாபாவத்தினாலும் ஈசுவரனையே பஜித்தல் ஸர்வபாவ நிரோதமாம்.

ச. ஈசுவரனையே நண்பனாய் மதித்து நிருத்தனாதல் சக்கியபாவ நிரோதமாம்.

௫. ஸ்ரீ நந்தகோபர் யஸோதை முதலிய கோகுலத்துப் பெரியோர்களும் சிறியவர்களுமாகிய கோபகோபிகளின் அல்லது இவர்களுக்கும் சமானமான வேறொருவரின் பாவத்துக்

குச் சமானமாக ஈசுவரனிடத்தில் புத்திரனைப் போல் சிநேகஞ்செய்தல் வாத்ஸல்யபாவ நிரோதமாம். (வாத்ஸல்யம்=புத்திரசிநேகம்)

சு. தனது ஸ்திரீயினிடத்து உண்டாகும் பாவம்போல் ஈசனிடத்து வைத்தல் காந்தபாவ நிரோதமாம். (காந்தை=ஸ்திரீ)

இவ்வறுவகை நிரோதங்களுள் முன்முன்ன தினும் பிற்பின்னது அதிகமாம். இவ்வறுவகைப் பாவனையும் ஈசனிடத்துச் செய்தலால் நிருத்தனாகின்றான். (௭)

[அ] (அ-கை) முற்குத்திரத்துக் கூறிய நிரோதத்தின் லக்ஷணத்தைக் கூறுவாராயினார்.

निरोधस्तु लोकवेदव्यापारसंन्यासः ॥ ८ ॥

(கு-ம்) निरोधः तु = நிரோதமோ, लोकवेद-
व्यापारसंन्यासः = லோகவேதவியாபாரங்களைச்
செவ்வையாய் விடுத்தலாம்.

(உ-ரை) உலகவியாபாரத்தையும் வேதவியாபாரத்தையும் விடுதலே நிரோத மெனப்படும். (அ)

[கூ] (அ-கை) இதுவுமது.

* तस्मै अनन्यता तद्विरोधिषूदासीनता च ॥ ९ ॥

(கூ-ம்) तस्मै = அவரிடத்தில், अनन्यता = வேற்றுமையில்லாமையும், तद्विरोधिषु उदासीनता = அவர் விரோதிகளிடத்து உதாசீனத்தன்மையும்.

(உ-ரை) அவரிடத்து (என்னினும் அவர் வேறானவர் என்னும்) வேற்றுமையின்மையும், அவரை விரோதிப்பவர்களிடத்து விருப்பு வெறுப்பின்மையாகிய உதாசீனத்தன்மையும் நிரோத மெனப்படும்; அநன்னியத்தன்மையாகிய வேற்றுமையின்மையின்றி நிரோதஞ் சித்தியாதாதலின்.

உதாசீனத்தன்மை யில்லையாயின், துவேஷ
முண்டாய் நிரோதமுண்டாகாமற் கெடுமாச
லின், உதாசீனத்தன்மையையும் நிரோத மென்
றார். (சு)

* तस्मिन् என்றும் பாடம்,

[சு0] (அ-கை) முற்குத்திரத்துக் கூறப்
பட்ட அநந்நியத்தன்மை அவர் விரோதிகளிட
த்து உதாசீனத்தன்மை யென்னு மிரண்டனுள்
முதலாவதான அநந்நியத்தன்மையை இ
தென நிரூபிக்கின்றார் :—

अन्याश्रयाणां त्यागोऽनन्यता ॥ १० ॥

(சு-ம்) अन्याश्रयाणां = பிற ஆசிரயங்களை (சார் பு)
களை, त्यागः = விடுதல், अनन्यता = அநந்நியத்
தன்மையாம்.

(உ-ரை) அந்நிய (பிற) ஆசிரயங்களை வி
தல் அநந்நியத்தன்மையாகிய வேற்றுமையின்
மையாம், உலகத்திலும் சுவாமிக்குச் சேவ

னும், மித்திரனுக்கு மித்திரனும், புருஷனுக்கு
ஸ்திரீயும் அநந்ரியமாயிருக்கின், அதுவே பிரி
யமாகுமென்பது பிரத்தியக்ஷமாம். இதனை
'என்னை அநந்ரியமாகச் சிந்திக்கின்றவர்களாய்'
என்னும் கீதாவாக்கியத்தினாலும் காண்க.
வியாஸ சூத்திரத்திலும் 'அநந்ரியாதிபதி',
என்று ஈசுவரனுடைய குணத்தை எழுதியிருக்
கின்றனர். (க௦)

[கக] (அ-கை) இனி இரண்டாவதான
அவன் விரோதிகளிடத்து உதாசீனத் தன்மை
யென்பது இஃதென நிரூபிக்கின்றார் :—

लोकं वेदेषु तदनुकूलाचरणं तविरोधिपूदासीनता ॥ ११

(சூ-ம்) லோகே = உலகத்திலும், வடேஸு = வே
தங்களிலும், ததனுகூலாசரணம் = அவ (ஈசுவரனு
குக் அநுகூலமானதை ஆசரித்தல், தஹிரோதிஸு
= அவன் விரோதிகளிடத்து, உதாசீனதா =
உதாசீனத்தன்மையாம்.

(உரை) உலகத்திலும் வேதங்களிலும் அவ
னுக்கநுகூலமானவற்றை ஆசரித்தல் அவன்
விரோதிகளிடத்துண்டாம் உதாசினத்தன்மை
யாம். அதாவது நாம் அவனுக்கநுகூலமாக
வேஎல்லா ஆசரணங்களையும் செய்துவருவோ
மாயின், அவன் விரோதிகளிடத்து உதாசினத்
தன்மை தானாகவே உண்டாய்விடும். ஏனெ
னின், ததீயர் (அவனவர்கள்) ஆதலினாலேயே
எவர்களுக்கு எல்லாப் புருஷார்த்தங்களும் பூர
ணமாய்விடுகின்றனவோ, எல்லா மங்கலாமங்க
லங்களும் நஷ்டமாய்விடுகின்றனவோ, அவர்க
ளுக்கு வேறு காரியம் செய்வதற்கவசியமில்லை
யெனின், அவர்களது வைதிக அல்லது லௌ
கிக காரியம் தானாகவே நீங்கிவிட்டதாகும். ()

[கஉ] (அ-கை) நிச்சயம் திடமாவதற்கு
முன் கர்மத்தை விடலாகதென்பதைக் கூறுகி
ன்றார் :—

भवतु निश्चयदाढ्यार्द्धं शास्त्रक्षणम् ॥ १२ ॥

(சூம்) நிश्चयदाढ्यात् = நிச்சயம் திடமா
வதற்கு ऊर्व = முன், शास्त्ररक्षणं = சாஸ்திர
ரக்ஷணம், भवतु = இருக்குக.

(உரை) நிச்சயம் திடமாவதற்குமுன் சா
ஸ்திரரக்ஷணம் அதாவது சாஸ்திரத்திற் கூறப்
பட்ட கர்மங்களின் அநுஷ்டானம் இருக்குக.

வெனனின், त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवा-
र्जुन । निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान् ॥

யாவானर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके । तावान्सर्वेषु
वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः ॥ कर्मण्येवाधिकारस्ते मा
फलेषु कदाचन । मा कर्मफलहेतुर्भूमा ते संगोऽस्त्व-

कर्मणि ॥ அர்ஜுன! வேதம் முக்குணவிஷ
யத்தினதாம்; நீ முக்குணங்களின் பிரவிருத்தி
யில்லாதவனாவாய். துவந்துவமில்லாதவனாய்,
சித்திய சத்துவத்திருப்பவனும் யோகசேத
மத்தைக் கருதாதவனும் பிரமாதமின்றியவ
னுமாவாய். எப்படிச் சிறுசிறு குட்டைகளி

னல் ஆகத்தக்க பிரயோஜனம் நார்புறமும்
 கரைமோத நிறைந்துள்ள ஏரியினால் ஆய்
 விடுமோ, அதுபோல எல்லா வேதங்களா
 லும் ஆகத்தக்க பிரயோஜனம் பிரஹ்மத்தை
 யறிபவனுக்குச் சகஜமாய் உண்டாய்விடும்.
 அதனையறியும்வரையிலும் உனக்குக் கர்மத்திற்
 ருன் அதிகாரம். கர்ம பலங்களில் ஒருபோ
 தும் அதிகாரமில்லை. ஆதலால் நீ கர்மபலங்
 களை விரும்பாதே. கர்மஞ் செய்யாதிருத்தலி
 லும் பற்றாதே.” என்று பகவான் கீதையிலும்,
 “तावत्कर्माणि कुर्वीत न निर्विद्येतयावता । मत्क-
 थाश्रवणादौ वा श्रद्धा यावच्च जायते ॥ எது
 வரையில் எனது கதாகிரவணமுதலியவற்றில்
 சிரத்தை பிறக்கவில்லையோ, அதுவரையில்
 கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும். விட்டுவிடலா
 காது.” என்று பாகவதம் ௧௧-ஸ்க-௨௦-அத்-
 ௬-வது சுலோகத்திலும் கூறியிருத்தலின்,
 எதுவரையில் மனதில் இச்சையாகிய அலைகள்
 ஏழும்புகின்றனவோ, எதுவரையில் அநந்ரிய

மானபக்தி திடமாகவில்லையோ, அதுவரையில் வேதத்தைக்கொண்டு அதிற் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து. (௧௨)

[௧௩] (அ-கை) நிச்சயம் திடமாவதன்முன் கர்மஞ்செய்யாது விடுவதனால் வரும் இழுக்கினைக் கூறுகின்றார் :—

अन्यथा पातित्याशंकया ॥ १३ ॥

(சூ-ம்) अन्यथा = அவ்வாறில்லையாயின், पा-
तित्याशंकया = பதிதனாதற் சங்கைவருதலால்.

(உ-ரை) அவ்வாறில்லையாயின் அதாவது திடநிச்சயம் சித்தித்தற்குமுன் கர்மத்தினை அநுஷ்டியாது விட்டுவிடுவானாயின், இதுவுமின்றி அதுவுமின்றிப் பதிதனாய்விடுகின்றான்.

ஆனால் பகவத் கர்மங்களைச் செய்துகொண்டிருப்பவனாய்ப் பிறகர்மங்களினின்றும் நழுவிவான் சித்தனாகாவிடினும், அவனுக்கு நாசமி

ல்லை; கல்யாணமுண்டாம். ஜடபரதரது உதா
 ஹரணம் இதிற பிரமாணமாம். ஏனெனின்,
 அவர் தன் முகத்தால் “அஹ் பुरா भरतो नाम
 विमुक्तदृष्टश्रुतसंगबंधः । आराधनं भगवत ईहमान
 मृगोभवं मृगसंगाद्धतार्थः ॥ सा मां स्मृतिर्मृगदेष्टेपि
 वीरकृष्णार्चनप्रभवा नो जहाति । अतो ह्यहं जनसंगाद-
 संगो विशंकमानोऽविवृतश्चरामि ॥ யான் முன்னே
 பரதனென்னும் ராஜாவாய்திருஷ்ட சுருத்
 (இகபரலோக) சங்கபந்தத்தினின்றும் விடுபட்
 டவனாய்ப் பகவானது ஆராதனத்தை விரும்
 பியவனாயிருந்தும், மிருக(மான்) சங்கத்தால்
 பிரயோஜனமிழந்தவனாய் மாணாகப்பிறந்தேன்.
 வீரகிருஷ்ணர்ச்சனத்தா லுண்டாகிய அந்த
 ஸ்மிருதியானது மாணுடலிலும் என்னை விடுகிற
 தில்லை. ஆதலால் யான் ஜனசங்கத்தினின்றும்
 விலகிச் சங்கையற்றவனாய் மறைந்து திரிகின்
 றேன்” என்று (பாகவ-ரு-ஸ்க-கூஉ-அத்-கச-
 கரு-சுலோ-ல்) கூறியிருக்கின்றனர். ஸ்ரீபகவா

ஆம் “ பார்த்து நைவஹ் நாமுத்ர விநாஸ்தஸ்ய வித்யதே ।
 நஹி கல்யாணகூத்ர கஸ்திஹுர்தி தாத்ர கஞ்ஞதி ॥
 பார்த்த! அவனுக்கு விநாசம் இவ்வுலகத்தி
 லும் இல்லை ; பாலோகத்திலும் இல்லை. ஐய !
 கல்யாணத்தைச் செய்யும் ஒருவன் தூர்க்கதி
 யை யடையான் ” என்று கீதையில் ஆளுநரு
 செய்திருக்கின்றார். (௧௩)

[௧௪] (அ-கை) பக்தனது லோகவிவகார
 போஜனாதி விபாபாரங்களினது அவதிகைப்
 புறுகின்றார் :—

லோகோபி தாவதேவ கிந்து மோனாதிவ்யாபாரஸ்தாஸரீர-
 தாரணாவதி ॥ ௧௪ ॥

(சூ-ம்) லோக: அபி = உலகவியவகாரமும்,
 தாவதேவ = அதுவரையிற்றான், கிந்து = ஆனால்,
 மோனாதிவ்யாபார: து = போஜனாதி விபாபாரமோ,
 தாஸரீரதாரணாவதி = சரீரந்தரித்துள்ளவரையி
 லுமாம்.

(உரை) பக்தனுக்கு உலகவியாபாரமும் அது வரையிற்றான் அதாவது நிச்சயமுண்டாகும்வரையிற்றான் உளது. ஆனால் போஜனாதி வியாபாரமோ சரீரந் தரித்துள்ளவரையிலுமாம்.

இதில் சிலர் உண்ணல் பருகல் முதலிய வியாபாரம் விடுபடாதபோது கர்மத்தை விடுதல் அயுத்தமாமென்று சங்கித்துச் சிரிக்கின்றனர். ஆனால் அச்சங்கை நிவிருத்தியாகும்பொருட்டு இச்சுத்திரமாம். போஜனாதி வியாபாரம் சரீர ரக்ஷையின் பொருட்டாம். எதுவரையிலும் சரீரமுண்டோ, அதுவரையிலும் செய்யத்தக்கனவாம்.

இவற்றை விடுதல் எனின், விஷத்தைச் சாப்பிட்டு ஒருங்கே இறப்பதன்று. ஆனால் ததீயர் (அவனடியார்)கட்கு அப்போஜனாதி வியாபார சிந்தனை செய்யவேண்டியதவசியமன்று. கர்மத்தைக் கூறுமிடத்திலே கர்மத்தை விடுதல் ஆநந்நியத்தன்மையின் புஷ்டிக்கு ஹேதுவாம்.

ஏனெனின், சாதனமில்லாதவனானவன் மனு
ஷ்யன் அநந்தியனாகான். இதனால் இது சித்தி
த்தது :—எதுவரையில் நிச்சயமுண்டாகவில்லை
யோ, அதுவரையில் உலகம் வேதமிரண்டனே
யும் கொள்ளவேண்டும். ஆனால் எப்போது
நிச்சயம் திடமாய்விட்டதோ, கர்மங்கள் நீங்கி
விட்டனவோ, அப்போது உலகம் வேதம்
இரண்டனையும் விட்டுக் கேவலம் “கூண एव
गतिर्मम” கிருஷ்ணனாகிய பரமாத்மாவே எனக்
குக்கதியென்று உச்சரித்தல் வேண்டும். இந்த
அபிப்பிராயத்தை ஓர் மகாத்மா “संध्यावन्दन !
भद्रमस्तु भवते भो ! स्नानं तुभ्यं नमः । भो देवाः
पितरश्च तर्पणविधौ नाहं क्षमः क्षम्यतां ॥ यत्र कापि
निषद्य यादवकुलोत्तंसस्य कंसद्विषः । स्मरं स्मार-
मयं हरामि तदलं मन्ये किमन्येन मे ॥” சந்தியா
வந்தனமே! உமக்கு சபம் உளதாக. ஒ
ஸ்நானமே! உமக்கு நமஸ்காரம். ஒ தேவர்
களே! பிதிர்க்களே! தன்பணவியியில் யான்

ஸமர்த்தனல்லன் ; சுஷமிப்பிர்களாக. எங்கே
 னும் உட்கார்ந்து யாதவகுல சிரோமணியாகிய
 கம்ஸத்துவேஷியான பரமாத்மாவினை ஸ்மரி
 த்து ஸ்மரித்துப் பாவத்தைத் தொலைப்பேன்.
 அது போதுமெனக்கருதுகின்றேன். மற்றத
 னிலெனக்கு என்ன பய'' எனன்று கூறியிருக்
 கின்றனர். (கச)

இரண்டாவது அநுவாகம் முடிந்ததி.

மூன்றாவது அநுவாகம்.

[௧௫] (அ-கை) நாநாமதபேதத்தால் பக்தியின் லக்ஷணத்தைக் கூறுவதாகப் பிரதிஞ்ஞை செய்கின்றார் :—

तलक्षणानि वाच्यन्ते नानामतभेदात् ॥ १५ ॥

(சு-ம்) तलक्षणानि = அதன் லக்ஷணங்கள், नानामतभेदात् = நாநாமதபேதத்தினால், वाच्यन्ते = சொல்லப்படுகின்றன.

(உரை) அந்தப் பக்தியின் லக்ஷணம் பல்வகை மதபேதத்தால் வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

இச்சூத்திரத்தில் ஓர்சங்கை உளது :—“சொல்பாக்ஷா முடையதாய்ச் சந்தேகமில்லாதது சூத்திரத்தின் லக்ஷணமாம்.” சூத்திரங்களில் ஒரு வார்த்தையும் வியர்த்தமாயிருக்கலாகாது. இங்கு லக்ஷணத்தினைத் தாமே கூறுவாராயின், இந்தச் சூத்திரத்தின் ஆவசியகத்துவமிருந்திராது என்பதாம். இவ்வாறில்லை,

இச்சூத்திரம் மேல்யாம் அதன் லக்ஷணத்
தைக் கூறுவாம் என்னு மிவ்வர்த்தத்தினைப்
பிரதிபாதிப்பதன்று ஆனால் இத்தன்மைய
பிரதிஞ்ஞையாம்:—சம்ஸாரத்தில் இப்பிரேமை
யினை உலகத்தினர் அநேக அபிப்பிராயமாகக்
கொள்ளுகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் அது
பிரேமையன்று. சாஸ்திரத்தில் எது சொல்
லப்படுமோ அதுவே பிரேமையாம். ஸ்திரீ
புருஷர்களுடைய காமத்தின் பொருட்டான
பிரேமைபோன்றதன்று. அல்லது யாதேனும்
ஔர்விதமான முக்குண வடிவ தேவபக்தியான
பிரேமைபோன்றதும்ன்று. என்றாலும் சம்ஸா
ரத்தில் அது பிரேமையென்று சொல்லப்படுகி
ன்றது. அதற்கு உலகத்தினர் அநேக லக்ஷ
ணங் கூறுகின்றனர் என்னும் இதுவே மேற்
சூத்திரங்களிற் சித்தமாக்கப்படும். (௧௫)

[௧௬] (அ-கை) வியாஸரது அபிப்பிராயத்
தைக் கூறுகின்றார் :—

पूजादिष्वनुराग इति पाराशर्यः ॥ १६ ॥

(சூ-ம்) पूजादिषु = பூஜைமுதலியவற்றில்,
 अनुरागः = அநுராகம் (பக்தி), इति = என்று,
 पाराशर्यः = பாராசரியர் கூறுகின்றார்.

(உரை) பூஜை முதலியவற்றில் உண்டாகும்
 அநுராகம் பக்தியாமென்று பராசரர் புத்திரரா
 கிய ஸ்ரீ வேதவியாஸர் கூறுகின்றனர். ஏனெ
 னின், அநேக புராணங்களிலும் ஜைமினி சூத்
 திரத்தின் பாஷியத்திலும் அநேக கர்ம விதா
 னங்களின் பிரஸம்சை செய்யப்பட்டிருக்கின்
 றது. பூஜனாதி கேவலப் பிரோமையின் சாதன
 சொருபமாம்; பலருபமன்று. ஓர் மகானும்,

“कृष्णसेवा सदा कार्या मानसी सा परा मता ॥

கிருஷ்ணசேவை எப்போதும் செய்யத்தக்க
 தாம். மானசமாகிய அது மேலானதாக, மதி
 க்கப்படுகின்றது.” என்றல் முதலியவற்றைச்
 சேவாநிர்ணயத்திற் கூறியிருக்கின்றார். ஜீவர்
 களது ஆசுவேச நிவிருத்தியின் பொருட்டு
 மானஸசேவையும், சித்தியின்பொருட்டு பா

ஹியசேவையு (பூஜைமுதலியனவு) மாம்.
ஆனால் எப்போது பரமப்பிரேமாவேசமுண்
டாகின்றதோ, அப்போது மானஸஸேவையும்
விடுபட்டுப்போகின்றது. (கௌ)

[கௌ] (அ-கை) கர்க்கரது அபிப்பிராயத்
தினைக் கூறுகின்றார்.

कथादिष्विति गर्गः ॥ १७ ॥

(சூ-ம்) கथादिषु = கதை முதலியவற்றில்,
इति = என்று, गर्गः = கர்க்கர் கூறுகின்றார்.

(உரை) கதை முதலியவற்றி லுண்டாகும்
அநுராகம் பக்தியாமென்று கர்க்கர் கூறுகின்ற
னர்.

பகவத்கதாசிரவணத்தினை முக்கியமாய் மதி
த்துக் கதையில்லாநுராகத்தைச் செய்தல் நாரத
முனிவரது மதமன்று. பிரேமையின் மிகுதிப்
பாட்டால் பகவத் கதையில் அநுராக முண்டா
வதெதுவோ அதுவே சரியானதாம். (கௌ)

[கஅ] (அ-கை) சாண்டில்ய ரபிபிராயத்
தைக் கூறுகின்றார் :—

आत्मरत्यविरोधेनेति शाण्डिल्यः ॥ १८ ॥

(சு-ம்) आत्मरत्यविरोधेन = ஆத்ம ரதிக்கு
விரோதமில்லாததாக, इति = என்று, शाण्डि-
ल्यः = சாண்டில்யர் கூறுகின்றார்.

(உரை) ஆத்ம ரதிக்கு விரோதமில்லாததா
கவுண்டாகும் அநுராகம் பக்தியென்று சாண்
டில்யர் கூறுகின்றனர்.

சாண்டில்ய பக்திசூத்திரத்தின் இரண்டாவ
தத்தியாயம் முதலாவது ஆந்நிகத்தின் முன்னு
வது சூத்திரமுதல் மதங்களைக்காட்டியிருக்கின்
றனர் “ तां ऐश्वर्यपदां काश्यपः परत्वात् ॥ அந்
தப் பக்தியினைப் பரமேசுவரனது ஐசுவரியபர
மானதாகக் காசியபர் மதிக்கின்றார். ஏனெ
னின், அவை ஜீவாத்மாவினும் பரமாயிருத்
தலின், அவற்றோடு தனது ஞானத்தின்

பொருட்டு பரஞானம் அபேக்ஷிக்கப்படுவ
தாதலின்” “आत्मैकपदां बादरायणः ॥ ஆத்
மைகபரமாக வாதராயணர் கொள்ளுகின்ற
னர்” “उभयपदां शांडिल्यः शब्दोपपत्तिभ्यां ॥
சாண்டில்பர் சாஸ்திரயுக்தி யிரண்டினாலும்
உபய (இரண்டன்) பரமாகக் கொள்ளுகின்
றனர்.” இச்சூத்திரங்களால் காசியபரது
துவைதத்தையும், வாதராயணரது அத்வைதத்
தையும் காட்டி, தாம் துவைதாத்வைதத்தினை
அவலம்பனஞ் செய்கின்றார். ஆனால் துவை
தம் அல்லது அத்வைதம் அல்லது துவைதா
த்வைதம் என்னும் மதங்களை அவலம்பித்துப்
பக்தியினைத் தமது பூர்வமதத்தின் ஆக்கிரகத்
தால் தமது தீக்ஷாநுசாரமாக அல்லது சம்பிர
தாயாநுசாரமாக வலிந்து பக்தியினை நடத்த
வேண்டுமென்பது நாரதர் கருத்தன்று. எப்
போது மதமதார்த்தங்களின் வாதத்தில் புத்தி
அழுந்திவிடுமோ, அப்போது தீவிரப்பிரேமா
லக்ஷணபக்தியில் அந்நியமனதுடையதாவதால்

பேதம் பொருந்திவிடும். இதனால் எந்தப்பா
வத்தால் கிரோதமுண்டாயிருக்குமோ, அதே
பாவத்தினால் பிரேமையிற் பிரவிருத்தமாவதே
நாரதர் கொள்கையாம். நமக்கு ஈசுவரனொரு
வனுளன் ; ஆனந்தமயன் ; யாம் அவனுடைய
தாஸானுதாஸர். நமக்கும் அவனுக்கும் ஒரு
சம்பந்தமுமில்லை யென்னுமிப்பாவமிருக்குமா
யின், அதேபாவத்தினுற் பக்திசெய்யவேண்
டும். சர்வபாவமு மிருக்கும்பகூத்தில், அச்
சர்வ பாவத்தினாலேயே பக்திசெய்தல்வேண்
டும். துவைதாத்வைத பாவமிருக்குமாயின்,
அப்பாவத்தினாலேயே யுபாசனைசெய்தல்வேண்
டும். எனவே, ஜீவேசுவரர்களது பேதாபேத
ங்களின் சண்டையில் புத்தியை யகப்படுத்திப்
பிரேமையில் பாதத்தை(கேட்டை) யுண்டுபண்
ணலாகாதென்பது இதனால் பெறப்பட்டதாதி
ன்றது. (கஅ)

[கக] (அ-கை) இனி நாரதர் தமது அபிப்
பிராயத்தினைக் கூறுகின்றனர் :—

नारदस्तु तदर्पिताखिलाचारता तद्विस्मरणे परम-
व्याकुलतेति ॥ १९ ॥

(சூ-ம்) நாரத:து = நாரதரோ, தத்ப்பிதா-
खिलाचारता = அவரிடத் தொப்புவித்த அகில
ஆசாரத்தன்மையும், तद्विस्मरणे = அவரை மற
த்தவில், परमव्याकुलता = பரமவியாகுலத்தன்
மையுமாம், इति = என்று கூறுகின்றார்.

(உரை) நாரதரோ சர்வகர்மங்களையும் அப்
பரமாத்மாவிடத் தொப்புவித்தலும், அப்பா
மாத்மாவினை மறத்தவில் பரமவியாகுலமுண்
டாதலும் பக்தியா மென்று கூறுகின்றனர்.

கர்மம் இலௌகிகம் பாரலௌகிகம் என
இருவகையினதாம். பிரேமைகளின் இருவ
கைக் கர்மத்தினையும் இங்கு கூறுவாம்:—பா
லௌகிகத்தில் பக்தர்கள் தமது எல்லா ஆசா
ங்களையும் பகவானிடத்து ஒப்புவித்தலாகிய
இவ்வளவு மாத்திரத்தினைச் செய்வேண்டும்.

இலௌகிகத்தில் பகவானது வியோகத்தினு
 லுண்டாவதான பரமானந்த விஸ்மிருதியைக்
 குறித்துப் பரமவியாகுலத்தன்மை யுண்டாத
 லாகிய இவ்வளவு மாத்திரத்தினைச் செய்தல்
 வேண்டும். இவ்வாறு செய்யவே, அலௌகிக
 கர்மமோ அவனிடத்தர்ப்பணஞ்செய்தலானிங்
 குகின்றது. இலௌகிகத்தில் வியாகுலத்தன்
 மை யுதிக்குமாயின், தாமாகவே எல்லா வேலை
 களும் விடுபடும். இதனால், இலௌகிக பார
 லௌகிகமென்னு மிரண்டு கர்மங்களின் பிர
 விருத்தியினின்றும் விலகியவனாய், அநவச்சி
 ன்ன தைஜஸதாரையினைப்போல எல்லா கூடினா
 மும் பகவத் விருத்தில் மக்கினமாயிருத்தல்வே
 ண்டும். எப்போதும் லீலையின் அநுபவத்தை
 ச்செய்தல்வேண்டும். எப்போதும் யோகத்
 தினை அநுபவிக்கவேண்டும். எவ்வேலையிற்
 பொருந்தியிருக்கினும், சித்தத்தை அவனிடத்
 தே வைக்கவேண்டும். அவனதுதியானம் சிறி
 தேனும் மறக்குமாயின், ஒருங்கே வியாகுல

முண்டாகவேண்டும். இதுவே பக்தியின் லக்ஷணமாம். (கக)

[௨௦] (அ-கை) அதனையே வற்புறுத்துகின்றார்:—

अस्यैवमेवम् ॥ २० ॥

(சு-ம்) एवं एवं = இவ்வாதே, अस्ति = இருக்கின்றது.

(உரை) இவ்வாதே அப்பக்திலக்ஷணமிருக்கின்றது.

முற்கூறப்பட்ட பக்திலக்ஷணம் இச்சூத்திரத்தில் வேறிடங்களில் தன்னாற் சொல்லப்பட்டதனை அல்லது பிறரால் சொல்லப்பட்ட பல்வகைவிதிகளை நிராகரித்தலோடு ஆசிரியர் முத்தானே பிரதிஞ்ஞா சொருபமாக ஸ்தாபனஞ் செய்யப்பட்டது. உலகத்திலும் இது வழக்கமாம்:—எதனை இருமுறை சொல்லுகின்றார்களோ, அதன்பேரில் தமது பூணதிடத்தன்மையைக் காட்டுகின்றனர். இவ்வபிப்பிராயத்

தால் இங்கும் இச்சூத்திரம் சொல்லப்பட்டது.
அதாவது இப்போது இதில் ஓர் சங்கைக்கும்
இடமில்லை யென்பதாம். (௨௦)

[௨௧] (அ-கை) இலக்ஷணத்தினைக் கூறி
உதாஹரணத்தில், பிரேமை யுள்ளவர்களெல்
லோரினும் சிரோமணிகளான பூநீ கோபி ஜனங்
களை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர் :—

यथाव्रजगोपिकानाम् ॥ २१ ॥

(சூ-ம்) யதா = எப்படி, வ்ரஜகோபிகானாம் =
வ்ரஜகோபிகைகளின் பிரேமையிருந்ததோ,

(உரை) பிரேமையாவது கோபஸ்திரீகளின்
பிரேமைபோன்றதாம். இக்கோபிகள் காட்
டிய பிரேமையினை யார் காட்டவல்லார். ஆ!
ஆ! உலகவேதங்களினதுமிதுவே. கடினமான
இருப்புச் சங்கிலியினைப் பசிய நூலாகியமற்றை
யது அறுக்கக்கூடிய தெங்ஙனம்? எவர்களுக்
காகப் பகவானும் எப்போதும் கடன்பட்டவ
ராயிருக்கின்றாரோ, அவர்களது மகிமையைச்

சொல்லக்கூடியவர் யாவர்? பகவான் கோபிகைகளின் கழுத்திற் பீதாம்பரத்தைப் போட்டுக் கைகுவித்து தமது திருமுகத்தானே, “न पारयेऽहं निरवद्य संयुजां स्वसाधुकृत्यं विबुधायुषापि वः । या माउभजन्दुर्जरगेहशृङ्खलाः संवृश्च्यतद्वः प्रतियातु साधुना ॥ கோபிகைகளே! யான் தேவர்களது ஆயுளைத்தரித்து, அவ்வநேக கற்ப ஆயுளினால் குற்றமற்ற சம்யோகமுடைய தங்களுள் ஒருவருக்கேனும் பிரத்தியுபகாரஞ்செய்ய விரும்பின் செய்யுமாற்றவில்லை. ஆதலால் எவர்கள் மிகத்தளராத வீட்டு விலங்கினை முறித்து என்னைப் பஜித்தீர்களோ, அப்படிப்பட்ட உங்களுக்கு யான் கடன்பட்டவனா யிருக்கின்றேன். அது தங்கள் சாதுகிருத்தியத்தினாலேயே தீர்க்கப்பட்டதாகுக.” என்று (பாக-க0-௩௨-௨௨) கூறியிருத்தனின், அவர் பக்தி மகிமையைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதென்? பகவானது வாக்கியம் எல்லோரானும் கொள்ளத்தக்கதாயினும், அது பிரேம மார்க்கத்திற்கு

விரோதமுள்ளதாமாயின், அப்பகவத் வாக்கியத்தினையும் கோபஸ்திரீகள் சிறிதும் அங்கீகரி யார்.

பகவான் பரமபாகவதராகிய உத்தவருக்குப் பக்தியினை உபதேசித்தபோது, அங்கு, “रामेण सार्धं मधुरां प्रणीते श्वाफलिकनाप्यनुरक्तचित्ताः । विगाढभावेन न मे वियोगतीव्राधयोन्यं ददृशुःसुखाय ॥ तास्ताः क्षपाः प्रेष्ठतमेन नीता मयैव वृन्दावनगोचरेण । क्षणाद्धवत्ताः पुनरंग तासां हीना मया कलसमा बभूवुः ॥ ता नाविदन्मय्यनुषंगबद्धधियः स्वमात्मानमदस्तथेदं । यथा समाधौ मुनयोब्धितोये नद्यः प्रविष्टा इव नामरूपे ॥

அக்குறூரரால் இராமரோடு யான் மதுரைக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோகப்பட்டபோது, மிக வழுத்தமான பிரேமையினால் என்னிடத்துப் பற்றிய மனதுடையவர்களும், எனது வியோகத்தினாலாகிய மனோதுக்க முடையவர்களு மாய், எனக்கு வேறானதொன்றைச் சுகத்தின்

பொருட்டுக் கண்டார்களில்லை. விருந்தாவன
கோசரனும் பிரியப்படத்தக்கவற்றுள் சிமேஷ்
டனுமாகிய என்னுடனேயே அரைக்கணம்
போல் கழிக்கப்பட்டன அந்தந்த (வாக்குக
ளுக்கெட்டாத) இரவுகள். பிரியனே! (பின்)
அவ்விரவுகள் என்னைப் பிரிந்தமையால் அவர்
களுக்குக் கல்பசமானமாயின. என்னிடத்து
ள்ள பிரியத்தினால் கட்டுப்பட்ட புத்தியுடைய
வர்களாகிய அவர்கள் தனது தேகத்தினைத்
தூரத்திலிருக்கிறது சமீபத்திலிருக்கிறதென்று
அறிந்திலர். அல்லது மமதைக்கு விஷயமாம்
புத்திராதி சுவ(சொ)த்தினையும், அகங்காரத்
திற்கிடமான தேகமாகிய ஆத்வாவினையும், பர
லோகமான அதனையும், இகலோகமாகிய இத
னையும், சமாதியில் முநிகள் நாமரூப மிரண்ட
னையும் அறியாதுபோலச் சமுத்திரஜலத்தில்
நதிகள் பிரவேசித்தாற்போல் என்னிடத்துப்
பிரவேசித்தவர்களாய் அறிந்திலர்.” என்று
கூறியிருக்கின்றனர். பிரஹ்மாவும் “षष्ठिर्वषसह-

स्वाणि तपस्तप्तं मया पुरा । नन्दगोप ब्रजस्त्रीणां पाद-
रेणूपलब्धये ॥ अहो भाग्यमहो भाग्यं नन्दगोपब्रजौ-
कसां यन्मित्रं परमानन्दं पूर्णब्रह्म सनातनम् ॥

நந்தகோபரே ! அறுபதினாபிரம் வருஷம்முன்
என்னுன் கோபஸ்திரீகளின் பாததூளியினைப்
பெறும்பொருட்டுத் தவஞ் செய்ப்பட்டது.
அகோ ! பாக்கியம் ! அகோ ! பாக்கியம் ! நந்
தகோபவிரஜ ஜனங்களின் மித்திரமும், பரமா
நந்தமும் பூர்ணப்பிரஹ்ம சநாதனமும் எது
வோ அது.” என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

உத்தவருக்கு ஸ்ரீ பகவான் தமதுகிருமுகத்
தினாலேயே கோபீஜனங்களின் கொருபத்தினை
“ ता मन्मनस्का मत्प्राणाः मदर्थे त्यक्तदैहिकाः ।
ये त्यक्तलोकधर्माश्च मदर्थे तान्विभर्म्यहं ॥ मयि ताः
प्रेयसां प्रेष्ठे दूरस्थे गोकुलस्त्रियः स्मरंत्योऽंग विमुह्यन्ति
विरहैर्कंठ्यविह्वलाः ॥ धारयंत्याति कृच्छ्रेण प्रायः प्रा-
णान् कथंचन । प्रत्यागमनसंदेशैर्वल्लभ्यो मे मदात्मिकाः॥

உத்தவரே! அந்த கோபிஜனங்கள் என்னிட
த்து மனதுவைத்தவர்களும், என்னைப் பிராண
ஸூயுடையவர்களும், என்பொருட்டு விடப்பட்
டதேகவியாபாச முடையவர்களுமா யிருக்கின்
றனர். எவர்கள் என்பொருட்டு உலகதர்மங்
களை யெல்லாம் விட்டவர்களா யிருக்கின்றன
ரோ, அவர்களை யான் தாங்குகின்றேன். அந்
தக் கோகுல ஸ்திரீகள் தங்களுக்குப் பிரிய
முள்ளவற்றி லெல்லாம் மிகுந்த பிரியமுள்ளவ
னாகிய யான் தூரத்திருப்பதனால் விரக துக்கத்
தால் வசமிழந்தவர்களாய் மூர்ச்சிக்கின்றனர்.
என்னுடைய பிரியமுள்ளவர்களும் என்னிட
த்து ஆத்மாவையுடையவர்களுமாகிய அவர்கள்
'யான் திரும்பிவருகிறேன்' என்ற வார்த்தை
யினால் ஒருவாறு மிகக்கஷ்டத்தோடு பிரா
ணன்களைத் தரித்திருக்கின்றனர். (இல்லையா
யின் எனது வியோகத்தினால் முன்னரே பிரா
ணன்களை யிழந்திருப்பார்.)" (பாக-கௌ-ஸ்க-சு. ௧௩
அத், ச, ௫, ௬ ௬ லோகங்களில்) என்று வர்ணி

த்திருக்கின்றனர். அந்த கோபீ ஜனங்களைப்
பார்த்து உத்தவரும் “अहो यूयं स्म पूर्णार्था भवत्यो
लोकपूजिताः । वासुदेवे भगवति यासामत्यार्पितं मनः ॥
दानव्रततपोयोगजपस्वाध्यायसंयमैः श्रेयोभिर्विविधैश्चा-
न्यैः कृष्णे भक्तिर्हि साध्यते । भगवत्युत्तमश्लोके भव-
तीभिरनुत्तमाः । भक्तिः प्रवर्तिता दिष्ट्या मुनीनामपि
दुर्लभा । दिष्ट्या पुमान् पतीन् देहान् स्वजनान्
भवनानि च । हित्वा वृणीयुर्यूयं यत् कृष्णाख्यं परमं
पदम् । सर्वात्मभावोधिकृतो भवतीनामधोक्षजे ।

विरहेण महाभागा महान्मेऽनुग्रहः कृतः ॥ अको !

நீங்கள் கிருதார்த்தர்கள். தாங்கள் லோக
பூஜிதர்கள். உங்களுடைய மனம் வாசுதேவ
னாகிய பகவானிடத்து அர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்
கிறது. தானம், விரதம், தவசு, யோகம்,
ஜபம், சுவாத்தியாயம், சம்யம மென்பவற்று
லும் நானாவித கிரோயசுள்ள சாதனங்களா
லும் கிருஷ்ணனிடத்துப் பக்தியே சாதிக்கம்.

படுகின்றது. உத்தம சுலோகனாகிய பகவா
 னிடத்தில் தங்களால் இணையிலாத திஷ்டியி
 னால் முகிகளுக்கும் துர்லபமானபக்தி பிரவர்த
 திக்கப்பட்டுள்ளது. திஷ்டியினால் புத்திரர்க
 ளையும், பதிகளையும், தேகங்களையும், சுவஜனங்
 களையும், வீடுகளையும் விட்டு நீங்கள் கிருஷ்ண
 னென்னும் பரமபதத்தினைச் சார்ந்திருக்கிறீர்
 கள். தாங்கள் அதோக்ஷஜனாகிய பரமாத்மாவி
 னிடத்தில் சர்வாத்ம பாவத்தினைப் பெற்றிருக்
 கிறீர்கள். விரகத்தினால் மகா பாக்கியமுள்ள
 வர்களே! எனக்குப் பெருத்த அநுக்கிரகம்
 செய்திருக்கிறீர்கள்.” (பாக-கௌ-ஸ்க, சள-அக்,
 உந, உச, உரு, உசு, உள சுலோகங்களில்)
 என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

உத்தவர் கோபிஜனங்களின் சொருபத்தி
 னைத் தெரிந்தபின்னர் “நாய் ஶ்ரியோங் ஶுனிதா-
 தரத: ப்ரஸாத: ஶ்வயோஷிதா நலினங்ஶ்சா க்ருதோந்ய: |
 ராஸோத்சவேஸ்ய ஶுஜதங்ஶ்ரீதகண்தலவாஸிஸா ய உதகாத்

ப்ரஜவல்லவீனாம் ॥ ஆசாமஹி ஷரணேஜுபாமஹ் ச்யா
 வ்ருந்தாவநே கிமபி குலமலதௌபதீனாம் । யா துஸ்த்யஜ
 ச்வஜநமார்யபதம் ச ஹிதவா ஸேஜுமுகுந்தபதவீர் ஸ்ருதிமி-
 விமூக்யா ॥ யாவே ஸ்ரியாசிதமஜாதிமிராசகமையேரிசேஷரேரபி
 யதாஸ்மநிராசகோஸ்தவா ॥ க்ருணஸ்ய தத்யுஜவஸ்ஷரணாரவிதம்
 ந்யஸ்தம் ஸ்தநேபு விஜஹு: பரிர்ஸ்ய தாபம் ॥ இரா
 ஸோத்சவத்தில் இவருடைய புஜதண்டத்தி
 னுற் கிரகிக்கப்பட்ட கண்டத்திற் பெற்ற இன்ப
 முடைய விரஜஸ்திரீகளுக்கு உதயமானது
 எதுவோ இந்தப்பிரசாதம், அகோ! மார்பா
 கிய அங்கத்தில் ஏகாந்தரதியுடைய இலக்ஷ்மி
 க்குமில்லை; தாமரைபோன்ற கந்த (வாசனை)
 கார்த்திகளையுடைய தெய்வப்பெண்களாகிய அப்
 ஸரஸுகளுக்குமில்லை யெனின், மற்றவர்களு
 க்கு எங்கிருந்திருக்கும்? எவர்கள் விடுதற்
 கரிய ஸ்வஜனங்களையும் ஆரியமார்க்கத்தினையும்
 விட்டுச் சுருதிகளால் தேடத்தக்க முகுந்தனது
 பதவியை அடைந்தார்களோ, எவர்கள் இலக்ஷ்

அகர்

ஸ்ரீநாரதபக்திசூத்திர

மியினாலும், பிரஹ்மா முதலிய ஆப்தகாமர்க
ளாலும், ஆத்மாவில் யோகிசுவர்களாலும் அர்ச்
சிக்கப்பட்டது எதுவோ, அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண
பகவானது சரணாவிந்தம் இராஸகோஷ்டியி
னால் தங்கள் ஸ்தனங்களில் வைக்கப்பெற்றவர்
களாய்த் தழுவித் தாபத்தினை ஒழித்தனரோ,
அத்தன்மைய இவர்களுடைய பாததாளிகள்
படும் இந்த விருந்தாவனத்தில் புற்பூண்டு கொ
டிசெடிகளுள் யாதேனு மொன்றாகவேண்டும்”
என்று (பாக-௧௦-ஸ்க-௪௭-அத்-௬௦, ௬௧, ௬௨
சுலோகங்களில்) பிரார்த்தித்திருக்கின்றனர்.
மற்றும் அநேகம் பெரிபேர் இவர்கள் பெரு
மையினை ஏராளமாய் எழுதியிருக்கின்றனர்.
அவற்றை விரிவஞ்சி விடுத்தனம். (௨௧)

[௨௨] (அ-௧௧) அப்பிரேமையில் மாஹாத்
மியஞானத்தின் மறதியில்லை யென்பதனைக்
கூறுகின்றார் :—

न तत्रापि महात्म्यज्ञानविस्मृत्यपवादः ॥ २२ ॥

(சூ-ம்) तत्र अपि = அங்கும், महात्म्यज्ञान-
विस्मृत्यपवादः = மாகாத்மியஞானவிஸ்மிருதி
யின் அபவாதம், न = இல்லை.

(உரை) அக்கோபிகளது பிரேமையிலும்
மாஹாத்மியஞானத்தினது மறதியின் அபவா
தம் இல்லை. எங்குப் பிரேமையுண்டோ, அங்கு
மாஹாத்மியஞானமில்லை. எங்கு மாஹாத்மிய
ஞானமுண்டோ, அங்கு பிரேமையில்லை.
ஆனால் கோபீஜனங்களிடத்து இரண்டுமிருந்
தன. அவர்களுக்குப் பகவத் சொரூபத்தின்
ஞானம் இருந்ததில்லை யென்று சங்கிக்கலா
காது. “अस्त्वेवमेतदुपदेशपदे त्वयीशे प्रेष्ठो भवां-
स्तनुभृतां किल बंधुरात्मा ॥ இத்தன்மை இவ்வுப
தேசம் உபதேசபதரும் ஈசனுமாகிய தம்மிடத்
திலிருக்குக. சரீரந்தாங்கியவர்களுக்கு நிச்சய
மாக அத்தியந்த பிரியமுள்ளவரும் பந்துவும்
ஆத்மாவும் தாமே.” என்னும் (பாக-க௦-உக-
௩௨-ஆம்), “व्यक्तं भवान्नज भयार्तिहरोऽभिजातो ॥

நிச்சயமாகத்தாம் விரஜஜனங்களின் பயனுக்க
ங்களைக் கெடுப்பவராய்ப் பிறந்திருக்கின்றீர்.”

என்னும் (பாக-க0-உக-சக-ல்), “न खलु गोपि-

कानन्दनो भवानखिलदेहिनामंतरात्मदृक् ॥ நிச்சய

மாக கோபிகாந்தனராகிய தாம் சகல தேகி

கட்கும் அந்தராத்ம திருக்கல்லர்” என்னும்

கோபி ஜனங்களின் வாக்கியத்தால் அவர்க

ளுக்கு மாஹாத்மியஞானம் சித்திக்கின்றது.

[உங] (அ-கை) மாஹாத்மிய ஞானமின்
றியபிரேமை தாழ்ந்ததெனக் கூறுகின்றார்:—

तद्विहीनं जाराणामिव ॥ २३ ॥

(சூ-ம்) तद्विहीनं = அஃதின்றியது, जाराणां
इव = வியபிசார முடையவர்களது போன்ற
தாம்.

(உரை) அம்மாஹாத்மிய ஞானமின்றிய
பிரேமை ஜாரர் (வியபிசாரமுடையவர்)க
ளது பிரேமைபோன்றதாம். பகவானிடத்தில்

மூன்றாவது அநுவாகம்.

५५

ஞானத்தினாலாவது அஞ்ஞானத்தினாலாவது
உண்டாகிய பிரீதி நிஷ்பலமாகாதெனினும்,
இந்த லீலை எங்குப் பூரணமாக வெளிப்பட்டுள
தோ அங்குத்தானுண்டு. ஆனால் மாஹாத்மிய
பூர்வகமான பக்தியில் இவ்விசேஷத்துவமுண்டு
அதாவது ஒருகணமேனும் ஈசுவரபுத்தியாக
சத்தியமான பிரேமைபைச் செய்தலால் அது
பலத்தைத் தருவதாகின்றது. (உரு)

[2.ச] (அ-கை) அது அவ்வீசனது சுதந்தரம்
தால் சுதமுடையதாகாதெனக் கூறுகின்றார்:—

नास्त्येव तस्मिन्तत्सुखसुखित्वम् ॥ २४ ॥

(சூ-ம்) तस्मिन् = அகிலம், तत्सुखसुखित्वम् = அப்பிரியமுடையவ (நசுவா)னது சுகத்தினைப் சுகமுடைமை, न अस्ति एव = இருக்கிறதே இல்லை.

(உரை) அம்மா ஹாத்மிப ஞானமின்றிய
பிரமையானது ஜாநது பிரிதி தனது காமத்

த்தின் பொருட்டாவது போன்றிருத்தலின், அதில் அவனது சுகத்தாற் சுகியாதல் என்கிருந்து வரும்? (உச)

மூன்றாவது அநுவாகம் முடிந்தது.

நான்காவது அநுவாகம்.

[௨௫] (அ-கை) அந்தப்பக்தி கர்ம ஞான
யாகங்களினும் அதிகமாடுமென்று கூறுகின்
:—

सा तु कर्मज्ञानयोगेभ्योप्यधिकतरा ॥ २५ ॥

(சூ-ம்) சா து = அதுவோ, கர்மज्ञानयोगेभ्य:
பெ = கர்ம ஞான யோகங்களினும், அதிகतरा
மிக அதிகரித்ததாம்.

(உ-ரை) அப்பக்தியோ கர்மம், ஞானம்,
யாகம் என்பவற்றினும் மேம்பட்டதாம்.

தனை, “तपस्विभ्योधिको योगी ज्ञानिभ्योपि मतो-

कः कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन ।

गिनामपि सर्वेषां मद्भूतेनांतरात्मना । श्रद्धावान्

भूते यो मां समे युक्ततमो मतः ॥ யோகி தபசிகளி

யும் அதிகனாயும், ஞானிகளினும் அதிகனா

யும், கர்மிகளினும் அதிகனாயும் மதிக்கப்படு

கின்றான். ஆதலால் அர்ஜுனா! யோகியா
வாய். யோகிகளெல்லாருள்ளும் எவன் சிரத்
தையுடையவனாய் என்னிடத்திற் செலுத்திய
அந்தராத்மாவினால் என்னைப் பஜிக்கின்றானோ,
அவன் இவர்களெல்லோரினும் மேலானவனாய்
மதிக்கப்படுகின்றான்.” என்னும் (கீதை-அத்-
௧-௧௮-௧௯-௨௦-௨௧) வாக்கியங்களால் பகவான்
தமது திருமுகத்தால் ஞானகர்மங்களினும்
யோகத்தினை அதிகமாகக்கூறி, தமது பக்தனை
அந்த யோகமுடையவனினும் அதிகமாய்க்
கூறுகின்றார். பகவான் முக்தியைத்தருவர்;
பக்தியைத் தரமாட்டார். அங்ஙனமே, “मुक्ति
ददाति कर्हिचित्स्म न भक्तियोगं ॥ முக்தியினைக்
கொடுப்பான்; பக்தியோகத்தினைத் தரமாட்
டான்” என்றும், न साधयति मां योगो नो
सांख्यं धर्म उद्धव । न स्वाध्यायस्तपस्त्यागो यथा-
भक्तिर्ममोर्जिता ॥ भक्त्याहमेकयाग्राह्यः श्रद्धयात्मा
मियः सताम् । भक्तिः पुनाति मन्निष्ठा श्वराकानपि

संभवात् ॥ உத்தவரே ! ஊர்ஜிதமான எனது பக்தியினைப்போல யோகம் என்னைச் சாதி யாது. சாங்கியமும் தர்மமும் சாதியாது. சுவாத்தியாயம் தபசு தியாக மென்பனவும் சாதியா. சிரத்தையோடுகூடிய பக்தியொன்றி னாலேயே கிரகிக்கத்தக்கவன் யான் ; சத்துக் கனின் ஆத்மா ; பிரியன். என்னிடத்து நிலை க்த பக்தி நாய் மாமிசம் புசிக்கும் புலையர்களை யும் பிறப்பாகிய ஜாதியினின்றும் புனிதமாக் துகின்றது.” என்றும் (பாக-கக-கச-20, உக) சொல்லப்பட்டிருத்தல் காண்க.

அன்றியும், பக்தியில் இவ்விசேஷமுள்ளது அ நாவது கர்மஞான யோகங்களில் அதிகாரி அந ிகாரியென்னும் பெருத்த விசாரமிருக்கின் னது. ஆனால் இதில் எவ்வதிகாரிக்கும் வேலை யில்லை. இதில் ஸ்ரீ பகவான் திருவாய்மலர்ந் தருளிய “केवलेन हि भावेन गोप्यो गावः खगा ः येऽन्ये मूढवियो नागाः सिद्धा मामीयुरंजसा ॥

கேவல பாவத்தி(பக்தியி)னாலேயே கோபிகள்
கோக்கள் பக்திகள் மிருகங்கள் மற்றும் மூட
புத்தியுடைய நாகர் சித்தர் எவர்களோ, அவர்
களும் உண்மையாக என்னை யடைகின்றனர்.”
என்னும் (பாக-௧௧-௧௨-௮) வாக்கியம் பிரமா
ணமாம்.

“ज्ञानादेव तु कैवल्यं = ஞானத்தினாலேயே
கைவல்யம்” “तरति शोकमात्मवित् = ஆத்மாவை
யறிந்தவன் சோகத்தைக் கடக்கின்றான்” என்
னுமிவைமுதலிய அநேக சுருதிகளால் மோக்ஷ
த்திற்கு ஞானமே நேர் சாதனமாமென்றும்
“वासुदेवे भगवति भक्तियोगः प्रयोजितः । जनय
त्याशु वैराग्यं ज्ञानं यद्ब्रह्मदर्शनम् ॥ பகவானாகிய
வாசுதேவனிடத்திற் செலுத்தப்பட்ட பக்தி
யோகம் வைராக்கியத்தினையும் பிரஹ்மதரிசன
மாகிய ஞானத்தினையும் விரைவில் உண்டுபண்
னுகின்றது.” என்பதும் (பாக-௩-௩௨-௨௩)
“वासुदेवे भगवति भक्तियोगः समाहितः । सप्रीची

न वैराग्यं ज्ञानं च जनयिष्यति ॥ வாசுதேவனா
 ய பகவானிடத்தில் செவ்வையாய் வைக்கப்
 பட்ட பக்தி யோகம் வைராக்கியத்தினையும்
 ஞானத்தினையும் செவ்வையாய்ப் பிறப்பிக்கின்
 து.” என்பதும்(பாக-ச-௨௯-௩௭), “यद्य् अना
 चरणैषणयोरुभक्त्या चेतो मलानि विधमेदुणकर्म-
 णानि ॥ तस्मिन्विशुद्ध उपलभ्यत आत्मतत्त्वं
 आक्षयथाऽमलदृशोः सवितृप्रकाशः ॥ பத்மநாப
 னாது சாண இச்சையாகிய மேலான பக்தியி
 னால் சித்தத்தின் குணகர்மங்களாலாகிய மலங்
 ளைக் கெடுக்கவேண்டும். அது சுத்தமான
 பாது பரிசுத்தமான கண்களுக்குச் சூரியப்
 பிரகாசம்போல் ஆத்மதத்துவம் சாக்ஷாத்தாக
 அறியப்படுகின்றது.” என்பதும் (பாக-௧௧-
 ௩-௪௦) ஆகிய இவைமுதலிய அநேக வாக்
 யங்களால் பக்தி ஞானத்திற்குச் சாதனமா
 யென்றும் பிரசித்தமாயிருக்க, இங்குப் பக்தி
 யினை ஞானத்திற்கு மேலாகக் கூறியது யாது

காரணமெனின், பக்தியானது சாதனரூபபக்தி
 பலரூபபக்தியென் றிருவகையாமென்று முன்
 இரண்டாவது சூத்திரத்தின் உரையிற் கூறப்
 பட்டுளது. அவற்றுள், இங்குக் கூறிய பக்தி
 பலரூபபக்தியாமாகவின் ஞானத்தினும் மேலா
 ன பலரூபபக்தியா மாகவின், ஞானத்தினும்
 மேலான தென்பதனால் விரோதமின்மை கா
 ண்க. அது பலரூபமென்பதனை பின்வரும்
 சூத்திரத்தானும் உணர்க. (உரு

[உசு] அ-கை. அது கர்மாதிகளினும் மே
 லானதென்பதற்கு ஏதுவினைக் கூறுகின்றார் :—

फलरूपत्वात् ॥ २६ ॥

(சு-ம்) फलरूपत्वात् = அது பயன்வடிவமா
 யிருத்தலின்.

(உரை) கர்மாதிகள் சாதனவடிவமாயு
 பக்தி பயன்வடிவமாயுமிருத்தலால் இது மே
 லானதாம்.

ஞானபிரமணிகள் பக்தியின் பயன் ஞானமெ
ன்பர். அது சரியன்று. ஏனெனின், பகவத்
கீதையில் “ अहंकारं बलं दुर्षं कामं क्रोधं परिग्रहं ।
वेमुच्य निर्ममः शान्तो ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ब्रह्म-
भूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न कांक्षति । समः
सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम् ॥ அகங்காரம்,
பலம், தர்ப்பம் (கர்வம்), காமம், குரோதம்,
பரிக்கிரகம் (தனது சரீர நிர்வாஹத்துக்கு
அதிகமான பொருளைப் பிறரிடத்திருந்து
கொள்ளுதல்) என்பவற்றினைவிட்டு எனதென்
பதின்றிய சாந்தன் பிரஹ்மமாதற் பொருட்
பிச் சமர்த்தனாகின்றான். பிரஹ்மவடிவமாகிய
பிரசன்னாத்மா ஒன்றைக் குறித்துச்சோகிக்
கிறதில்லை; ஒன்றை விரும்புகிறது மில்லை.
எல்லாப் பூதங்களிடத்தும் சமமுள்ளவனாய்
எனது மேலான பக்தியை யடைகின்றான்”
என்று சொல்லப்பட்டிருத்தலால்.

இச்சம்சாரத்தின் எல்லா வகையான சாதன
ங்களின் பயன் கேவலம் பகவத் கிருபையே

யாம். அஃது பக்தியின்றிச் சித்தியர்து. ஆதலால் இருவகையானும் பக்தியின்றிப் பிறசாதனங்கள் வியர்த்தமேயாம். (உசு)

[௨௭] (அ-கை). ஈசுவரன் பக்திசெய்பவர்களிடத்துக் கிருபைசெய்வாரென்பதன் காரணத்தைக் கூறுகின்றார் :-

ईश्वरस्याप्यभिमानद्वेषित्वाद्दैन्यप्रियत्वाच्च ॥ २७ ॥

(சூ-ம்) ईश्वरस्य अपि = ஈசுவரனுக்கும், अभिमानद्वेषित्वात् = அபிமானமுள்ளவரிடத்துத் துவேஷமிருத்தலாலும், दैन्यप्रियत्वात् च = தைன்னியர்களிடத்துப் பிரியமிருத்தலாலும்.

(உரை) ஈசுவரன் அபிமானமுள்ளவர்களிடத்துத் துவேஷியாயிருத்தலாலும் தாழ்ந்தவர்களாகிய தைன்னியர்களிடத்துப் பிரியமுள்ளவராயிருத்தலாலும் பக்தர்களுக்குக் கிருபை புரிவார்.

அதாவது கர்மஞானயோகங்களில் அவற்றைச் சாதிப்பவர்களுக்குத் தத்தம் சாதனங்களினைப் பிமாணமிருத்தலின், அவற்றால் பகவான் பிரசன்னராகார். அவரோ நிராசிரயர்களுக்கு (ஆசிரயமில்லாதவர்களுக்கு) ஆசிரயமாயும், சாதனமின்றியவர்களுக்குச் சாதனமாயும், தீனர்களுக்குப் பந்துவாயும், பதிதர்களுக்குப் பிரியமாயும் எல்லாவகையானும் குறைவுடையோருக்கு எல்லாப் பொருளாயுமிருக்கின்றார்.

எவர்களுக்குத் தமது சாதனங்களின் வலியிருக்கின்றதோ அவர்களை அவர் ஏன் கேட்பார்? அது எங்ஙனமெனின், ஸ்திரீயானவள் தனது செளந்தரியத்தின் வலியாலும், தனது சோரநாயகனது வலியாலும் பணத்தைச் சம்பாதிப்பாளாயின், அவளைப் பதி எவ்வாறு விசாரிப்பான்? பாலகன் தான் பணத்தை ஈட்டுதலிற் சமர்த்தனாயின், அவனுக்கு மாதாபிதாக்கள் எவ்வாறு போஷணம் கொடுப்பார்? சேவகன் தனது குணத்தால் தனது யோக

சேஷமத்தை நடத்திக்கொள்வானாயின், அவ
 னைக்குறித்து அவனது எஜமானன் ஏன் சோக
 ப்படுவான்? விசேஷமாக ஈசுவரனாகிய எந்தச்
 சுவாமிக்கு எப்போதும் தீனனே பிரியமாவ
 னோ, அவர் முன்பு எப்போது அநந்தியனாய்
 எல்லாச் சாதனங்களையும்விட்டு, அவரை நோ
 க்கி, “सर्वसाधनहीनस्य पराधीनस्य सर्वथा । पापा-
 धीनस्य दीनस्य कृष्ण एव गतिर्मम ॥ ஏ! நாத!
 யான் எச்சாதனங்களுமில்லாதவனாயிருக்கின்
 றேன்; எப்பொழுதும் பராதினனாயிருக்கின்
 றேன்; பாபவசத்தனாயிருக்கின்றேன்; தீன
 னாயிருக்கின்றேன்; அப்படிப்பட்ட எனக்குச்
 சுகல துக்கங்களையும் கெடுக்கும் கிருஷ்ணரா
 கிய தாமே கதி.” எனெனின், “யான் மற்
 றெவர்களையும்போல் முகங்காட்டத் தகாத
 வனாயிருக்கின்றேன். வேதங்கட் கெவ்வாறு
 முகங்காட்டுவேன்? அவற்றின் வாக்கியாநு
 சாரமான எல்லாக் காமங்களுக்கும் அநர்களு
 யும் பகிதனாயுமிருக்கின்றேன். உலகத்துக்கும்

எவ்வாறு முகங்காட்டுவேன்? ஏனெனின்,
உலகத்தில் எல்லாவற்றிலும் முக்கியமா யிரக்டி
க்கத்தக்க நாணத்தினை விட்டுவிட்டேன். உல
கத்தின் சாதனமின்றியவனாயுமிருக்கின்றேன்.
எனக்கொருவரும் புகலில்லை. பெரும்பற்றுக்
கோடில்லாதவனாயிருக்கின்றேன். ஒருவரும்
கைகொடுப்பவரில்லை. ஆகையால் சமுத்திரத்
தில் மூழ்குகின்றேன். இச்சமயம் தம்மைய
ன்றி வேறொர் கதியில்லை. எனக்குத் தாமே
கதியாயிருக்கின்றீர்” என்றிவ்வாறு கூறின்,
அப்போதவர் உண்பேரில் எண்ணம் வைப்பார்.
இவ்வாறே பகவான் தன் வாக்கானும் “सर्वध-
र्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज । अहं त्वां सर्व-
पापेभ्यो मोक्षयिष्यामि माशुचः ॥ சர்வ தர்மங்
களையும் விட்டு என் ஒருவனையே சரணமடை.
யான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களினின்றும்
விடுவிப்பேன். சோகப்படாதே” என்னும்
வாக்கியத்தினை கதை முழுவது முபதேகசித்த
பின்னர் உறுதிப்படுத்தும் வகையினதாய்ச்
கூறியிருக்கின்றனர்.

அன்றியும், தாம் தமது முகத்தால் தமது இந்த வாக்கியத்தினுக்கிரகத்தைக் காட்டுகின்றார் :—“ सर्वगुह्यतमं भूयः शृणु मे परमं वचः ।

इष्टोसि मे दृढमतिस्ततो वक्ष्यामि ते हितम् ॥ எல்லா வற்றினும் அதிரஹசியமான எனது மேலான வசனத்தை மறுபடியும் கேள். என்னுடைய இஷ்டனையும் திடபுத்தி யுள்ளவனுய் மிருக்கின்றாய். அதனால் உனக்கு ஹிதத்தினைச் சொல்லுகின்றேன்.” என்பதாம். மற்றும் உத்தவரை நோக்கி ஸ்ரீ பகவான் கூறிய வாக்கியங்கள் வருமாறு :—“ अकिंचनस्य दांतस्य शांतस्य सम-

चेतसः । मया संतुष्टमनसः सर्वाः सुखमया दिशः ॥ ஒன்றுமில்லாதவனும், தம்முடையவனும், சமமுடையவனும், சமசித்தமுள்ளவனும், என்னால் சந்தோஷமடைந்த மனதுடையவனுமாகிய பக்தனுக்கு எல்லாத்திசைகளும் சுகமயமாயிருக்கும்.” (பாக-கக-கச-கங) என்பதும், “ आज्ञायैव गुणान् दोषान् मया दिष्टानपि स्वकान् ।

धर्मान्सत्यज्य यः सर्वान् मां भजेत स सत्तमः ॥

குணங்களையும் தோஷங்களையும் செவ்வையாய்
அறிந்தே என்னுற் கட்டளையிடப்பட்ட தனது
எல்லாத் தர்மங்களையும் செவ்வையாய் விட்டு
எவன் என்னைப் பஜிப்பானோ அவன் சத்துக்க
ளுள் மேலானவன்.” (பாக-௧௧-௧௧-௩௨) என்ப

தும், “* न साधयति मां योगो न सांख्यं धर्म
उद्धव । न स्वाध्यायस्तपस्त्यागो यथाभक्तिर्ममोर्जिता॥
भक्त्याहमेकया ग्राह्यः श्रद्धयात्मा प्रियः सताम् । भक्तिः
पुनाति मन्निष्ठा श्वपाकानपि संभवात् ॥ धर्मः सत्य-
दयोपेतो विद्याया तपसान्विता । मद्भक्त्योपेतमात्मानं न
सम्यक् पुनाति हि । कथं विना रोमहर्षं द्रवता चेतसा
विना ॥ विनानन्दाश्रुकलया शुद्धेद्भक्त्या विनाशयः ।

* இது ௨௦-வது சூத்திரவுரையில் வந்துள்ளதாயி
னும் கருத்து வேறுபாட்டால் இங்கும் காட்டப்படுகின்
றது. இவ்வாறே பிறவிடங்களில் வருபவைகட்கும்
புரூக்திதோஷமாகாமை காண்க.

वाग्ददा द्रवते यस्य चित्तं रुदत्यभीक्षणं हसति क-
चिद्वा । विलज्ज उद्गायति नृत्यते च मद्भक्तियुक्तो
भुवनं पुनाति ॥ உத்தவரே ! ஊர்ஜிதமான

எனது பக்தியினைப்போல யோகம் என்னைச்
சாதியாது. சாங்கிய தர்மம் சாதியாது. சுவாத்
தியாயம் தபசு தியாகமென்பனவும் சாதியா.
கிரத்தையோடு கூடிய பக்தி யொன்றினு
லேயே கிரகிக்கத்தக்கவன் யான் ; சத்துக்
களின் ஆத்மா ; பிரியன். என்னிடத்து நிலைத்
துள்ள பக்தி நாய் மாமிசம் புசிக்கும் புலையர்
களையும் ஜாதிகோஷத்தினின்றும் புனிதமாக்க
குகின்றது. சத்தியதபையகளோடுகூடிய தர்ம
மாவது தமசோடுகூடிய வித்தையாவது பக்தி
யோடுகூடாத ஆத்மாவினை (அந்தக்கரணத்
தினை)ச் செவ்வையாகப் புனிதமாக்காது ; நிச்
சயம். மயிர்க்குச்சின்றி, இளகுஞ்சித்தமின்றி,
ஆந்தபாஷ்ப மொழுதலின்றி எப்படிப் பக்தி
யறியப்படும்? பக்தியின்றி எப்படி அந்தக்
கரணம் சுத்தியாகும்? எவனுக்கு வாக்கின்

தழுதழுப்புநதோ, எவன் சித்தம் இளகு
கின்றதோ, எவன் அடிக்கடி அழுகின்றனோ,
சிரிக்கின்றனோ, ஓரிடத்து நாணமில்லாதவ
னாப் பாடுகின்றனோ, ஆடுகின்றனோ, அத்
தன்மைய எனது பக்தியோடுகூடியவன் புவ
னத்தைப் புனிதமாக்குகின்றான்.” (பாக-கச-
கச-20, ௨௧, ௨௨, ௨௩, ௨௪) என்பதுமாம்.

அவ்வாறே கீதையில் பகவான் “நாஹ் வேதேந்
தபசா ந தானே ந சேஜயயா । ஶக்ய எவ் விதோ ட்ரு-
ட்ருவானஸி மா யதா ॥ ஶக்யாஹமேக்யா ஶாஹ : அஹமேவ்-
விதோஜுந । ஜாது ட்ரு ஷ தத்வேந ப்வேஷு ஷ பரந்தப ॥

அர்ஜுனா ! நீ என்னை எவ்வாறு அறிந்தாயோ
அவ்வாறு யான் வேதங்களாலும் அறியக்கூடி-
யவனல்லன். தபசினாலும் அறியக்கூடியவனல்-
லன். தானத்தினாலும் அறியக்கூடியவனல்-
லன். யாகத்தினாலும் அறியக்கூடியவனல்லன்.
பக்தி யொன்றினாலேயே கிரகிக்கத்தக்கவன்,
இத்தன்மைய யான் உண்மையாக அறியவும்

காணவும், பிரவேசிக்கவும் கூடியவன்.” என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். இவ்வாக்கியங்களே யல்லாது பக்தர்கள் இரண்டிலோகத்தினையும் சாதித்தற்பொருட்டுத் திடப்பிரதிஞ்சை செய்திருக்கின்றார்:—“कौंतेय प्रतिजानीहि न मे भक्तः प्रणश्यति । कुन्तिपुத்தिरा ! என்னுடைய பக்தன் நசியாடுவென்று உறுதியாயறி.” “नरकादुद्धराम्यहं = யான் நரகத்தினின்றும் கரையேற்றுகின்றேன்.” “तान्विभर्म्यहं = அவர்களைத் தாங்குகின்றேன்.” “सोऽयं मे व्रत आहितः = எனக்கு அத்தன்மைய இவ்விரதம் தரிக்கப்பட்டுள்ளது.” “योगक्षेमं वहाम्यहम् = அவர்களது யோகக்ஷேமத்தினை யான் வகிக்கின்றேன்.” “तेषामहं समुद्धर्ता मृत्युसंसारसगरात् = அவர்களை மிருத்தியுவாகிய சம்சார சாகரத்தினின்றும் கரையேற்றுபவன் யான்.” என்றல் முதலியனவாம்.

[௨௮] (அ-கை) ஞானம் சாதனமென்னு
மொருசாரா மறிப்பிராயத்தைக் கூறுகின்றார்:—

तस्याः ज्ञानमेव साधनमित्येके ॥ २८ ॥

(சூ-ம்) तस्याः = அதன், साधनम् = சாத
னம், ज्ञानं एव = ஞானமே, इति = என்று,
एके = சிலர் சொல்லுகின்றார்கள்.

(உரை) அந்தப்பக்தியின் சாதனம் ஞான
மேயாமென்று சில ஆசாரியர் கூறுகின்றனர்.
இது கூடாது. ஏனெனின், கமுகு, அஜாமி
ளன், கஜேந்திரன் இவர்களுக்கு யார் ஞானம்
கொடுத்தனர். “केवलेन हि भावेन गोप्यो गावः
खगाः मृगाः । येन्ये मूढधियो नागाः सिद्धा मामीयु-
रञ्जसा ॥ கோழிகளும், கோக்களும், பசுநிக
ளும், மான்களும் மற்றும் மூடபுத்திகளான
நாகங்களும் சித்தர்களும் கேவல பாவத்தி
லேலேயே என்னை உண்மையாக அடைகின்

றனர்.' என்பதனாலும் அறிக. பக்தியின் சாதனமோ தனது சித்தத்தின் முனையும், அவரது கிருபையுமேயாம். ஞானவிசாரங்கள் என்ன சாதிக்கும்? (௨௮)

[௨௯] (அ-கை) ஒன்றுக்கொன்றுசிரயமா மென்னும் மற்றையோர் மதத்தைக் கூறுகின்றனர்:—

अन्योन्याश्रयत्वमित्यन्ये ॥ २९ ॥

(கு-ம்) अन्ये = பிறர், अन्योन्याश्रयत्वम् = அந்நியோந்நியாசிரயத்துவம், इति = என்று கூறுவர்.

(உரை) பக்திக்கு ஞானமும் ஞானத்திற்குப் பக்தியும் ஆசிரயமாமென்று பிறர் கூறுவர். இதுவும் கூடாது. மனிதன் ஒன்றன் பக்தியை அல்லது பிரீதியைச் செய்துகொள்வானாயின், அதன் ஞானத்தில் ஏன் பிரவிருத்தனவான்? (௨௯)

[௩௦] (அ-கை) பிரஹ்மபுத்திரர்களது அபிப்பிராயத்தைக் கூறுகின்றார் :—

स्वयं फलरूपतेति ब्रह्मकुमाराः * ॥ ३० ॥

(சு-ம்) ब्रह्मकुमाराः = பிரஹ்மகுமாரர்கள்,
स्वयं फलरूपता = சுவயம்பலரூபத்தன்மையாம்,
इति = என்று கூறுகின்றனர்.

(உரை) பக்தியானது ஸ்வயம் (தானே) பலரூபமா (பயன்வடிவா) மென்று பிரஹ்மகுமாரர்களாகிய சனற்குமாரர் முதலியோரும் நாரதரும் கொள்ளுகின்றனர். இதுவே முன்னும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. (௩௦)

[௩௧] (அ-கை) முன் சொல்லப்பட்ட பல (பயன்) வடிவத்தன்மையின் உதாஹரணத்தைக் காட்டுகின்றார் :—

* ब्रह्मकुमारः என்பது பாடமாயின் நாரதரைக் கொள்க.

राजगृहभोजनादिषु दृष्टत्वात् ॥ ३१ ॥

(சூ-ம்) राजगृहभोजनादिषु = இராஜக்கிரகம், போஜனமுதலியவற்றில், दृष्टत्वात् = காணப்படுவதாயிருத்தலின்,

(உரை) அரசனது அரண்மனை முதலியவற்றிலும் போஜனாதிகளிலும் இத்தன்மைய பல ரூபவடிவத்தன்மையே காணப்படுதலின். (நக)

[நஉ] (அ-கை) ஞானம் பலரூபமா(பயன்வடிவா)தலில் தோஷத்தினைக் காட்டுகின்றார்:-

न तेन राजपरितोषो क्षुधाशान्तिर्वा ॥ ३२ ॥

(சூ-ம்) तेन = அதனால், राजपरितोषः = அரசனது சந்தோஷமாவது, क्षुधाशान्तिः वा = பசியின் சாந்தியாவது உண்டாகிறதில்லை.

(உரை) அந்த ஞானத்தினால் அரசனது சந்தோஷமுண்டாகாது; பசிரீக்கமுமுண்டாகாது.

ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு ராஜாபின் சொருப
நானம் மிகச் செவ்வையா யன்டாயிருக்கின்
து அதனாலென்ன பயன்? அந்த ராஜா த
து பக்திசெய்தாலன்றி அவனுக் கொன்றை
பும் கொடுக்கமாட்டான். அவ்வாறே வைக்க
பட்டிருக்கும் போஜனத்தின் சொருபத்தின்
நானம் மிகக்குச் செவ்வையாப் அதாவது இது
அன்னம், இது அரிசி, ஜலம், நெய், பருப்பு,
அக்னி என்பவற்றின் சையோகத்தாலுண்டா
பிருக்கின்றதென் றுண்டாயிருக்கின்றது. இந்
தனானத்தினாலென்ன பயன்? பசி நீங்குமா?
ஒருபோதும் நீங்காது. அவ்வாறே, பகவானை
பறிதல் மாத்திரத்தினால் ஒருபோதும் சித்தியு
ண்டாகமாட்டாது; ஏனெனின், அவர் தமது
சொருபத்தை அறிந்தவன்பேரில் எந்நிமித்தத்
தால் எண்ணம் வைப்பார். இதுபற்றியே மே
ற்குத்திரத்தில் மூலபடியும் ஆக்காகம் காட்டு
கின்றார்.

[௩௩] (அ-கை) பக்தியே மோக்ஷகாரண
மென்பதனை வற்புறுத்துகின்றார் :—

तस्मात्सैव ग्राह्या मुमुक्षुभिः ॥ ३३ ॥

(சு-ம்) तस्मात् = அதனால், सा एव = அதுவே,
मुमुक्षुभिः முமுக்ஷுக்களால், ग्राह्या = கிரகித்
தத்தக்கதாம்.

:(உ-ரை) ஆதலால் அந்த பக்தியே மோக்ஷ
விருப்புடையவர்களாற் கிரஹிக்கத்தக்கதாம்.

தமது கல்யாணத்தினைச் செய்துகொள்ள வி
ரும்புவோர் இச்சூத்திரத்தினைச் செவியாகக்
கேட்டு இதில் விசுவாசம் வைக்கவேண்டும். ()

நான்காவது அநுவாகம் முற்றுப்பெற்றது.

ஐந்தாவது அநுவாகம்.

[௩௪] (அ-கை) முற்குத்திரத்தில் பக்தியே முக்கியமென்று கூறப்பட்டது. இப்போது அதன் சாதனத்தினைக் காட்டுகின்றார் :—

तस्याःसाधनानि गायन्त्याचार्याः ॥ ३४ ॥

(சு-ம்) तस्याः = அதன், साधनानि = சாதனங்களை, आचार्याः = ஆசாரியர்கள், गायन्ति = கூறுகின்றனர்.

(உரை) அப்பக்தியின் சாதனங்களை ஆசாரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

அப்பக்தி சாதனங்களைப் பகவானும் (பாக-கக-கக — கக, ௨௦, ௨௧, ௨௨, ௨௩, ௨௪)

“पुनश्च कथयिष्यामि मद्भक्तेः कारणं परम् ॥ श्रद्धा-
ऽमृतकथायां मे शश्वन्मदनुकीर्तनम् । परिनिष्ठा च
पूजायां स्तुतिभिःस्तवनं मम ॥ आदरः परिचर्यायां

सर्वांगैरभिवन्दनम् । मद्भक्तपूजाभ्यधिका सर्वभूतेषु
 मन्मतिः ॥ मदर्थेष्वंगचेष्टा च वचसा मद्गुणेरणम् ।
 मर्यपर्यणं च मनसः सर्वकामविवर्जनम् ॥ मदर्थेऽर्थपरि-
 त्यागो भोगस्य च सुखस्य च । इष्टं दत्तं हुतं जप्तं
 मदर्थं यद्व्रतं तपः ॥ एवं धर्मैर्मुष्याणामुद्धवाऽऽत्म-
 निवेदिनाम् । मयि संजायते भक्तिः कोऽन्योऽर्थोऽस्याव-
 शिष्यते ॥

மறுபடியும் எனது பக்தியின்
 மேலான காரணத்தைக் கூறுகின்றேன் :—
 எனது அமிருத கதையில் சிரத்தை, அடிக்கடி
 என்னைக் கீர்த்தித்தல், பூஜையிற் செவ்வையாய்
 நின்றல், ஸ்துதிகளால் என்னைத் துதித்தல், பரி-
 சரையை (பணிவிடை)யில் ஆதரம், சர்வாங்களா-
 லும் வணங்குதல், மிக மேலான என் பக்தர்க-
 ளின் பூஜை, சர்வ பூதங்களிலும் எனதுமதி,
 என் பொருட்டான அங்கசேஷ்டை (இலௌகிக
 கிரியை), இலௌகிகவாக்கினாலும் என் குணங்-
 களைக் கூறுதல், மனதை என்னிடத்தார்ப்பித்

தல், சர்வ காமங்களையும் விடுதல், என்பொரு
ட்டு (என்னைப் பஜிக்குங்கால் அதற்கு விரோத
மாயுள்ள) அர்த்தங்களை விடுதல், போகத்தினை
யும் விடுதல், சுகத்தினையும் விடுதல், என்பொ
ருட்டான இஷ்டமும் (வைதிககர்மமும்), கொ
டுக்கப்பட்டதும், ஒமிக்கப்பட்டதும், ஜபிக்கப்
பட்டதும், விரதமும், தவமுமான இத்தன்
மைய தர்மங்களால் உத்தவரோ ! ஆத்மநிவேத
னஞ் செய்யும் மதுஷ்யர்களுக்கு என்னிடத்
துப் (பிரேமலக்ஷணமுள்ள) பக்தி பிறக்கின்
றது. இப்பக்தனுக்குப் பெறவேண்டிய வேறு
எப்பொருள் மிஞ்சியிருக்கின்றது." என்று கூறி
யிருக்கின்றனர். (௩௪)

[௩௫] (அ-கை) அவர் கூறிய சாதனங்க
ளையெனக் காட்டுகின்றார் :—

तत्तु विषयत्यागात्सङ्गत्यागाच्च ॥ ३५ ॥

(கு-ம்) तत्तु = அதுவோ, विषयत्यागात् =
விஷயத்தை விடுதலாலும், सङ्गत्यागात् च = சங்
சத்தை விடுதலாலும் உண்டாகின்றது,

(உரை) அப்பக்தியோ விஷயத்தினை விடுதலினாலும் சங்கத்தை விடுதலாலும் உண்டாகின்றது.

யாம் விஷயத்திலும் சங்கத்திலும் பொருந்தியிருக்கினும், சித்தராவோமெனின், அது கூடாது. ஏனெனின், “जीवाः स्वभावतो दुष्टाः = ஜீவர்கள் சுபாவமாகத்துஷ்டர்கள்.” என்று சுருதி வாக்கியமிருத்தலாலும், ஸ்ரீ ஹிராயர் என்பவர் தமது காமதோஷநிருபணமென்னும் நூலில் “दोषेषु प्रथमः कामः विविच्य विनिरूप्यते । यस्मिन्नुत्पद्यते तस्य नाशकः सर्वथा मतः ॥ विषयावेशहेतुत्वाद्विक्षेपोत्पत्तिकारणम् । रजोगुणसमुत्पन्नो रजः प्रक्षेपको मुखे ॥ ब्रह्मावेशविरोधी च सद्बुद्धेर्बाधको मतः । सत्कर्मनाशकः सर्वप्राकृतासक्तिसाधकः ॥ चित्ताशुद्धिनिदानत्वाच्चिदुत्पत्तौ च बाधकः । भक्तिमार्गमहाद्वेष्टा वैराग्याभावसाधनात् ॥ सर्वत्रापरितोषश्चानेन लोभसमुद्भवात् । यथाकथंचित्सांमुख्येन्द्रियवै-

मुख्यकारकः ॥ कामलोभौ हरिप्राप्तिप्रतिबंधकपर्वतौ ।
 तावुल्लङ्घ्य न शक्नोति गंतुं कृष्णांतिकं जनः ॥ संसार-
 मोहहेतुत्वान्मनोदूषणसाधनम् । अतः सेवाविरोधी च
 यतः सा मानसी मताः ॥ निरोधस्य महाञ्छत्रुरन्य-
 त्सफूर्तिकरो यतः । गुणगानसंपन्नोपि न रोचन्ते गुणा
 यतः ॥ वैराग्यसाधकाःसर्वे कामिनस्ते कथं प्रियाः ।
 अत एव हि दृश्यन्ते गुणश्रवणवैरिणः ॥ क्रोधः स्व-
 कार्यकरणालोभप्राप्त्यापि शाम्यति । वृत्तहोमे वहिरिव
 कामो भोगेन वर्द्धते ॥ कामेन नाशितमतिः प्रतिषिद्धे
 प्रवर्तते । अगम्यागमने चौद्ये तथैवाभक्ष्यभक्षणे ॥
 यत उत्पद्यते क्रोधो महद्रोहसमुद्भवः । लोभोपि जायते
 तस्मात्स चार्थविषये भवेत् ॥ सौर्थः पंचदशानर्थमूलं
 तत्र प्रवर्तते । कामेनैव हि कार्पण्यं कामिनीषु सतां
 मतम् । प्रार्थयन्ति यतस्तुच्छा प्रवेश्य वदने करम् ॥

தோஷங்களுள் முதலாவதான காமம் விவேகி
 த்து நிரூபிக்கப்படுகின்றது :— எவனிடத்து

உற்பத்தியாகின்றதோ, அவனை எல்லாவகையா
லும் கெடுப்பதாகின்றது. விஷயத்தில் செல்
லுதற்குக் காரணமாயிருத்தலின், விசேஷபொற்
பத்திக்குக் காரணமாம். இரஜோகுணத்தினி
ன்றுண்டானதாய் முகத்தில் இரஜஸை வீசுவ
தாகின்றது. பிரஹ்மத்திற் செல்லுதற்கு வி
ரோதியாயும் சற் (நற்) புத்தியைக் கெடுப்பதா
யும் மதிக்கப்படுகின்றது. சற்கருமங்களைக்
கெடுப்பதும் பிராகிருதமான பற்றுக்களெல்லா
வற்றிற்கும் சாதகமுமாம். சித்தத்தின் அசுத்
திக்குக் காரணமாயிருத்தலால் சித்தின் (ஞான
த்தின்) உற்பத்தியில் பாதகமுமாம். வைராக்
கியாபாவசாதனமாயிருத்தலின் பக்தி மார்க்க
த்தில் பெருந்துவேஷமுடையதாம். இதனால்
லோபமுண்டாதலின் எங்கும் திருப்தியுண்டா
கிறதில்லை. ஒருவாறு (பரமாத்மாவுக்கு) என்கிர்
முகமாகும் இந்திரியத்தினை வேற்றுமுகமாக்கு
வதாம். காமம் லோபமிரண்டும் ஈசுவரனடை
வைத் தடுக்கும் பர்வதங்களாம். அவ்விரண்

டனையும் கடந்து புருஷன் கிருஷ்ணனது சமீப
த்திற் செல்லமாட்டான். சம்ஸாரமோகத்திற்
குக் காரணமாயிருத்தலின் மனதைக் குற்றப்
படுத்தும் சாதனமாம். எதனால் அது மானத்
மாகின்றதோ, அதனால் சேவைக்கு விரோதி
யென்று மதிக்கப்படுகின்றது. எதனால் பிரி
தொன்றன் ஸ்பூர்த்தியினை யுண்டுபண்ணுவதா
யிருக்கின்றதோ, அதனால் விரோதத்திற்குப்
பெரிய விரோதியாம். ஈசனது குணத்தைப்
பாடும் சம்பத்துடையவனாயினும், குணங்கள்
உருசிக்கிறதில்லை. வைராக்கிய சாதகங்களா
கிய யாவும் காமிக்கு எவ்வாறு பிரியமுள்ளன
வாகும்? இதனாற்றான் குணசிரவணத்திற்கு
விரோதிகளாகக் காணப்படுகின்றன. குரோ
தம் தன் காரியத்தைச் செய்தலாலும் உலோ
பம் (விரும்பியதன்) அடைவினாலும் அடங்கு
கின்றன. காமமோ நெய்விட்ட ஹோமத்து
ள்ள நெருப்புப்போல போகத்தினால் விருத்தி
யாகின்றது. காமத்தினுற் கெடுக்கப்பட்டமதி

விலக்கப்பட்டவற்றிலும், புணரத் தகாதவர்க
 னைப் புணர்தலிலும், திருட்டிலும், புசிக்கலா
 காதவற்றைப் புசித்தலிலும் பிரவர்த்திக்கின்
 றது. எதனின்றும் பெருத்த துரோகத்துண்
 டான குரோதமுண்டாகின்றதோ, அதனின்றி
 உலோபமும் பிறக்கின்றது. அதுவும் அர்த்த
 விஷயத்திலுண்டாகின்றது. அவ்வர்த்தம் அங்
 குப் * பதினைந்து அநர்த்தமூலமாகப் பிரவர்த்
 திக்கின்றது. காமத்தினாலேயே காமினிகளிட
 த்துக் கார்ப்பண்ணியமு(கிருபணத்தன்மையு)
 ளதாமென்பது சத்துக்களின் அபிப்பிராயம்.
 அதனால் ஒன்றுமில்லாதவ(வறிய)ர்களாய் வத
 னத்தில் கரத்தினைச் செலுத்தி (வாய்பொத்தி)

* பதினைந்து அநர்த்தங்களாவன:—க. திருட்டு,
 உ. ஹிம்சை, ங. பொய்மொழிதல், ச. இடம்பம்,
 ஞ. இச்சை, ஈ. குரோதம், எ. கர்வம், அ. அபி
 மானம், கூ. ஸ்நேகத்தியாகம், க௦. வைரம், கக. அவி
 சுவாசம், கஉ. ஆகுயை, கக. ஸ்திரீ, கச. மத்
 தியம்(கள்), கரு. சூதாடல் முதலியன என்பனவாம்.

பிரார்த்திக்கின்றனர்.” என்பன முதலிய
வற்றை எடுத்துக்காட்டியிருக்கின்றனர். இத
னால் காமம் முக்கிய தோஷமென்பதில் ஓர்
சந்தேகமுமில்லை. ஆகையால் கீதையில் ஸ்ரீபக
வான் காமத்தினின்றும் விடுவிக்கும் ஆக்கிரகத்
தால் சுகபூர்வமான போஜனத்தினாலும் நிஷே
தித்திருக்கின்றனர். அது “इन्द्रियाण्यनुशुष्य-
न्ति निराहारस्य देहिनः । रसवर्जं रसोप्यस्य परं
दृष्ट्वा निवर्तते ॥ ஆகாரமி(உணவி)ன்றிய தேக
யின் இந்திரியங்கள் உலர்கின்றன. இரஸமும்
பரத்தைக்கண்டு இரஸமின்றியதாகத் திரும்பு
கின்றது” என்பதாம். இதனால் பக்தியின்
எல்லாச் சாதனங்களுள்ளும் முக்கியமானது
விஷயங்களை விடுதலாம். அது சிவபுராணம்
வாயுசங்கிதை உத்தரகண்டம் அ-ம் அத்தியா
யத்திலும், “तस्माद्विवर्द्धयेद्भक्तिं शिवे परमकारणे ।
त्यजेच्च विषयासंगं श्रेयोर्थी मतिमान्नरः ॥ ஆதலால்
பரமகாரணானுகூப சிவனிடத்தில் பக்தியை

விசேஷமாய் விருத்திசெய்யவேண்டும். சிரே
யஸை விரும்பிய புத்திமானான நான் (பக்தி
யைக் கெடுப்பதான) விடயப்பற்றினை விட
வேண்டும்.” என்று கூறப்பட்டுளது. சங்கத்
தின் தோஷமும், அதன் தியாகமும் சந, சச,
சந-வது சூத்திரங்களில் காட்டப்படும். (௩௫)

[௩௬] (அ-கை) இதுவுமது :—

अव्यावृतभजनात् ॥ ३६ ॥

(சூ-ம்) अव्यावृतभजनात् = இடையின்றிய
பஜனத்தாலுண்டாகின்றது.

(உரை) இடைவிடாது பஜித்தலால் பக்தி
யுண்டாகின்றது.

இங்கு, இடைவிடாதென்னும் சொல் கணந்
தோறுஞ் சீவனுக்கு ஆசுவேச முண்டாகின்
றது; இரஜோ தமோகுணங்களின் அலைக
ளெழுந்துகொண்டே யிருக்கின்றன. அவை
நீங்கும்பொருட்டு நிரந்தரம் பஜனை செய்ய

வேண்டுமென்பதை அறிவிக்கின்றது. எந்த
 கூஷணத்தில் நாமோச்சாரணத்தின் மறைவுண்
 டாகுமோ, அதேகூஷணத்தில் ஆசுவேசமுண்
 டாகும். இதனாற்றான் ஸ்ரீ வல்லபாசாரியரும்
 “तस्मात्सर्वात्मना नित्यं श्रीकृष्णः शरणं मम ।
 वदद्भिरेव सततं स्यात्तव्यमिति मे मतिः ॥ ஆதலால்
 எல்லா வடிவத்தாலும் நித்தியம் ஸ்ரீ கிருஷ்
 ணன் எனக்குப் புகலிடம் என்று சொல்லு
 பவர்களோடு தான் எப்போதும் இருக்கவேண்
 டும் என்பது என் கருத்து.” என்று கூறி
 யிருக்கின்றனர். அவர் தமது பக்திவர்த்தனி
 யென்னும் நூலில், “अव्यावृत्तो भजेत्कृष्णं पूजया-
 श्रवणादिभिः ॥ பூஜையினாலும் சிவவணதிகளி
 னாலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை இடைவிடாது பஜிக்க
 வேண்டு”மென் நெழுதியிருக்கின்றனர். போ
 ஜனாதி வியவஹாரங்களைப்போலத் தினந்தோ
 றும் சிறிது பஜனமும் செய்யவேண்டும்—என்
 றுவது, அல்லது எல்லா வேலைகளும் செய்கின்

றோம். அங்கு ஒருமணிநேரம் இதனையும்
 செய்வோம் என்றன் முதலிய உபேகைப்பாக
 வாவது உண்டாவதான சாதாரண விபவகார
 பூர்வகமாகிய பஜனத்தினை இச்சூத்திரம் நிஷே
 திக்கின்றது. நிஷேதிக்கவே, ஸம்ஸாரத்தின்
 வேறு எவ்வேலையையும் செய்யவேண்டாமெ
 ன்று சொல்லுகின்றீரோவெனின், அவ்வாறு
 யாம்சொல்வதில்லை. ஆனால் எப்போது, நீர்
 அவசியமான காரியத்தினைச் செய்துவிடுகின்
 றீரோ, அப்போது வேறொரு வியர்த்தமான
 வேலை செய்வதை விட்டு நிரந்தரம் பஜனம்
 செய்யவேண்டுமென்பதாம். எங்ஙனமெனின்,
 எவ்வளவுநேரம் போஜனம் செய்கின்றீரோ,
 அவ்வளவு நேரம் நீர் ஒன்றும் சொல்லமுடியா
 தென்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆனால், புசித்து
 முகசுத்திசெய்தவுடன் பகவன் நாமம் ஆரம்
 பிக்கக்கூடியதாம். இவ்வாறே காண்க. இதனை,
 "अहेतुक्यव्यवहिता या भक्तिः पुरुषोत्तमे ॥ எந்தப்
 பக்தி புருஷோத்தமனிடத்து ஏதுவின்றியதும்

(பலாதுசந்தான சூரியமும்), அவ்வியகிதமும்
(மறைப்பின்றியதும் = பேததரிசனமின்றிய
தும்).’’ என்னும் (பா-ந-உக-கஉ) வசனமுத
லியவற்றற்ற காண்க. (நசு)

[ந௭] (அ-கை) நிரந்தர பஜனம் சித்தி
பாது உலகவியவகாரத்தில் சித்தம் பொருந்தி
நிருக்கும்வரையில் செய்யத்தக்கதிது வெனக்
குகின்றார்:—

लोकेपि भगवद्गुणश्रवणकीर्तनात् ॥ ३७ ॥

(சு-ம்) लोके अपि = உலகத்திலும், भगव-
द्गुणश्रवणकीर्तनात् = பகவற்குணங்களின் சிரவண
கீர்த்தனத்தினாலும்.

(உரை) உலகத்திலும் பகவானது குணங்க
ளக் கேட்டலாலும், கீர்த்தித்தலாலும், பக்தி
புண்டாம். ஏனெனின், சாதாரணமாய் நாமோ
ச்சாரணம் செய்தலினும், தியானஞ் செய்தலி
னும், அவரது குணங்களைக் கேட்டலாலும்,

பாடுதலாலும் சர்வ சாதாரணமானவனது சித்
தமும் விசேஷமாய்ப் பக்தியைப் பொருந்தக்
கூடும். அது ஓர் மஹானால் “சித்தம் பக்தி
யிற் பொருந்தாவிடின், சிரவணிகளிற் பொ
ருத்தவேண்டும். எப்போது அதிற் சிறிது
பிரேமையும் ஆசக்தியுமுண்டாகிச் சிரவணநி
களில் வியசனமுண்டாய்விடுமோ, அப்போது
தானே பக்தியின் பீஜம் திடமாய்விடும். பக்
தியில் எல்லோரும் அதிகாரிகளாகாவிடினும்,
சிரவண கீர்த்தனாதிகளின் அப்பியாசத்தால்
எல்லோரும் ஆய்விடுவர். ஏனெனின், கீர்த்த
னத்துக்கடிகாரி முக்தன் முமுகூஷ விஷயி
என்னுமவருமாதலின்” என்று சொல்லப்பட்டு
ளது. இதனையே ஸ்ரீ பரமபாகவதராகிய பரீ
க்ஷித்து மகாராஜன் “निवृत्ततर्पैरुपगीयमानाद्भवौ-
षधाच्छ्रोत्रमनोभிரामात् । क उत्तमश्लोकगुणानुवादात्पु-
माविरज्येत विना पशुप्रात् ॥ ஆசை பொழிந்த
வர்களால் கீர்த்திக்கப்படுவதும், பவத்திற்கு
மருந்தும், சுரோத்திரத்திற்கும் மனத்திற்கும்

பிரியமான துமான உத்தம சலோகனான பகவான்
 து குண நுவாதத்தினின்றும் எந்தப்புருஷன்
 பசுக்கொலையின்றி விரக்தி யடைவான் ?”
 என்று கூறியிருக்கின்றனர். கபிலாசாரியரும்
 ‘नूनं दवेन विहता ये चाच्युतकथासुधाम् । हित्वा
 गृण्वंत्यसद्गाथाः पुरीषमिव विद्भुजः ॥ நிச்சயமாக
 தவத்தால் தகைக்கப்பட்டவர்களாய் எவர்
 ன் அச்சுதனது கதாமிருதத்தைவிட்டு அசத்
 தைகளைப் பன்றி மலத்தினைப் புசிப்பதுபோ
 லக் கேட்கின்றார்களோ,” என்று (பா-௩-௩௨-
 ௧௯) பகவத்கதா சிரவணஞ் செய்யாதவனது
 சிந்தையைக் கூறியிருக்கின்றனர். (௩௭)

[௩௮] (அ-௧௧) பக்தியின் முக்கிய சாத
 னம் இதுவெனக் கூறுகின்றார் :—

मुख्यतस्तु महत्कृपयैव भगवत्कृपालेशाद्वा ॥ ३८ ॥

(சு-ம்) मुख्यतः तु = முக்கியமாகவோ, मह-
 कृपया एव = பெரியோர் கிருபையினாலேயாம்,
 वा भगवत्कृपालेशात् = அல்லது பகவானது கிரு
 पा-லேசத்தினாலாம்.

(உரை) அந்தப்பக்தி முக்கியமாகவோ பெரியோர்களது கிருபையினாலுண்டாம். அல்லது பகவானது கிருபாலேசத்தினாலுண்டாம். இதனையே பரம்பாகவதமாகிய ஜடபாதரும் ரகு கணமகாராஜனுக்கு “रहूगणैतत्तपसा न याति न चेज्यया निर्वपणाद्गृहाद्वा । न च्छन्दसा नैव जलामिसूर्यैर्विना महत्पादरजोभिषेकम् ॥ ரகு கணசாஜனே! இதனைப் பெரியோர்களின் பாததூளியின் அபிஷேகமின்றி, தபசினால் அடைகிறதில்லை. யாகத்தினால் லடைகிறதில்லை. துறவினால் லடைகிறதில்லை. சந்தஸி (வேதத்தி) லா லடைகிறதில்லை. ஜலாக்கினி சூரியர்களால் லடைகிறதில்லை.” என்று (பாக-௫-கட-கட)ம், இதனையே ஸ்ரீ பகவானும் “न ह्यभयानि तीर्थानि न देवा मृच्छिलामयाः । तेमुन्त्युरुकालेन दर्शनादेव साधवः ॥ ஜலமயமான தீர்த்தங்களும் அவ்வாறு புனிதம் செய்யமாட்டா. மண் கல்மயமான தெய்வங்களும் அவ்வாறு புனிதம் செய்

மாட்டா. அல்லது அவை நெடுங்காலத்துக்குப்
பின் புனிதமாக்குகின்றன. சாதுக்கள் தரி
சன மாத்ரத்தினாலேயே புனிதமாக்குகின்ற
னர்.” என்று (பாக-கௌ-ச அ-நக-லும், பாக-கௌ
அ-கக-லும், பாக-கௌ-கௌ-உ-நக-லும்) கூறியி
ருக்கின்றனர். தேவிபுராணம் (தேவிபாகவ
தம்) ஒன்பதாவது ஸ்கந்தம் ஆறாவது அத்தி
யாயத்தில் கங்கையாளை நோக்கி ஸ்ரீ பகவான்
கூறுகின்றார் :— “மன்மந்த்ரோபாசகானாं च सतां स्ना-
नावगाहनात् । युष्माकं मोक्षणं पापात् दर्शनात्स्पर्श-
नात्तथा ॥ पृथिव्यां यानि तीर्थानि संत्यसंख्यानि सुंदरि ।
भविष्यन्ति च पूतानि मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ मन्म-
न्त्रोपासका भक्ता विश्रमन्ति च भारते । पूतां कर्तुं
तारितुं च सुपवित्रां वसुन्धराम् ॥ मद्भक्ता यत्र तिष्ठन्ति
पादं प्रक्षालयन्ति च । तत्स्थानन्तु महातीर्थं सुपवित्रं
भवेद्भुवं ॥ स्त्रीघ्नो गोघ्नः क्रुतघ्नश्च ब्रह्मघ्नो गुरुतल्पगः
जीवन्मुक्तो भवेत्पूतो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ एकादशी-

விहीனश्च संध्याहीनोऽतिनास्तिकः । नरघाती भवे-
 त्पूतो मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥ असिजीवी मसीजीवी
 धावको ग्रामयाचकः । वृषवाहो भवेत्पूतो मद्भक्त
 ॥ विश्वासघाती मित्रघ्नो मिथ्यासाक्ष्यस्य
 दायकः । स्थाप्यहारी भवेत्पूतो मद्भक्तः ॥
 अत्युग्रवाग्दूषकश्च जारकः पुंश्चलीपतिः । पूतश्च पुंश्च-
 लीपुत्रो मद्भक्त ॥ शूद्राणां सूपकारश्च देवलो
 ग्रामयाजकः । अदीक्षितो भवेत्पूतो मद्भक्त ॥
 पितरं मातरं भार्यां भ्रातरं तनयं सुताम् । गुरोः कुलं
 च भगिनीं चक्षुर्हीनं च बांधवम् ॥ श्वश्रूंश्च श्वशुरं-
 श्चापि यो न पुष्णाति सुंदरि । स महापातकी पूतो
 मद्भक्तः ॥ अश्वत्थनाशकश्चैव मद्भक्तनिन्द-
 कस्तथा । शूद्रान्नभोजी विप्रश्च पूतो मद्भक्त ॥ देव-
 द्रव्यापहारी च विप्रद्रव्यापहारकः । लाक्षालोहरसानां
 च विक्रेता दुहितुस्तथा ॥ महापातकिनश्चैव शूद्राणां

शिवदाहकः । भवेयुरेते पूताश्च मद्भक्तस्पर्शदर्शनात् ॥

எனது மந்திரோபாசகர்களாகிய சத்துக்களின்
ஸ்நானத்தினாலும் தரிசனத்தினாலும் ஸ்பரிசன
த்தினாலும் உங்களுக்குப் பாபத்தினின்றும்
விடுபாடுண்டாகின்றது. சுந்தரி! பிருதிவியில்
எண்ணிறந்த எவ்வளவு தீர்த்தங்களுளவோ,
அவை என் பக்தர்களின் ஸ்பரிச தரிசனங்க
ளால் பரிசுத்தமுள்ளனவாகும். நற்பவித்திர
மான பூமிபிளைப் புனிதமாக்குதற்கும் கரை
யேற்றுவதற்கும் என் மந்திரோபாசகர்களாகிய
பக்தர்கள் பாரத(கண்ட)த்தில் இளைப்பாறுகின்
றனர். என்பக்தர்கள் எங்கு நிற்கின்றனரோ,
கால் கழுவுகின்றனரோ, அந்த ஸ்தானம் நிச்
சயமாக நல்ல பவித்திரமான மகா தீர்த்தமா
கின்றது ஸ்திரீபைக் கொன்றவன், ஆவைக்
கொன்றவன், செய்ந்நன்றி மறந்தவன், பிரஹ்ம
ஹத்தி செய்தவன், குருபத்னியைச் சேர்ந்த
வன் என் பக்தனது தரிசன ஸ்பரிசனத்தால்
பரிசுத்தனாய் ஜீவன்முக்தனாகின்றான். ஏகா

தசி விரதமில்லாதவன், சந்தியோபாசனமில்
லாதவன், அதிநாஸ்திகன், நாக்கொலைஞன்
என் பக்தனது ஸ்பரிச தரிசனத்தால் பரிசுத்த
னாகின்றான். வாளினால் ஜீவிப்பவன், மையி
னால் ஜீவிப்பவன், தாவகன் (வண்ணான் வேலை
செய்யும் பிராஹ்மணன்), கிராமயாசகன் (கிரா
மங்களில் தாழ்ந்தவரிடத்து இரப்பவனான பிரா
ஹ்மணன்), எருது ஏறுவோன் என் பக்தனது
ஸ்பரிச தரிசனத்தால் பரிசுத்தனாகின்றான்.
விசுவாசங்கெடுத்தவன், மித்திரனைக் கொன்ற
வன், பொய்ச்சாஸ்தியங் கொடுப்பவன், நிலைக்க
ச்செய்தது கவர்வோன் என் பக்தனது ஸ்பரிச
தரிசனத்தால் பரிசுத்தனாகின்றான். அதியுக்
கிரமான வாக்தூஷகனும், ஜார (வியபிசார) மு
டையவனும், வேசியின் பதியும், வேசியின்
புத்திரனும், என் பக்தனது ஸ்பரிச தரிசனத்
தால் பரிசுத்தனாகின்றான். சூத்திரர்களுக்குச்
சமையல் செய்பவனும், தேவலனும் (விக்கிர
காராதனைத் திரவியங்களால் ஜீவிக்கும் நீச
பிராஹ்மணன்), கிராமயாஜகனும் (கிராமங்க

ளில் தாழ்ந்தவர்கட்கு யாகம் செய்விப்போன்),
 தீக்ஷயில்லாதவனும் என் பக்தனது ஸ்பரிசு
 தரிசனத்தால் பவித்திரனாகின்றான். பிதா,
 மாதா, பார்யை, உடன்பிறந்தார், புத்திரன்,
 மகள், குருவின் குலம், உடன்பிறந்தாள், நேத்
 திரமில்லாதவன், உறவினன், மாமியார், மாம
 னார் என்பவர்களை எவன் போஷிக்கிறதில்லே
 யோ, சுந்தரி! அந்த மகா பாதகி என் பக்த
 னது ஸ்பரிசு தரிசனத்தால் பவித்திரனாகின்
 றான். அரசு வெட்டினவன், என் பக்தனை
 நிந்திப்பவன், சூத்திராந்ரம் புசிக்கும் பிராஹ்
 மணன், என் பக்தனது ஸ்பரிசுதரிசனத்தால்
 பரிசுத்தனாகின்றான். தேவத்திரவிய மபகரிப்
 பவன், பிராஹ்மணத் திரவியமபகரிப்பவன்,
 அரக்குலோகத்தை(இரும்பை)யும் ரசத்தையும்
 விற்பவன், மகளை விற்பவன், மகாபாதகிகளான
 சூத்திரர்களது சுவத்தை எரிப்பவன் என்னும்
 இவர்கள் என் பக்தனது ஸ்பரிசுதரிசனத்தால்
 பவித்திரமாகின்றனர்.” என்பதாம். அவ்வாறே

ஸக்ஷ்மிதேவியின் வாக்கியம், पुनन्ति शर्वतीर्थानि
 येषां स्नानावगाहनात् । येषां च पादरजसा पूता पादो-
 दकान्मही ॥ येषां संदर्शनं स्पर्शं येषां वाञ्छन्ति भारते ।
 सर्वेषां परमो लाभो वैष्णवानां समागमः ॥ न ह्यभ्य-
 यानि तीर्थानि न देवा मृच्छिलामयाः । ते पुनंत्यपि
 कालेन विष्णुभक्ताः क्षणादहो ॥ எவர்களது ஸ்நா
 னத்தினால் சர்வ தீர்த்தங்களும் புனிதமா
 கின்றனவோ, எவர்களது பாதசூளியினாலும்
 பாதோதகத்தினாலும் பூமி பவித்திரமாகின்
 றதோ, பாரதத்தில் எவர்களது நற்றரிசனத்
 தினையும் எவர்களது ஸ்பரிசனத்தினையும் விரு
 ம்புகின்றனவோ, அத்தன்மைய பக்தர்களின்
 ஸக்ஷணத்தினைத் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்
 டும். வைஷ்ணவர்களின் நல்வரவு எல்லோ
 ருக்கும் பரமலாபமாம். ஜலமயமானதீர்த்தங்
 களும் அவ்வாறன்று. மண் கல் வடிவதேவர்
 களும் அவ்வாறன்று. அவை காலத்தாற்
 புனிதமாக்கும். விஷ்ணுபக்தர் க்ஷணத்தில்

புனிதமாக்குகின்றனர். ஆச்சரியம்! ” மறு
படியும் பகவான் கூறியது :—“புருषாणां शतं पूर्वं
तथा तज्जन्ममात्रतः । स्वर्गस्थं नरकस्थं वा मुक्तिमा-
प्नोति तत्क्षणात् ॥ यैः कैश्चिद्यत्र वा जन्म लब्धं येषु च
जंतुषु । जीवन्मुक्तास्तु ते पूता यान्ति काले हरेः पदम् ॥
मद्भक्तियुक्तोश्च मर्त्यश्च समुक्तो मद्गुणान्वितः । मद्गु-
णाधीनवृत्तिर्यः कथाविष्टश्च सन्ततम् ॥ मद्गुणश्रुतमा-
त्रेण सानन्दः पुलकान्वितः । सगद्गदः साश्रुनेत्रः स्वात्म-
विस्मृत एव च ॥ न वाञ्छन्ति सुखं मुक्तिं सालोक्या-
दिचतुष्टयम् । ब्रह्मत्वंममरत्वं वा तद्वांछा मम सेवने ॥
इन्द्रत्वं च मनुत्वं च ब्रह्मत्वं च सुदुर्लभं । स्वर्गराज्यादि
भोगं च स्वप्नेपि न वांछति ॥ भ्रमन्ति भारते भक्तास्ता-
दृजन्म सुदुर्लभम् । मद्गुणश्रवणाः श्राव्यगानैर्नित्यं
मुदान्विताः ॥ ते यांति च महीं पूर्वा नराः तीर्थं
ममालयम् । इत्येवं कथितं सर्वं पद्मे कुरु यथोचि-
तम् ॥ तदाज्ञया तास्तच्चक्रुर्हरीरस्तस्थौ सुखासने ॥

அவ்வாறே அவனுடைய ஜன்மமாத்மிரத்தினால்
 சுவர்க்கத்திருப்பவராயினும் நாகத்திருப்பவ
 ராயினும் முன் புருஷர்களுள் துறு பெயர்
 அக்கணமே முக்தியடைகின்றனர். எவர்களா
 லேனும் எவ்விடத்து எந்த ஜந்துக்களில் (பக்த
 னது) ஜன்மம் பெறப்பட்டதோ, அவர்கள் புநி
 தராய் ஜீவன்முக்தர்களாய்க்காலத்தில் ஹரியின்
 பதத்தை யடைகின்றனர். என் பக்தியோடு
 கூடிய மர்த்தியன் (மாணதர்மமுடையவன்)
 எவனோ, அவன் எனது குணங்களோடு கூடிய
 வனாய் முக்தனாகின்றான். எனது குணனை
 விருத்தியினை யுடையவன் எவனோ, அவன்
 இடைவிடாது கதையிற் பிரவேசித்தவனாய்,
 எனது குணங்களைக் கேட்டமாத்மிரத்தால்
 ஆந்தமுடையவனாய், புளகத்தோடு கூடியவ
 னாய், தழுதழுத்த நாவின்னாய், கண்ணீரோடு
 கூடியவனாய், தனதுடலை மறந்தவனாய்ச் சுகத்
 தினையாவது சாலோக்கியாதி நான்கு முக்தி
 னையாவது, பிரஹ்மத் தன்மையினையாவது,

அமரத் தன்மையிணையாவது விரும்புகிறதில்லை.
 எனது சேவையிற்றான் அவனது விருப்பம்.
 இந்திரத் துவத்தையும், மதுத்துவத்தையும்,
 மிகத்துர்லபமான பிரஹ்மத்துவத்தையும், சுவ
 ர்க்க ராஜ்யாதி போகத்தினையும் சொப்பனத்
 திலும் விரும்புகிறதில்லை; பாரதத்தில் திரிகி
 ன்றனர் பக்தர்கள். அத்தன்மைய ஜன்மம்
 துர்லபமாம். எனது குணங்களைக் கேட்பவர்
 களும் மதுரமான கானங்களால் நித்தியமும்
 சுந்தோஷத்தோடு கூடியவர்களுமாகிய அந்த
 நரர்கள் பூமியைப் பவித்திரமாக்கிப் புனித
 மான எனது பதத்தினை யடைகின்றனர். இவ்
 வாறு யாவும் சொல்லப்பட்டது. இலக்ஷ்மி!
 உசிதமானபடி செய். அவராணையால் அவர்
 கள் அதனைச் செய்தார்கள். ஹரியானவர்
 சுகாசனத்தில் வீற்றிருந்தனர்.' அவ்வாறே
 சாரசங்கிரகத்தில் பராசரஸ்மிருதி, "सहस्रवा-
 षिंको पूजा विष्णोर्भगवतो हरेः । सकृद्भागवतार्चायाः
 कलां नाहति षोडशीम् ॥ விஷ்ணுபகவானாகிய

ஹரியின் ஆயிரவருஷத்துப் பூஜை ஒருமுறை
செய்யும் பாகவதார்ச்சனையின் பதினொரிலொரு
கூற்றிற்குச் சரியாகாது.” என்று கூறுகின்றது.

பிருகந்நாரதியபுராணம், “பூஜநாஹ்ணுமக்தானா
புருஷார்த்தோஸ்தி நேதர:। தेषு தத்ரேஷத: கிஞ்சிநாஸ்தி நாஸந்-
மாत्मन: ॥ விஷ்ணு பக்தர்களைப் பூஜித்தலால்

புருஷார்த்தமுளது; வேறில்லை. அவர்களிடத்
துண்டாம் அந்தத் துவேஷத்தினும் ஆத்மா
விற்குக் கேடு (வேறு) ஒன்றில்லை.” என்று

கூறுகின்றது. பத்மபுராணத்திலும் ஸ்ரீ மகா
தேவர் “ஆரா஧நானா சர்வேषா விணாராரா஧நம் பரம்।

தஸ்மாத்பரதரம் தேவி ததீயானா ச பூஜநம் ॥ எல்லா

ஆராதனங்களுள்ளும் விஷ்ணுவின் ஆராதனம்
மேலானது. தேவி! அதனினும் மேலானது

அவனவர் (பக்தர்)களின் பூஜனம்.” என்று

கூறியிருக்கின்றனர். ஸ்ரீமத் பாகவதத்திலும்

(௪-௨௪-௩௦) ஸ்ரீ மகாதேவர் “ந மெ பா஧வதானா

ச ப்ரேயானந்யோஸ்தி கஹிஞ்சித் ॥ எனக்குப் பாகவதர்

களினும் பிரியமானது வேறொன்றில்லை.” என்
றும் கூறியிருக்கின்றனர். “सतां प्रसंगान्मम

वीर्यसंविदो भवन्ति हृत्कर्मरसायनाः कथाः । तज्जोष-
णादाश्वपवर्गवर्त्मनि श्रद्धारतिभक्तिरनुक्रमिष्यति ॥”

(३-२५-२५) “नष्टप्रायेष्वभद्रेषु नित्यं भागवत-
सेवया । भगवत्युत्तमश्लोके भक्तिर्भवति नैष्ठिकी ॥”

(१-२-१८) “सत्सेवयाऽशीर्षया ते जाता मयि दृढा
मतिः । हित्वाऽवद्यमिमं लोकं गन्ता मज्जनता मयि ॥”

(१-६-२४) “சத்துக்களின் மிகுந்த சங்கத்தால்

உள்ளத்துக்கும் காதுக்கும் ரஸாயனங்களா
(இனிமையா)ன எனது கதைகளும் எனது
யீரியஞானங்களும் உண்டாகின்றன. அதன்

களிப்பால் விரைவில் மோக்ஷமார்க்கத்தில் சிரத்
தையும் இரதியும் பக்தியும் தொடரும்.” (௩-

௨௫-௨௫) “அசுபங்கள் நசிக்க நித்தியம் பாக
வத சேவையினால் உத்தம கீர்த்தியுள்ள பகவா
னிடத்தில் நிலையான பக்தியுண்டாகிறது.” (௧-௨

-கஅ) “நெடுங்கால சத்துக்களின் சேவையால் உனக்கு என்னிடத்தில் திடமான மதியுண்டாயிற்று. அதனால் குற்றமுள்ள இவ்வுலக(தேக)த்தினை விட்டு என்னிடத்தில் என்னடியவர் தன்மையைப் பெற்றாய்.” (பாக-க-க-உச) என்று சாதுசங்க சேவைகளால் பக்தியுண்டாதலைக் கூறுவதும் காண்க. இவை முதலிய முற்கூறப்பட்ட வாக்கியங்களால் ததியர்களது சித்தமாயிற்றெனின், அத்தன்மைய ததியர் (பக்தர்)களது கிருபையினால் பக்தி கிடைக்குமென்பதில் என்ன ஆச்சரியம்? அல்லது பகவானது கிருபையினாலும் உண்டாகும். ஏனெனின், அவர் எப்போதும் பக்திதானஞ் செய்கின்றார்; “ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपாயति ते॥” எதனால் என்னை அவர்கள் அடைவரோ, அத்தன்மைய புத்தியோகத்தினைக் கொடுக்கின்றேன்.” என்று கூறுவதனால் “अयोग्यानां च कारुण्याद्भक्तानां परमेश्वरः । प्रसीदति न संदेहो निगूहं विविधान्मलान् ॥ प्रसादादेव सा भक्तिः प्रसादो भक्तिः”

சம்பவ: । அவஸ்தாபேதமுலேக்ய வித்வாஸ்தத்ர ந முஹ்யதி ॥
 ப்ரஸாதபூர்விகா யேயம் பக்திர்முக்திவிதாயினி । நைவ சா
 ஶக்யதே ப்ராப்துந் நரேரேகேந ஜந்மநா ॥ அநேகஜந்மஸித்வா-
 நாந் ஶ்ரோதஸ்மார்தானுவதிநாம் । விரக்தானாந் ப்ரபுத்வானாந் ப்ரஸீ-
 ததி மஹேஸ்வர: ॥ ப்ரஸத்நே சதி தேவேஷே பஸோஸ்தஸ்மிந்ப்ரவ-
 த்தே । அஸ்தி நாதோ மமேத்யல்பா பக்திர்வூத்ரிபுர: சரா ॥
 தபஸா விவஸ: ஶைவैர்ஹை: சயுஜ்யதே நர: । தத்ப்ரயோகே
 ததப்யாஸஸ்ததோ பக்தி: பரா பவேத் ॥ ப்ரயா ச தயா
 பக்த்யா ப்ரஸாதோ லப்யதே பர: । ப்ரஸாதாத்ஸர்வபாஸேப்யோ
 முக்திர்முக்தி:ஸுநிர்வ்ர்த்தி: ॥ அல்பभावோபி யோ மர்த்ய: சோபி
 ஜந்மத்ரயாத்ரபரம் । ந யோநியந்ந்ரபீடாந் வை லபதே நாத்ர
 சங்ஸய: ॥

அயோக்கிபர்களாயினும் பக்தர்
 களுக்குப் பரமேசுவரன் காருணியத்தால்
 பல்வகை மலங்களை யொழித்துச் சந்தோஷிக்
 கின்றார். சம்சயமில்லை. பிரசாதத்தினாலேயே
 அந்தப் பக்தியாம் பிரசாதம் பக்தியினாலாவ

தாம். அவஸ்தா பேதத்தினைக் கற்பித்து வித்
வான் அதில் மோகியான். பிரசாதத்தினை
முன்னிட்ட இந்தப் பக்தியானது முக்தியைத்
தருவதாம். அது நரர்களால் ஒரு ஜன்மத்தில்
அடையக்கூடியதேயன்று, அநேக ஜன்மங்க
ளில் சித்திபெற்றவர்களும் சுருதி ஸ்மிருதிகளை
யநுசரித்து நடப்பவர்களும் விரக்தர்களுமா
கிய அறிஞர்களுக்கு மகேசுவரன் பிரசன்னரா
கின்றார். தேவேசன் பிரசன்னராகவே பசு
விற (ஜீவனுக்கு) 'எனக்கு நாதனுளன்' என்
னும் புத்திபூர்வகமான அற்பபக்தி அவனிதத்
துப் பிரவர்த்திக்கின்றது. தபசினால் வசமின்
றியவனாப் நான் சைவதர்மங்களோடு பொருந்
துகின்றான். அதன் பிரயோகத்தில் அதனப்
பியாசமுண்டாகின்றது. அதனால் பரா(மேலா
ன) பக்தியுண்டாகின்றது. அம் மேலான பக்
தியினால் மேலான பிரசாதம் கிடைக்கின்றது.
பிரசாதத்தினால் சர்வபாசங்களினின்று முக்தி
யும் புக்தியும் நல்லின்பமுமுண்டாம். ஒருமனி
தன் அற்ப பக்தியுடையவனாயின், அவனும்

பிறப்பு மூன்றினுக்குமேல் யோனியந்திரபீடை
யிணையடையான் (கருவில்வாரான்). இதற் சம்
சயமில்லை' என்பதனாலும் ஈசுவரப்பிரசாதத்தி
னால் பக்தியுண்டாம். ஆனால் பகவானது கிரு
பையினும் பக்தர்களது கிருபை சுலபமாம்.
ஏனெனின், “मुक्तिं ददामि कर्हिचित्स्म न भक्ति-
योगम् ॥ முக்தியினைத்தருகின்றேன் பக்தியோ
கத்தினை கொடுப்பதில்லை.” என்றல் முதலிய
வற்றால் பகவான் பக்திதானம் விசேஷமாய்ச்
செய்கிறதில்லை. இதனாற்றான் இச்சூத்திரத்தில்
மகத்துக்களின் கிருபையினை முக்கியமாக்கிப்
பகவானது கிருபையினைக் கௌணமா (முக்கிய
மல்லாததா)க்கினார். (௩௮)

[௩௯] (அ-கை) பெரியோர் சங்கத்தின்
பெருமையைக்கூறுகின்றார் :—

महत्सङ्गस्तु दुर्लभोऽगम्योऽमोघश्च ॥ ३९ ॥

(கு-ம்) महत्सङ्गः = பெரியோர்சங்கமோ,
दुर्लभः = துர்ப்பமும், अगम्यः = அறிதற்

கரியதும், அமோஃ = அமோகமும் (பயனுடையதும்) ஆம்.

(உரை) பெரியார் கூட்டமோ, பெறுதற்கரிதும், அறிதற்கரிதும், பயனுடையதுமாம்.

இதனையே, “ क्षणाद्धैनापि तुल्ये न स्वर्गं नापु-
नर्भवं । भगवत्सङ्घिसंगस्य मर्त्यानां किमुताशिषः ॥
பகவானது சங்கமுடையவர்களது சங்கத்தின்
அரைக்கணத்திற்கு சவர்க்கந்தினையும் இணை
யாக்கொள்ளேன் ; மோகந்தினையும் இணையா
க்கொள்ளேன். என்றால் மனிதர்களது இரா
ஜ்யசுக முதலியவற்றைப் பற்றிச்சொல்லுவ
தென் ?” என்று ஸ்ரீமகாதேவர் பாகவதம்
ச-வது ஸ்கந்தம் உச-வது அத்தியாயம் ௫௭-
வது சுலோகத்தில் கூறியிருக்கின்றனர். “அமோ-
ஃ सिद्धदर्शनं ॥ சித்ததரிசனம் பயனுடைய
தாம்.” என்னும் ஸ்மிருதியும், அவ்வாறே
“ न रोधयति मां योगो न सांख्यं धर्म एव च । न

स्वाध्यायस्तपस्यागो नेष्टापूर्तं न दक्षिणा ॥ व्रतानि
 यज्ञश्छंदांसि तीर्थानि नियमा यमाः । यथावरुध्वेत्स-
 त्संगः सर्वसंगापहो हि मां ॥ सत्संगेन हि दैतेया
 यातुधाना मृगाः खगाः । गंधर्वाप्सरसो नागाः सिद्धा-
 श्वारणगुह्यकाः ॥ विद्याधरा मनुष्येषु वैश्याः शूद्राः
 स्त्रियोऽत्यजाः ॥ रजस्तमः प्रकृतयस्तस्मिस्तस्मिन्युगेऽ-
 नघ ॥ बहवो मत्पदे प्राप्तास्त्वाष्ट्रकायाधवादयः ।
 वृषपर्वा बलिर्वाणो मयश्चाथ विभीषणः ॥ सुग्रीवो हनु-
 मानृक्षो गजो गृध्रो वणिकूपथः । व्याधः कुब्जा व्रजगो-
 प्यो यज्ञपत्न्यस्तथापरे ॥ ते नाधीतश्रुतिगणा नोपासि-
 महत्तमाः । अव्रता तप्ततपसः सत्संगान्मासुपागताः ॥

ஆசனப்பிராணாயாமாதியோகமும், தத்துவி
 வேகமான சாங்கியமும், அஹிம்ஸாதி தர்ம
 மும், வேதமோதலாகிய சுவாத்தியாயமும்,
 கிருச்சிராதிதபசும், சந்நியாசமாகியதியாகமும்,
 அக்கினிஹோத்திராதி இஷ்டமும், கிணறு
 வெட்டல் நந்தவனம்வைத்தல் முதலிய பூர்த்

தமும், தானமாகிய தக்ஷிணையும் என்னை வசப்
படுத்தா. எல்லாச் சங்கங்களையும் கெடுக்கும்
சத்ஸங்கமானது என்னை வசப்படுத்துவது
போல ஏகாதசியுபவாச முதலிய விரதங்க
ளும், தேவபூஜையாகிய யஞ்ஞமும், இரகசிய
மந்திரங்களாகிய சந்தசுகளும், கங்கையாதி
தீர்த்தங்களும், நியமங்களும், இயமங்களும்
வசப்படுத்தமாட்டா. சத்ஸங்கத்தினாலேயே
தைத்திய(அசுர)ர்களும், இராக்ஷஸர்களும், மி
ருகங்களும், பக்ஷிகளும், கந்தர்வரும், அப்ஸ
ரஸுகளும், நாகரும், சித்தரும், சாரணரும்,
குஹ்யக(குபேரனது கிதிகாக்கும் கிங்கர)ரும்,
வித்தியாதாரும், மனிதர்களில் வைசியரும் சூத்
திரரும் ஸ்திரீகளும் கடைச்சாதியரும், பாப
மற்றவனே! இரஜஸ்தமப்பிருகிருதிகளாய் அ
தந்தயுகங்களில் என்னையடைந்தனர். விருத்தி
ன் பிரகலாதன் முதலியோரும், விருஷபர்வா
பலி, பாணன், மயன், விபீஷணன், சுக்கி
வன், ஹதுமான், கரடியாகிய ஜாம்பவான்

கஜேந்திரன், கமுகாகிய ஜடாயு, வைசியனாகிய
 துலாதரன், வேடனாகிய தர்மவியாதன், கூனி,
 விரஜகோபிகள், ரிஷிபத்தினிகள், அவ்வாறே
 மற்றும் அநேகர் எனது பதத்தினை அடைந்த
 னர். அவர்கள் சுருதிகணங்களை அத்தியயனஞ்
 செய்தவர்களல்லர். பெருத்த உபாசனைகளைச்
 செய்தவருமல்லர். விரதங்களை நுஷ்டித்தவரு
 மல்லர். தவங்களைச் செய்தவருமல்லர். சத்ஸங்
 கத்தினால் என்னையடைந்தனர்.” என்று (பாக-
 கக-கஉ-க-உ-ந-ச-ரு-சு-எ) பகவானும் “**गुरौ**
प्रसन्ने भगवान्प्रसीदति हरिः स्वयम् । மகாத்மா
 வாகிய குருபிரசன்னராயின், ஹரியாகிய பக
 வான் தாமேபிரசன்னராகின்றார்.” என்று கல்
 கிபுராணம் ந-ம் அமிசம், கக-ம் அத்தியாயமும்
 கூறுவதோடு, உலகத்திலும், “**सत्संगतिः कथय**
किं न करोति पुंसाम् ॥ சத்துக்களின் கூட்டரவு
 புருஷர்களுக்கு எதனைச்செய்யாது?” என்பது
 பிரசித்தமாய் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது.

அப்படிப்பட்ட பக்தனாகிய மகாத்மா அநேக ஜன்மபுண்ணியவசத்தால் கிடைத்தும் கைவிடுவானாயின், அதனால்வரும் தோஷத்தினை “ब्रह्म-
हत्या गुरोर्घातो गोवधः स्त्रीवधस्तथा । तुल्यमेभिर्म-
हापापं भक्त्यागादुदाहृतम् ॥ भजन्तमत्याज्यमदुष्टं
त्यजतः सुखम् । नेह नामुत्र पश्यामि तस्मात् शक-
दिवं व्रज ॥ பக்தனைக் கைவிடுதலால் பிரஹ்ம
ஹத்தி, குருவைக்கொல்லுதல், கோவதம்,
ஸ்திரீவதம் என்னும் இவற்றிற்குச் சமமான
மகாபாபுமாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
பஜிப்பவனைக் கைவிடாமை தோஷமின்றிய
தாம். விடுகிறவனுக்குச் சுகம் இம்மையிலும்
காணேன்; மறுமையிலும் காணேன். ஆதலால்
இந்திர! நீ தேவலோகத்திற்குப் போவா-
யாக.” என்று மார்க்கண்டேய புராணத்தில்
ஹரிச்சந்திரோபாக்கியானம் கூறுவதுகாண்க.

[சு0] (அ-கை) பெரியோர்சங்கம் கிடைத்
தம் கேதுவினைக்கூறுகின்றார் :—

लभ्यतेपि तत्कृपयैव ॥ ४० ॥

(கு-ம்) அதுவும், तत्कृपया एव = அவரது
கிருபையினாலேயே, लभ्यते अपि = அடையப்
படுகின்றது.

(உரை) பெரியோர்சங்கமும் அந்தப்பகவா
னது கிருபையினாலேயே பெறப்படுகின்றது.

அது, “यस्य भागवताः प्रीतास्तस्य प्रीतो हरिः
स्वयम् । एवमुक्तुं पार्श्वतः प्रीतः प्रीतः प्रीतः
यवर्कना यिरुक्किன்றனரோ அவனுக்கு ஹரி
தாமே பிரியமுள்ளவராகின்றார்.” என்றல் முத
வியவாக்கியங்களாற் பெறப்படுகின்றது. அவ்
வாறே ஸ்ரீமகாதேவரும் “अथानघांप्रेस्तव कीर्ति-
तीर्थयोस्तर्वाहिः स्नानविधूतपाप्मानां । भूतेष्वनुको-
शसुसत्त्वशीलिनां स्यात्संगमोनुग्रह एष नस्तव ॥ இனி

ப்பாபங்களைப் போக்கும் பாதாரவிந்தங்களை யு
டைய தமது கீர்த்தி தீர்த்தம் (கங்கை) என்னு
மிரண்டிலும் உள்ளிலும் வெளியிலும் ஸ்நானஞ்
செய்து பாபத்தை நீக்கிக்கொண்டவர்களும்,
பூதங்களிடத்து இரக்கத்தினையும் நல்ல(ராகாதி
களின்றிய) சித்தத்தினையும் சீலத்தினையுமுடைய
வர்களுமாகிய பெரியோர்களது சங்கமம் எம
க்கு உண்டாகுக. இதுவே எங்கட்குத்தமது
அநுக்கிரகமாம்.” என்று (பாக-ச-௨ச-௫௮-ல்)
கூறியிருக்கின்றனர். (௪௦)

[௪௧] (அ-கை) அதில் ஏதுவினைக்கூறுகின்
றார் :—

तस्मिन्तज्जने भेदाभावात् ॥ ४१ ॥

(சூ-ம்) तस्मिन् = அவரிடத்தும், तज्जने =
அவர் ஜனங்களிடத்தும், भेदाभावात् = பேதமின்
மையால்.

(உரை) அவருக்கும் அவர் அடியாருக்கும் பேதமின்மையால் அவர் கிருபையினாலேயே அச்சங்கம்பெறப்படுகின்றது.

இது, “यस्य देवे परा भक्तिर्यथा देवे तथागुरौ =

எவனுக்குத் தேவனிடத்து மேலானபக்தியும் தேவனிடத்திற்போல குருவினிடத்தும்” என்

றல் முதலிய சுருகியும், “न मे भागवतानां च

भुक्तिभेदोस्ति कर्हिचित् ॥ எனக்கும் பாகவதர் களுக்கும் புக்திபேதம் சிறிதும்மில்லை.” என்றல் முதலிய பகவத் வாக்கியமும், அவ்வாறே

கோபிஜனங்களை “ता मन्मनस्का मत्प्राणा: அவர்கள் என்னிடத்து மனதைச் செலுத்தியவர்களும் எனது பிராணன்களுமாயுள்ளவர்கள்”

“वल्लव्यो मे मदात्मिका: = எனது பிரியரும் எனது வடிவினரும்” என்னும் (பாக-க0-சுசு-சு-சு) வாக்கியங்களும், ஸ்ரீ மகாதேவரை நோக்கி

“यस्त्वां द्वेष्टि स मां द्वेष्टि यस्त्वामनु स मामनु ।

எவன் உன்னைத் துவேஷிக்கின்றானோ அவன்
என்னைத் துவேஷிக்கின்றான். எவன் உன்னைத்
தழுவுகின்றானோ, அவன் என்னைத்தழுவுகின்
றான்.” என்கூறியனவும், உத்யோகபர்வத்
தில் பாண்டவர்களுக்காகத் துர்யோதனனை
நோக்கி, “यस्तान्द्वेष्टि स मां द्वेष्टि यस्तामनु स
मामनु । ऐकात्म्यं मां गतं विद्धि पाण्डवैर्धर्मचारिभिः ॥

எவன் அவர்களைத் துவேஷிக்கின்றானோ அவன்
என்னைத் துவேஷிக்கின்றான். எவன் அவர்களை
யநுசரிக்கின்றானோ, அவன் என்னை யநுசரிக்க
ின்றான். தர்மமார்க்கத்து நடப்பவர்களாகிய
பாண்டவர்களோடு ஒரு வடிவத்தன்மையடை
ந்தவனாக என்னை அறி.” என்கூறியனவும்,
பிரஹ்மாதர்முதலிய பக்தர்களை நோக்கி, “உங்
களோடு துவேஷித்தவன் எவனோ, அவன்
என்னோடு துவேஷித்தவனாவன்” என்கூறி
யனவுமாகிய இவை முதலியவற்றாற் பெறப்
படுகின்றது. அவரோடு துவேஷமுள்ளவனா
வன் என்பதற்கு அம்பரீஷசரித்திரமே சான்

றும். அங்குப் பகவானும், “அஹ் மக்தபராधीनो
 ह्यस्वतंत्र इव द्विज । साधुभिर्ग्रस्तहृदयो भक्तैर्भक्तजन-
 प्रियः ॥ பிராஹ்மண! யான் பக்தபராதீனன்,
 சுவதந்திர மில்லாதவனைப்போன்றவன், பக்-
 தர்களாகிய சாதுக்களால் விழுங்கப்பட்ட இரு-
 தயமுள்ளவன், பக்தப்பிரியன்.” (பாக-கூ-ச-
 கூட-ல்) என்று கூறியிருக்கின்றனர். மகாபார-
 தத்திலும் “तुलसीदलमात्रेण जलस्य चुलकेन च
 विक्रीणीते स्वमात्मानं भक्तैभ्यो भक्तवत्सलः ॥ துளசி-
 தளமாத்நிரத்தாலும் ஜலத்தின் தோய்வினு-
 லும் பக்தவத்ஸலன் தனது ஆத்மாவைப்பக்-
 தர்களுக்கு விற்றுவிடுகின்றான்.” என்றும், உத்-
 தவரைநோக்கி “न तथा मे प्रियतम आत्मयोनि-
 र्न शंकरः न च संकर्षणो न श्रीनैवात्मा च यथा भवान् ।
 निरपेक्षं मुनिं शांतं निर्वैरं समदर्शिनं । अनुव्रजाम्यहं
 नित्यं पूययेद्विरेणुभिः ॥ உத்தவரோ! தாம் எப்-
 படி எனக்குப்பிரியரோ, அதுபோல எனக்குப்

பிரஹ்மா (புத்திரனாயினும்) மிகப்பிரியரல்லர் ;
 சங்கரர் (எனது சொரூபமாயினும்) பிரிய
 ரல்லர் ; சங்கர்ஷணர் (பிராதாவாயினும்) பிரிய
 ரல்லர் ; இலக்ஷ்மி (எனது பாரியையாயினும்)
 பிரியையல்லள் ; சரீரம் (எனது மூர்த்தியா
 யினும்) பிரியமானதன்று. (உள்ளும் வெளியு
 மான அண்டங்களை) பாதோணுக்களால் பவித்
 திரமாக்குகவென்று வைரமில்லாதவனும், சம
 தரிசியும், அபேகை யில்லாதவனும், சாந்தனு
 மானமுதியை (மனனசிலனை)யான் நித்தியம்
 பின்செல்லுகின்றேன்.” (பாக-கக-கச-கடு-கசு-
 -ல்) என்றும், “साधवः हृदयं मयं साधूनां हृदयं
 त्वहं मदन्यत्ते न जानन्ति । नाहं तेभ्यो मनागपि ॥
 சாதுக்கள் எனக்கு இருதயமாவர். சாதுக்
 களின் இருதயமாகின்றேன்பான். என்னைவிட
 வேறொன்றொன்றை அவர்கள் அறியார். யான்
 அவர்களைவிட வேறொன்றனைச் சிறிதும் அறி
 யேன்.” (பாக-கக-கச-கசு-அ) என்றும் கூறியி
 ருத்தல்காண்க. (சக)

[௪௨] (அ-கை) பெரியோர்சங்கம்சேர்வது
அவசியமென்பதனை வற்புறுத்துகின்றனர் :—

तदेव साध्यतां तदेव साध्यताम् ॥ ४२ ॥

(சு-ம்) தத் எவ = அதுவே, சாடியதா = சாதிக்
கப்படுக. தத் எவ = அதுவே, சாடியதா = சாதி
க்கப்படுக.

(உரை) அப்பெரியோர் கூட்டத்தினையே
சாதிக்குக. அப்பெரியோர் கூட்டத்தினையே
சாதிக்குக.

ஐந்தாவது அநுவாகம்

முடிந்தது.

ஆருவது அநுவாகம்.

—...~...~...~...—

[சுந] (அ-கை) அப்பக்திக்குத்தடை இது
வெனக்கூறுகின்றார் :—

दुःसंगस्सर्वथैव त्याज्यः ॥ ४३ ॥

(சு-ம்) दुःसङ्गः = தூர்ச்சங்கம், सर्वथा एव =
எல்லாவிதத்தினாலுமே, त्याज्यः = விடத்தக்க
தாம்.

(உரை) தூர்ச்சங்கம் முற்றுமே விடத்தக்க
தாம். (சுந)

[சுச] (அ-கை) அதனை விடவேண்டுமென்
பதில் காரணம் கூறுகின்றார் :—

कामक्रोधमोहस्मृतिभ्रंशबुद्धिनाशसर्वनाशकारण-
त्वात् ॥ ४४ ॥

(சு-ம்) அது, कामक्रोधमोहस्मृतिभ्रंशबुद्धिनाश-
सर्वनाशकारणत्वात् = காமம், குரோதம், மோகம்

ஸ்மிருதிப்பிரம்சம், புத்திராசம், சர்வநாச
மென்பவற்றிற்குக் காரணமாயிருத்தலின்.

(உ-ரை) அந்தத்தூர்ச்சங்கம் காமம், குரோ
தம், மோகம், ஸ்மிருதிப்பிரம்சம் (நினைவுத்தடு
மாற்றம்), புத்திராசம், சர்வநாசம் என்பவை
புண்டாவதற்குக் காரணமாயிருத்தலின் விடத்
தக்கதாம்.

அது, “ध्यायतो विषयान्पुंसः संगस्तेषूपजायते । सं-
गात्संज्ञायते कामः कामात्क्रोधोऽभिजायते ॥ क्रोधाद्भ-
वति संमोहः संमोहात्स्मृतिविभ्रमः । स्मृतिभ्रंशाद्बुद्धि-
नाशो बुद्धिनाशात्प्रणश्यति ॥ * விஷயங்களை நினைக்
கும் புருஷனுக்கு அவற்றில் சங்கமுண்டாகின்
றது. சங்கத்தினால் காமமுண்டாகின்றது.
காமத்தினால் குரோதமுண்டாகின்றது. குரோ

* இதனைப் பாகவதம் கக-வது ஸ்தந்தம், உக-வது
அத்தியாயம் கக-உ௨ சுலோகங்களிலும் விரித்துக்கூறி
யிருத்தல் காண்க.

தத்தினால் நல்லமோகமுண்டாகின்றது. நல்ல
மோகத்தினால் நினைவுத் தடுமாற்றமுண்டாகின்
றது. நினைவுத் தடுமாற்றத்தினால் புத்திராச
முண்டாகின்றது. புத்திராசத்தினால் கெடுகின்
றான்” என்று பகவானாலும் சொல்லப்பட்
டிருக்கின்றது. இதனால் சர்வ நாசத்திற்கும்
காரணம்விஷயமும் அதன் சங்கமுமாமென்று
காட்டப்பட்டது. (சச)

[சரு] (அ-கை) தூர்ச்சங்கத்தால் குற்ற
மதிகரிக்குமென்று கூறுகின்றார் :—

तरङ्गायितापीमे सङ्गात्समुद्रायन्ति ॥ ४५ ॥

(சு-ம்) इमे = இவை, तरङ्गायिता अपि =
அலைபோன்றனவாயினும், सङ्गात् = சங்கத்தி
னால், समुद्रायन्ति = சமுத்திரம்போலாகின்றன.

(உரை) இக்காமக் குரோதாதிகள் அலை
போன்றி(அற்பமாயி)ருக்கினும், தூர்ச்சங்கத்தி
னால் சமுத்திரம்போற் பெருக்கத்தையடைகின்
றன. (சரு)

[சக] (அ-கை) மாயையைக் கடப்பவன் பாவன்? என்னும் பிரசினபூர்வ மாக அதனைக் கடக்கும் உபாயத்தினைக் கூறுகின்றார்:—

कस्तरति कस्तरति मायां ? यः संग्रास्त्यजति यो
हानुभावं सेवते यो निर्ममो भवति ॥ ४६ ॥

(சு-ம்) மாயா = மாயையினை, க: = எவன், ரதி = கடக்கின்றான். க: = எவன், தரதி = கடக்கின்றான். ய: = எவன், சங்கா = சங்கங்களை, த்யஜதி = விடுகின்றானே, ய: = எவன், ஹானுபாவம் = மகாநுபாவரை, சேவதே = சேவிக் கின்றானே, ய: = எவன், நிர்மம: = என்மதன் பில்லாதவன், பவதி = ஆகின்றானே, அவன் கடக்கின்றான்.

(உரை) மாயையினை எவன் கடக்கின்றான்? அவன் கடக்கின்றான்? என்று வினவின், எவன் எச்சம்சாரி) சங்கங்களை விடுகின்றானே; எவன்

மஹாநுபாவரைச் சேவிக்கின்றானே, எவன்
எனதென்னும் மோஹமில்லாதவனாகின்றானே,
அவன் மாயையினைக் கடக்கின்றான். (சுக)

[சுஎ] (அ-கை) மற்றும் அம்மாயைக் கடப்
பவனது செய்கைகளைக் கூறுகின்றார் :—

यो विविक्तस्थानं सेवते यो लोकबंधमुन्मूलयति
निस्त्रैगुण्यो भवति योगक्षेमं त्यजति ॥ ४७ ॥

(சு-ம்) ய: = எவன், விவிक्तस्थानं = தனி
யிடத்தினை, सेवते = சேவிக்கின்றானே, य: =
எவன், लोकबंधं = உலகபந்தத்தினை, उन्मूलयति
= களைகின்றானே, निस्त्रैगुण्य: = முக்குணமில்
லாதவன், भवति = ஆகின்றானே, योगक्षेमं =
யோகக்ஷேமத்தினை, त्यजति = விடுகின்றானே,
அவன் மாயையினைக் கடக்கின்றான்.

(உரை) எவன் ஜனங்களில்லாத தனியிடத்
தில் வசிக்கின்றானே, எவன் உலகக்கட்டினை

வேரோடு களைகின்றனே, முக்குணப் பிரவிரு
த்தியில்லாதவனாகின்றனே, உடற் பாதுகாப்
பாகிய யோக சூழ்மத்தை விடுகின்றனே,
அவன் மாயையினைக் கடக்கின்றான்.

ஜனக் கூட்டத்திலிருப்பானாயின், முதலில்
அவனது இடைவிடாப் பகவத் சிந்தனத்தில்
கோலாகல (பெருஞ்சத்த) முதலிய அநேக
பாதைகள் நேரும். இரண்டாவது அநேகவித
மான ஜனங்களோடு சேர்கலால் அவர்களது
விபவஹாரத்திற் பிரவிருத்தி யுண்டாதலும்,
அவர்களது சங்கத்தி லழுந்திவிடுதலு முண்
டாகும். இதனற்றான், ஸ்ரீ பகவான் கீதை
யில், “विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि = ஜனங்
களில்லாத தனியிடத்திருந்துத் தன்மையும்,
ஜனக்கூட்டத்திற் பிரியமின்மையும்” என்று
கூறியிருக்கின்றனர். பெரியோர்களும் “वि-
मुक्तबन्धो विचरेदसंगः ॥ கட்டுப்பாட்டின்றும்
விடுபட்டவனாய், அசங்கனாய்த் திரிக ” என்று

கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வாறே உலகக் கட
 டினை விடுதலும் ஓர் பெரியகடின சாதனமாம்.
 “ஒருவரும் சிரிக்கலாகாது. ஒருவரும் பேர்
 வைக்கலாகாது. வஸ்திரம் குதிகால் தெரியாத
 வண்ணம் அணிபவேண்டும். ஒருவரும் வெட்க
 மில்லாதவனென்று சொல்லலாகாது. வெளி
 யில் எத்தன்மையாகப்புறப்பட வேண்டுமோ
 அத்தன்மையாகவே புறப்படவேண்டும்.” என்
 னுமவை முதலிய உலக கற்பித விவகாரம்
 பின்னும் பெரியகட்டிற்குக் காரணமாகின்றது.
 இக்காரணத்தால் உலகக்கட் டெல்லாவற்றிற்
 கும் காரணமான வெட்கத்தினைத் தொலைத்து
 விடவேண்டும். “एकां लज्जां परित्यज्य नैलोक्य-
 विजयी भवेत् ॥ இலஜை யொன்றனைவிட்டு
 முன்று லோகத்தையும் ஜயிப்பவனாகின்று”
 எனன்று வாக்கியமிருத்தலாலும் பகவான் பக்தி
 சாதனத்தில் “विलज्ज उद्गायति रौति नृत्यति
 मङ्गक्तियुक्तो भुवनं पुनाति ॥ எனது பக்தியோடு

கூடியவன் வேட்கத்தை விட்டவனாய் உரத்துப் பாடுகின்றான் ; அழுகின்றான் ; ஆடுகின்றான் ; புவனத்தைப் புனிதமாக்குகின்றான்.” என்று கூறியிருக்கின்றனர். அவ்வாறே எப்போது உலகத்தைவிட்டானோ, அப்போது அதனினும் பெரிய கட்டாகிய வேதமிருக்கின்றது. அதனை நீக்குதற் பொருட்டு, முக்குணமில்லாதவனாவாய் என்று ஏது கூறினார். அதனைப் பகவானும், “**त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्योभवति ॥** முக்குண விஷயத்தினவாம் வேதங்கள். ஆதலால் அர்ச்சகனா! நீ அம்முக்குணப்பிரவிருத்தியில்லாதவனாவாய்” என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

ஆனால் உலகம் வேதமிரண்டனையும் விட்டுத் தனது நலத்தைமாதிரம் செய்வதாயின், இது சார்வாக மதமாகுமே யென்பாரை நோக்கி, உலகத்தினையும் வேதத்தினையும் விட்டதனோடு தனது உண்டல், பருகல், உடுத்தல், இருத்தல், அணிதல், உறங்கல் முதலியவற்றைக் கருதிய

சோகமாகிய யோகக்ஷேமத்தையும் விடுகின்றான் என்றனர். அவ்வாறு தனது யோகக்ஷேமத்தைக் கைவிட்டவனை ஈசுவரன் இரக்ஷிக்கின்றார். அதனை “भोजनाच्छादने चिन्तां वृथा कुर्वन्ति वैष्णवाः । विश्वम्भरो गुरुर्येषां किं दासान् समुपेक्षते ॥ உண்டியிலும் உடையிலும் வீண்சிந்தையினை வைஷ்ணவர் செய்கின்றனர். விசுவத்தை ரக்ஷிப்பவர் அவர்களுக்குக் குருவாயிருக்கத் தாஸர்களை உபேக்ஷிப்பாரா?என்னை?” என்பதனாலும், “अनन्याश्रितयन्तो मां ये जनाः पर्युपासते । तेषां नित्याभियुक्तानां योगक्षेमं वहाम्यहम् ॥ எந்த ஜனங்கள் என்னை அநந்தியமாகச் சிந்திக்கின்றவர்களாய் உபாசிக்கின்றனரோ, நித்தியமு மொருமைப்பட்டுள்ள அவர்களது யோகக்ஷேமத்தினை யான் வலுநிற்கின்றே நென்னும் பகவானது வாக்கியத்தாலும் காண்க. எப்போது எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டபின், தனது ஆ ஆ ! வென்று பறத்தலை விடாதுபின்,

அவ்வாறு அவன் விட்டது முழுவதும் இகழ்ச்
சிக்கிடமேயாம். (சௌ)

[சஅ] (அ-கை) முக்குணப் பிரவிருத்தி
யின்றியவனாதற்குக் கிரமமாகச் சாதனத்தினைக்
கூறுகின்றார் :—

यः कर्मफलं त्यजते कर्माणि संन्यसति ततो निर्द्व-
द्भो भवति ॥ ४८ ॥

(சு-ம்) ய: = எவன், கர்மफलம் = கர்மபலத்
தினை, त्यजते = விடுகின்றானே, कर्माणि = கர்
மங்களை, संन्यसति = விடுகின்றானே, ततः =
அதனால், निर्द्वद्भः = துவந்துவமில்லாதவன்,
भवति = ஆகின்றான்.

(உரை) எவன் கர்மபலத்தினை விடுகின்ற
னே, கர்மங்களை விடுகின்றானே, அதனால்
அவன் துவந்துவமின்றியவனாகின்றான்.

சித்தத்தில் அர்த்தங்களின் அலைகள் எழும்பு
கிறவரையிலும் கர்மங்களை விடாது, அவற்றின்
பயனை விடவேண்டும். காமங்கள் நீங்கிவிடுமா
யின், அப்போது அக்கர்மங்களையும்விட்டு நிர்த்
துவந்துவனாதல்வேண்டும். இதனையேபகவான்
தமது முகத்தால் கூறியிருக்கின்றனர் என்பது
கஉ-வது சூத்திரத்தின் உரையில் காட்டப்பட்
டுள்ளது. (சஅ)

[சக] (அ-கை) இப்போது சாதனத்தி
ணைக் காட்டி, அவனது சித்தியடைந்ததிசை
யினைக் காட்டுகின்றார் :—

वेदानपि संन्यसति केवलमविच्छिन्नानुरागं
लभते ॥४९॥

(சு-ம்) वेदान् अपि = வேதங்களையும், संन्य-
सति = விடுகின்றான். केवलं = கேவலம், अवि-
च्छिन्नानुरागं = இடையின்றிய அன்பினை, लभते
= அடைகின்றான்.

(உரை) அவன் சித்தனாகியபோது வே
தங்களையும் விட்டுவிடுகின்றான். கேவலம்
அவிச்சின்ன (இடைவிடாத) அநுராகத்தினை
(தொடர்ந்த பிரீதியினை)ப் பெறுகின்றான். (சக)

[10] (அ-கை) ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் தமது
பிரதிஞ்ஞையைத் திடஞ்செய்தற் பொருட்டு
இருமுறை கூறி உறுதிப்படுத்துகின்றார் :—

स तरति स तरति स लोकान्तरयतीति ॥ ५० ॥

(சூ-ம்) ச: = அவன், तरति = கடக்கின்
றான். ச: = அவன், तरति = கடக்கின்றான்.
ச: = அவன், लोकान् = உலகங்களை, तारयति =
கடப்பிக்கின்றான், इति = என்க.

(உரை) அந்தப் பக்தன் சம்சாரத்தைக்
கடக்கின்றான். அந்தப்பக்தன் சம்சாரத்தைக்
கடக்கின்றான். அந்தப்பக்தன் தான் மாத்தி
ரம் கரையேறுகிறதில்லை. உலகங்களையும் கரை
யேற்றுகின்றான்.

அதனை “புனாதி புவனत्रयम् = முன்றுலகங்
 களையும் புனிதமாக்குகின்றான்.”, “तीर्थीकुर्वन्ति
 तीर्थानि स्वान्तस्थेन गदाभृता = பக்தர்கள் தம
 துள்ளத்திருக்கும் பரமாத்மாவினால் தீர்த்தங்
 களைப் புனிதமாக்குகின்றனர்.” “ते पुनन्युरुका-
 लेन दर्शनादेव साधवः = அவை (தீர்த்தாதிசு) நீண்
 டகாலத்தாற் புனிதமாக்கும். சாதுக்கள் தரிச
 னமாத் திரத்தால் அக்கணமே புனிதமாக்கு
 கின்றனர்.” “मद्भक्तियुक्तो भुवनं पुनाति = எனது
 பக்தியோடு கூடியவன் புவனத்தினைப் புனித
 மாக்குகின்றான்.” “स्वयं समुत्तीर्य सुदुस्तरं =
 மிகக்கடக்க முடியாததனைத்தானே செவ்வை
 யாய்க் கடந்து.” “तरेदेवं विष्णुमायां दुस्तरां मुनि-
 मोहिनीं ॥ सर्वेश्वरबुद्ध्या यो भजेदीशं सनातनम् ।
 स तत्त्ववादी भक्तश्च सर्वभूतहृत्तमः ॥ இவ்வாறு
 பக்திசெய்து முறிகளையும் மோகிக்கச்செய்யும்
 கடத்தற்கரிய விஷ்ணுமாயபினைக்கடப்பான்.

ஆளுவது அநுவாகம்.

கசுக்

எல்லாவிடத்தும் ஈசுவரபுத்தியாக சநாதன
னான ஈசனை பஜிக்கிறானே அவன் தத்துவாதி
யும், பக்தனும், சர்வஜீவ தயாசிரேஷ்டனுமா
வன் (பாத்தோத்தரகண்டம் அத்தியாயம்
க0க) என்றல் முதலிய வாக்கியங்களால்
காண்க.

(ரு0)

ஆளுவது அநுவாகம்

முடிந்தது.

ஏழாவது அநுவாகம்.

[௫௧] (அ-கை) பிரேமையின் சொரூபம்
யாதெனக் கூறுகின்றார் :—

अनिर्वचनीयं प्रेमस्वरूपम् ॥ ५१ ॥

(சூ-ம்) प्रेमस्वरूपम् = பிரேமையின் சொரூபம், अनिर्वचनीयं = இன்னதென்று உறுதியாகச் சொல்லக் கூடாததாம்.

(உரை) உள்ள நிகழ்ச்சியாகிய பிரேமையின் சொரூபம் அநிர்வசனீயமாம் (இத்தன்மையதென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்லக்கூடாததாம்). ()

[௫௨] (அ-கை) அநிர்வசனீயத் தன்மையினை உதாரணமுகத்தால் நிரூபிக்கின்றனர் :—

मूकास्वादनवत् ॥ ५२ ॥

(சூ-ம்) मूकास्वादनवत् = ஊமையனது சுவையினைப்போல.

(உரை) ஊமையன் உணவில் இது தித்திக்
கின்றது புளிக்கின்றது என்று சுவையின் பே
தத்தை யறிந்தும், அதனை இன்னதென்று
சொல்லமுடியாததுபோல, பிரோமையை யதுப்
பிப்பவர்களும் அதனை இன்னதென்று நிரூ
பிக்கமுடியாது. இதனைப்போலவே தான்
“செத்தாலன்றிச் சொர்க்கந் தெரியாது” என்
னும் உலகவதந்தியுமுளது. இன்னதென்று
சொல்லமுடியாதென்பதனையே தாயுமானவ
ரும் “இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதே
னெனருசித் திடவலிய வந்தின்பங் கொடுத்த
நினை யெந்நேர நிற்பசிடை யறுதுருகிராடி;
உன்னிய கருத்தவிழ வுரைகுழறி யுடலெங்கு
மோய்ந்தயர்ந்த வசமாகி யுணர்வரிய பேரின்ப
வறுபூதி யுணர்விலே யுணர்வார்க ளுள்ளபடி
காண்; கன்னிகையொருத்தி சிற்றின்பம் வேம்
பெனினுங் கைக்கொள்வள் பக்குவத்தே கண
வனருள் பெறின்குனே சொன்னவா நென்
னெனக் கருதிகையாவ ளாதுபோற்; சொன்ன

களெ.

ஸ்ரீநாரதபக்திசூத்திர

படி கேட்குமிப் பேதைக்கு நின்கருணை தோற்
றிற் சுகாரம்பமாஞ் சுத்தநிர்க் குணமான பர
தெய்வமே பாஞ் சோதியே சுகவாரியே”
என்றுகூறியிருப்பது காண்க. (௫௨)

[௫௩] (அ-கை) அப்படியானால் அது எவ
ராலும் பெறுதற்கரியதாமெனக் கூறுகின்றார்:-

प्रकाश्यते कापि पात्रे ॥ ५३ ॥

(சூ-ம்) क अपि = எங்கேனும், पात्रे = ஓர்
அதிகாரியினிடத்து, प्रकाश्यते = பிரகாசிக்கப்
படுகின்றது.

(உரை) எங்கேனும் ஓர் அதிகாரி புருஷனி
டத்து இந்தப் பிரேமையானது வெளிப்படு
கின்றது.

அது “ब्रूयुः सिग्धस्य शिष्यस्य गुरवो गुह्यम-
प्युत = குரவர்கள் அன்புடைய சிஷ்யனுக்கு

இரகசியத்தினையும் சொல்லுவார்கள் '1' என்றல்
முதலிய (பாக-க-க-ச-க0-௧௩-௩) வாக்கியங்க
ளாற் சித்திக்கின்றது. அவ்வாறாயின், ஸ்ரீநாரத
முனிவர் ஸம்சாரத்தில் ஓர் அதிகாரியினையும்
அடையாமலே இச்சூத்திரங்களை ஏன் வெளிப்
படுத்தினார்? என்னும் சங்கை உண்டாகும்.
அதற்கு இவர் ஓர் பாத்திரத்தையும் உத்தே
சிக்கவில்லை. ஆனால் பிரேமையின் ஆவேசத்
தால் அவர் முகத்தினின்றும் இயல்பாகவே
வெளிப்பட்டுவிட்டது. ஏனெனின், பாத்திரம்
நிறைந்துவிடுங்கால் தானாகவே மேல் வெளிப்
படும். அக்காலத்தில் ஆதாரமான வேறு பாத்
திரம் கீழே இருக்கிறதா? இல்லையா? வென்
னும் விசாரமுண்டாகாது. அந்நிலைமையே
இவருக்குமாம் என்று விடை கூறுவாம்.
பரமானந்தம் வெளிப்பட்டபோது பக்தர்க
ளிடத்தும் பாத்திரா பாத்திர விசாரமுண்
டாகாது. பித்தர்களிடத்துப்போல் இரகசிய
த்துவமும் தானாகவே வெளிப்பட்டுவிடும். ()

[௫௪] (அ-கை) பிரேமையின் சொரூபம்
அநிர்வசநீயமாயினும் ஜிஞ்ஞாகக்களின் பொ
ருட்டு அதனை ஒருவாறாக நிரூபிக்கின்றனர் :—

‘குணரहितं कामनारहितं प्रतिक्षणवर्द्धमानमवि-
च्छिन्नं सूक्ष्मतरमनुभवरूपम् ॥ ५४ ॥

(சூ-ம்) குணரहितம் = குணமின்றியதும், காம-
நாரहितம் = காமமின்றியதும், प्रतिक्षणवर्द्धमानं =
கணந்தோறும் விருத்தியாவதும், अविच्छिन्नं =
இடைவிடாததும், सूक्ष्मतरं = மிகச்சூக்ஷ்மமு
மான, अनुभवरूपं = அநுபவ ரூபமாம்.

(உரை) பிரேமையானது குணமில்லாத
தும், காமமின்றியதும், கணந்தோறும் விருத்
தியாவதும், இடைவிடாததும், மிகச் சூக்ஷ்ம
முமான அநுபவரூபமாம்.

காமத்தால் இந்தப்பக்தி விவகாரமாய்விடும்.
இதனால் சொர்க்காதி காமத்தின்பொருட்டு

யஜித்தல்வடிவ பக்திக்காவது காமபூரணத்
தின் பொருட்டுத் தம்பதிகளின் பிரேமைக்கா
வது பிரேமையென்னும் பெயருளதாம்.
அதனை நீக்குதற்பொருட்டுக் “காமமின்றிய”
தென்றார். பக்தி காமமின்றிய தாகாமைபை
“न मय्यावेशितधियां कामः कामाय कल्पते भर्जिता
कथिता धाना भूयो वीजाय नेष्यते ॥ என்னிடத்
துச் செலுத்தப்பட்ட புத்தி யுடையவர்களது
காமம் காமத்தின் பொருட்டாகக் கற்பிக்கப்
படுவதன்று, வறுக்கப்பட்ட அல்லது வெந்த
தானியங்கள் மறுபடியும் வித்தின் பொருட்டு
அங்கீகரிக்கப்படுகிறதில்லை” என்று பகவானு
லும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது — — .

ஸாம்ஸாரிகப் பிரேமையினும் இச் சுத்தப்
பிரேமை யதிக மென்பதனைக் காட்டுதற்கு
“கணந்தோறும் விருத்தியாவ” தென்று
கூறப்பட்டது. ஏனெனின், ஸம்சாரத்தில்
பிரேமை மிக ருசியோடுண்டாகின்றது. பின்

னர் நான்தோறும் அவஸ்தை, பலம், அழகு, குணம் என்பவற்றின் குறைவால் அதுவும் குறைந்துவிடுகின்றது. அவ்வெல்லாக் குணங்களோடு கூடியதும், நித்தியமும், புதிதும், இளமையானதும், எல்லையற்ற குணங்களால் லலங்கரிக்கப்பட்டதும், நிகரற்றதுமான பரமானந்தமயத்தில் எப்பிரேமை யுண்டாகுமோ அது கணந்தோறும் வளர்ந்துகொண்டே போகும். ஏனெனின், உத்தமமான செளந்தர்ய குணங்கட்கு இது தர்மமாம். அதாவது எவ்வளவு அதனைப்பார்த்துக்கொண்டே போவோமோ அல்லது விசாரித்துக்கொண்டேபோவோமோ அவ்வளவுக்கு உத்தம சூக்ஷ்மத்தன்மை பிரகடமாய்விடும். அன்றியும் இப்பிரேமையினை ஸம்ஸாரதுக்கமுதலியன எப்படிப் பாதம் செய்துவிடுமோ, அப்படி அதனை எதுவும் பாதம் செய்யமாட்டாது.

ஏனெனின், பகவத்வியோகத்தின் பெருந்துக்கஸாகரத்தில் இச்சம்ஸாரத்தின் கூறுத்திர

வக்கங்களையாவும் “ सर्वपदं हस्तिपदे निमग्नम् ॥
 பானையடியிலடங்காவடியில்லை ” என்பதுபோல
 டங்குகின்றன. உதாகரணங்கொடுக்கக்கூடாத
 அவ்வளவு சூக்ஷ்மமாமம். இதனற்றான் “ அறு
 வசூபமாம் ” என்று சொல்லப்பட்டது. (௫௪)

[௫௫] (அ-கை) பக்தியடைந்தவன் செய்
 கையினைக் கூறுகின்றார் :—

तत्प्राप्य तदेवावलोकयति तदेव शृणोति तदेव
 भाषयति तदेव चिन्तयति ॥ ५५ ॥

(சூ-ம்) தத் = அதனை, ப்ராய்ய = அடைந்து,
 தத் எவ் = அதனையே, அவலோகயதி = பார்க்
 கின்றான், தத் எவ் = அதனையே, ஶ்ரணோதி =
 கேட்கின்றான், தத் எவ் = அதனையே, பாஷயதி
 = பேசுகின்றான், தத் எவ் = அதனையே, சிந்த-
 யதி = சிந்திக்கின்றான்.

(உரை) * அப்பரமாத்ம வஸ்துவனை யடைந்து அதனையே பார்க்கின்றான்; அதனையே கேட்கின்றான்; அதனையே பேசுகின்றான்; அதனையே சிந்திக்கின்றான். ஏனெனின், அந்த அவாச்சிய வடிவத்தினைப் பார்த்த அவனுக்கு மறுபடியும் பார்க்கத்தக்கது, கேட்கத்தக்கது, சொல்லத்தக்கது, சிந்திக்கத் தக்கதென்று வேறொன்று மிஞ்சியிருப்பதில்லை.

“तं प्राप्य तमेवावलोकयति = பிரேமையின் வாயிலாக அவனை அடைந்து அவனையே பார்க்கின்றான்.” என்றல் முதலியனவும் பாடமாகக் கொள்வர். (௫௫)

[௫௬] (அ-கை) கௌணீ பக்தியின் பேதத்தினைக் கூறுகின்றார் :—

गौणी त्रिधा गुणभेदादार्तादिभेदाद्वा ॥ ५६ ॥

* அப்பிரேமையினை யடைந்து என்றும் பொருள் கூறுவர்.

(சூ-ம்) **गौणी** = கௌணி பக்தியானது, **गुण-**

भेदात् = குணவேறுபாட்டால், **वा** = அல்லது,

आर्तादिभेदात् = ஆர்த்தன்முதலிய பேதத்தால்,

विधा = முவகையாம்.

(உரை) கௌணி பக்தியானது * சாத்வீக

இராஜஸ தாமஸ குணபேதத்தாலேனும், ஆர்த்

* இம்முவகை பக்தி “**गुणभेदान्मनुष्याणां सा**

भक्तिस्त्रिधा मता । परपीडामुद्दिश्य दंभकृत्वा पुरः

सरम् ॥ मात्सर्यक्रोधयुक्तो यस्तस्य भक्तिस्तु तामसी ॥

परपीडादिरहितः स्वकल्याणार्थमेव च ॥ नित्यं सका-

मो हृदये यशोर्थी भोगलोलुपः । तत्तत्फलसमवाप्त्यै

मामुपास्तेऽतिभक्तितः ॥ भेदबुद्ध्या तु मां स्वस्मादन्यं

जानाति पामरः । तस्य भक्तिः समाख्याता नगाधिप

तु राजसी ॥ परमेशार्पणं कर्म पापसंक्षालनाय च ।

वेदोक्तत्वादवश्यं तत्कर्तव्यं मयानिशम् ॥ इति निश्चित-

தன், ஜிஞ்ஞாசு, அர்த்தார்த்ததி என்பவர்களின்
பேதத்தாலேனும் மூவகைப்படும். (௩௬)

बुद्धिस्तु भेदबुद्धिमुपाश्रितः । करोति प्रीतये कर्म
भक्तिः सा नग सात्त्विकी ॥ परभक्तेः प्रापिकेयं भेद-
बुध्यवलंबनात् । पूर्वप्रोक्ते द्युमे भक्ती न प्रापिके

मते ॥ மனிதர்களின் குணபேதத்தினால் அந்தப்
பக்தி மூன்றுவிதமாய்க் கருதப்படுகின்றது. க. பிறர்
பீடையை யுத்தேசித்து, இடம்பத்தினை முன்னிலை
யாக்கி, எவன் மாற்சரிய குரோதமுடையவனாகின்
றானோ, அவனது பக்தி தாமஸ்யம். உ. எவன்
பிறர் பீடை முதலியவைகளின்றியவனாய்த் தனது
கல்யாணத்தின் பொருட்டே கீத்தியம் சகாமனாய்
இருதயத்தில் புகழை விரும்பியவனாய், போகப்பற்
றுள்ளவனாய், அவ்வப்பயனை யடையும்பொருட்டு
மிகுந்த பக்தியோடு என்னை உபாசித்தின்றுனோ,
ப. மானாய்ப் பேதபுத்தியினால் என்னைத் தன்னினும்
வேறாயறிகின்றனோ, அவனுடைய பக்தி இராஜஸ்
மெனப்படும். ஈ. மலையாசனே! கர்மத்தினைப் பரமே
சுவரார்ப்பணமாகவும், பாபத்தைத் துடைத்தற்பொருட்

[௫௭] (அ-கை) அப்பக்திகளின் தாரதம்
பிபத்தைக் கூறுகின்றார் :—

उत्तरस्मादुत्तरस्मात्पूर्वपूर्वा श्रेयाय भवति ॥ ५७ ॥

(சூ-ம்) उत्तरस्मात् = பின்னுள்ளதினும், उत्-
स्मात् = பின்னுள்ளதினும், पूर्वपूर्वा = முன்முன்
னுள்ளது, श्रेयाय = சிரேயசின் பொருட்டு,
भवति = ஆகின்றது.

மும் வேதத்துச் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் அது
அவசியம் எப்போதும் என்னாற் செய்யவேண்டி
யதாம் என்னும் நிச்சய புத்தியுடையவனாய், பேத
புத்தியினைத் தழுவினவனாய்ப் பிரீதியின்பொருட்டுச்
செய்கின்றான். பர்வத! இது சாத்விகீபகீத்யாம்.
இது பேதபுத்தியைத் தழுவியிருத்தலின் பரபக்தியினை
யடைவிப்பதாம். முற்கூறப்பட்ட இரண்டி பக்திக
ளும் பரபக்தியினை யடைவிப்பனவாகா” என்று தேவி
பாகவதம் எவது ஸ்கந்தம் ட௭-அத்தியாயத்திலும்,
இந்தூல் 2-ம் சூத்திர குறிப்புரையிலும், பகவத்கீதை
யிலும் விஸ்தாரமாய்க் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.
ஆர்த்தன் முதலிய மூவரிலக்கணத்தினையும் கீதையிற்
காண்க.

(உண) பின் பின்னுள்ள பக்திகளினும் முன் முன்னுள்ள பக்திகள் கல்யாண ஹேதுவாம். அதாவது தமோகுண பக்தியினும் இரஜோகுண பக்தியும், இரஜோகுண பக்தியினும் சாத்வீக பக்தியும் நலமுடையனவாம். அவ்வாறே அர்த்தார்த்தியின் பக்தியினும் ஜிஞ்ஞாசுவின் பக்தியும், ஜிஞ்ஞாசுவின் பக்தியினும் ஆர்த்தனது பக்தியும் நலமுடையனவாம்; ஏனெனின், சத்வகுண பக்தியினாலும் ஆர்த்தனது பக்தியினாலும் சுத்தபக்தி கிடைக்கக் கூடியதாயிருத்தலின்.

(ருள)

ஏழாவது அநுவாகம்

முடிந்தது.

எட்டாவது அநுவாகம்.

—.....—

[௫௮] (அ-கை) பக்தியின் சுலபத்தன்மை யினைக் கூறுகின்றார்: —

अन्यस्मात्सौलभ्यं भक्तौ ॥ ५८ ॥

(சு-ம்) भक्तौ = பக்தியில், अन्यस्मात् = பிற வற்றிலும், सौलभ्यं = சுலபத்தன்மை யுள்ளது.

(உரை) மற்றைய சாதனங்களினும் பக்தியில் எளிதிற் பெறப்படுந்தன்மையுள்ளது. ஏனெனின், இதில் வித்தை, தனம், வேதம், ஆசாரம், உத்தமத்தன்மை, ஜாதி என்பவற்றின் அபேகையில்லை. எதனாலெனின், கணிகைக்கு என்ன வித்தையிருந்தது? செளரிக்கு என்ன தனமிருந்தது? கோபிகள் எவ்வேதம் படித்திருந்தனர்? கமுகுக்கு என்ன ஆசாரமிருந்தது? யானைக்கு என்ன உத்தமத் தன்மையிருந்தது? வேடனுக்கு என்ன ஜாதியிருந்தது?

பக்தியை அநிர்வசநீய சொரூபமாகக் கூறி
 னமையின், இத்தன்மைய சூக்ச்ம வஸ்துவில்
 நமக்கு எவ்வாறு அதிகாரம் வாய்க்குமென்று
 ஜீவர்களுக்கு எழும் சங்கையினை, நிவர்த்திக்
 கும்பொருட்டும் ஜீவர்களை இம்மார்க்கத்திற்
 பிரவேசிக்கச் செய்யும் பொருட்டுமாக இச்சூத்
 திரம் கூறப்பட்டதாம்.

பக்திபிரயாசையின்றிச் சலபமாதனைத் தேவி
 பாகவதம் ஸ்கந்தம்- எ-அத்தியாயம் ௩௭-ல்
 “मार्गास्त्रयो मे विख्याता मोक्षप्राप्तौ नगाधिप । कर्म-
 योगो ज्ञानयोगो भक्तियोगश्च सत्तम ॥ त्रयाणामप्ययं
 योगः कर्तुं शक्योस्ति सर्वथा । सुलभत्वान्मानसत्वा-
 त्कायचित्ताद्यपीडनात् ॥ மலையாசனே ! மோகூழ்ப்
 பிராப்தியில் கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தி
 யோகம் என்று மூன்று எனது மார்க்கங்கள்
 பிரசித்தமானவை. சானுசிரேஷ்டனே ! மூன்
 றனுள்ளும் இப் பக்தியோகமானது சலபமா
 (நன்குபெறப்படுவதா)யும், மனதாற் செய்வ

தாயும், காயம் சித்தமுதலியவற்றின் வருத்த
மின்றியதுமாயிருத்தலால் எல்லா விதத்தா
லும் செய்யக்கூடியதாம் ” என்னும் வாக்கி
யத்தாலும் பிறவற்றாலும்காண்க. (ருஅ)

[ருகூ] (அ-கை) அதில் ஏதுவினைக் கூறு
கின்றார்: —

प्रमाणान्तरस्यानपेक्षत्वात्स्वयं प्रमाणत्वात् ॥ ५९ ॥

(சு-ம்) प्रमाणान्तरस्य = வேறு பிரமாணத்
தின், अनपेक्षत्वात् = அபேக்ஷையின்மையின
லும், स्वयं = தானே, प्रमाणत्वात् = பிரமாண
மாயிருத்தலாலும்.

(உரை) ஓர் பிரமாணத்தினையுமபேக்ஷியாது
தானே பிரமாணமாயிருத்தவின் (பக்தி சுலப
மாம்). ஏனெனின், வாதப் பிரமாணங்களின்
ஆவசியகத்துவம் இதில் இல்லை. எப்போது
தனது சித்தத்திற் பிரேமை உதயமாயிற்றோ,
அப்போது அதினின்றும் விருத்தியாகின்றது.
வேறு பிரமாணமென்னவேண்டும்! (ருகூ)

[௬௦] (அ-கை) வேறுபிரமாணத்தின் அபே
கையின்மையினைக் காட்டிப் பக்தியில் மற்று
முள்ள உத்தமத் தன்மையினைக் காட்டுகின்
ளார் :—

शान्तिरूपात्परमानन्दरूपाच्च ॥ ६० ॥

(சு-ம்) शान्तिरूपात् = சாந்திரூபமா யிருத்த
லாலும், परमानन्दरूपात् च = பரமாநந்த ரூப
மாயிருத்தலாலும்.

(உ-ரை) சாந்திரூபமா யிருத்தலாலும் பர
மாநந்த ரூபமாயிருத்தலாலும் அது மேலான
தாம்.

இது சாந்திவடிவமா யிருத்தலால் இரஜோ
மய தமோமய நாநாவித வாதவிகற்பங்கள் இத்
தத்தில் இயல்பாகவே எழா. பரமசாந்திவடிவ
மாயிருக்கும். இக்காரணத்தினாலேயே பரமா
நந்த வடிவமாம். ஏனெனின், வாதாதிப்பிர
திபந்தமின்றிய விடத்திற்குள் பரமாநந்த முள
தாம். “பரமாநந்தம்” என்னும் சொல்லினால்

பகவானுக்கும் பக்திக்குமுள்ள ஒருமை காட்டப்பட்டது. ஏனெனின் நசுவானுக்கும் பரமாத்மனந்த சொரூபமுளது; “ஆனந்தமயோ-
 மயா” “ஆனந்தமாநந்தரபாதமுகோதராதி” “ஆனந்த-
 மய” “ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந்” “மகாவத்யநந்த
 ஆனந்தமாநந்த” “ஆனந்தம் பரமாத்மாநம்” “ஆநந்த-
 மய மடிக்கடி கூறுதலால்” “ஆநந்தமாத்மநி-
 கரகரண மாகமயிர் முதலியன” “ஆநந்தம்
 ப்ரஹ்மம்” “ப்ரஹ்மத்தின் ஆநந்தத்தினை
 அறிந்தவன்” “ஆநந்தமும் ஆநந்தமாத்மநி-
 மாகிய பகவானிடத்து” (பாக-ச-கக-ந-௦)
 “ஆநந்தமாகிய பரமாத்மாவை” (பாக-கக-
 ௨-க-க) “அமृतம் பரமாத்மநந்தம் சர்வபாபவிவரிஜிதம் । ப்ரஹ்-
 மயம் சங்கரம் விஷ்ணு சதா சங்கீர்த்ய மூக்யதே ॥ அமிருத-
 மும், பரமாத்மநந்தமும், சர்வபாபங்களின்றிய-
 தும், ப்ரஹ்மாவும், சங்கரமும், விஷ்ணுவும்
 மான நசுவை எப்போதும் செவ்வையாய்க் கீர்த-
 தித்து முக்தனாகின்றான்” (நிருசிம்ஹ புரா

ணம்,கள-ம் அத்தியாயம்) என்னும் இவை
முதலிய சுருதி புராணதிகளாற் சித்தித்த
லின். ஜீவனிதத்தில் ஆநந்தத்தின் திரோபா
வம் இருக்குமாயின், மறுபடியும் ஆநந்தத்
தினை வெளிப்படுத்தும் சாதனமாகிய ஞானதி
களால் பரமானந்தமய பக்தியின் ஆவிர்ப்பாவ
மின்றிச் சீவனது தாபம் நிவிருத்தியாகாது.
வேதாந்திகள் ஞானத்தின் பயன் ஆநந்தம்
என்று கூறி யிருக்கின்றனர். ஞானத்தினைச்
சுவயம் ஆநந்தமயமென்று கூறவில்லை. பக்தி
யின் சொரூபமோ ஆநந்த சொரூபமென்று
சூத்திரத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (க௦)

[காக] (அ-கை) தாம் கூறியபிரகாரம் யோ
ககேசுமாதிகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டால் எங்
களுக்கு இவ்வுலகத்தின் கதி யென்னவாகும்
என்றுண்டாஞ் சங்கையினைக் கெடுத்தற்பொ
ருட்டுக் கூறுகின்றார் :—

लोकहानौ चिंता न कार्या निवेदितात्मलोकवेद-
शीलत्वात् ॥ ६१ ॥

(சு-ம்) நிவேदितात्मலोकவேதशीलत्वात् = ஆத்ம
லோக வேதசீலங்களை ஈசுவரனிடத்து ஒப்பு
வித்தவனாயிருத்தலின், लोकहानौ = உலகக்
கேட்டில், चिंता = சிந்தை, कार्या = செய்யத்
தக்கது, न = அன்று.

(உரை) பக்தன் ஆத்மா, லோகம், வேதம்,
சீலமென்னுமெல்லாவற்றையும் ஈசுவரனிடத்து
ஒப்புவித்தவனாயிருத்தலின், உலகத்தின் ஹா
னியிற் சிந்தைசெய்யத் தக்கதன்று.

ஒரு வஸ்துவை ஒருவனுக்குக் கொடுத்து
விடின் மறுபடியும் அதன் கேட்டைக் குறித்
துக் கொடுத்தவனுக்குச் சோகமுண்டாகாது ;
பெற்றவனுக்குச் சோகமுண்டாகும். நாம்
உலகமுதலியவற்றின் ஹானியைக் குறித்துச்
சோகப்பட வேண்டியதில்லை, அதன் சோ

கத்தை நசுவரன் தாமே செய்வர். இதனாற்
 றுன் ஓர் மஹானும் “चित्ता कापि न कार्या निवेदि-
 तात्मभिः कदापि भगवानपि पुष्टिस्थो न करिष्यति
 लौकिकं च गतिम् । निवेदनं तु स्मर्तव्यं सर्वदा तादृ-
 शैर्जनैः सर्वेश्वरश्च सर्वात्मा निजेच्छातः करिष्यति ।
 सर्वेषां प्रभुसंबन्धो न प्रत्येकमिति स्थितिः ॥ अतोऽन्य-
 विनियोगेपि चिन्ता का स्वस्य सोपि चेत् । अज्ञाना-
 दथवा ज्ञानात्कृतमात्मनिवेदनम् ॥ यैः कृष्णस्तत्कृत-
 प्राणैस्तेषां का परिदेवना ॥ புஷ்டியிவிருப்பவரா
 கிய பகவானும் இலௌகிக கதியினைச் செய்யா
 சாயின், ஒருபோதும் ஆத்ம நிவேதனஞ்செய்
 தவர்களால் சிந்தைசெய்யத்தக்கதாகாது. அத்
 தன்மையவர்களால் எப்போதும் நிவேதனம்,
 ஸ்மரிக்கத்தக்கதாம், சர்வாத்மாவாகிய சர்வே
 சுவரன் தமது இச்சையினாற் செய்வார். எல்
 லோருக்குப் பிரபுசம்பந்தமுளது, தனித்த
 னியா யில்லையென்பது ஸ்திதி. ஆதலால்

அந்திய விதியோகத்திலும் அவனும் தனதா
யின் சிந்தையாது? கிருஷ்ணனும் அவனும்
செய்யப்பட்ட பிராணன்களுமுடைய எவர்க
ளால் தெரியாமலேனும் தெரிந்தேனும் ஆத்ம
நிவேதனம் செய்யப்பட்டுளதோ அவர்களுக்
குத் துன்பமேது?" என்றும், “एवं सदा स्वक-
र्तव्यं स्वयमेव करिष्यति प्रभुः सर्वसमर्थो हि ततो
निश्चिन्ततां व्रजेत् । यदि श्रीगोकुलाधीशो धृतः सर्वा-
स्मिन्ना हृदि ततः किमपरं ब्रूहि लौकिकैर्वैदिकैरपि ॥
சர்வ சமர்த்தனாகிய பிரபு இவ்வாறு தனது
கர்த்தவ்வியத்தினைத் தானே செய்வான். நிச்
சயம். ஆதலால் சிந்தையின்மையை அடை
யக்கடவன். ஸ்ரீ கோகுலாதிசன் எல்லாவடி
வத்தாலும் இருதயத்தில் தரிக்கப்படுவானா
யின், அதன்பின் இலௌகிகங்களாலும் வைதி
கங்களாலும் வேறு என்ன வேண்டியது
சொல்.” என்றும் கூறியிருக்கின்றனர். (கக)

[௧௨] (அ-கை) அத்தன்மைய திடநியமம்
சித்திக்காவிடிற் செய்வது யாதெனக் கூறுகின்
றார் :—

न तदसिद्धौ लोकव्यहारो हेयः किंतु फलत्याग-
स्तत्साधनं च कार्यमेव ॥ ६२ ॥

(சூ-ம்) தத் = அது, அசித்தௌ = சித்தியாத
போது, லோகவ்யஹார: = உலகவியவகாரம், ஹேய: =
தள்ளத்தக்கது, ந = அன்று. கிந்து = ஆனால்,
फलत्यागः = பலத்தினை விடுதலும், तत्साधनं च
= அதன்சாதனமும், कार्य एव = செய்யத்தக்க
தேயாம்.

(உரை) அத்தன்மைய நிச்சயம் சித்தியாத
போது உலக விவகாரத்தை விடலாகாது.
ஆனால் பலத்தைவிட்டு அந்த நிச்சயமாகிய
பிரயோஜனத்தின் சாதனத்தினை அவசியம்
செய்யவேண்டும்.

விசுவாசம் திடமாதலின்றி உலகவிவகாரத்
தை விட்டுவிடுதல் “ வீட்டுக்குமில்லை காட்டுக்

தமிழில்லை” என்பதுபோலாம். அதன்பலத்தை
நிதேலாவது உலகவிவகாரத்தை அசாரமென்
றறிதலாம். (கஉ)

[கந] (அ-கை) அந்ததிச்சயத்துக்கு விரோ
திகளாகிய பிரதிபந்தங்களைக் கூறுகின்றார் :—

स्त्रीधननास्तिकवैरिचरित्रं न श्रवणीयम् ॥ ६३ ॥

(க-ம்) ஸ்திரீ தனநாஸ்திகவீரிக்ரீ = ஸ்திரீ,
தனம், நாஸ்திகன், வைரி (சத்துரு) என்பவன்
களின் சரித்திரம், ஶ்ரவணியம் = கேட்கத்தக்கது,
ந = அன்று. = (கஉ)

(உரை) ஸ்திரீ சரித்திரம், தனசரித்திரம்,
நாஸ்திக சரித்திரம், வைரி சரித்திர மென்ப
வற்றைக் கேட்கலாகாது. (கஉ)

ஸ்திரீ சரித்திரத்தைக் கேட்டால் விஷயத்
தில் வாசனை யுண்டாகின்றது. தனசரித்திரத்
தைக் கேட்டால் லோபத்தின் விருத்தியுண்
டாகின்றது. நாஸ்திகரது சரித்திரங்களைக்

கேட்டலால் விசுவாசத்திற் குறைவுண்டாகின்
றது. வைரிகளின் சரித்திரத்தைக் கேட்ட
லால் அவர்கள்பேரிற் கோபம் விருத்தியாகின்
றது. ஆதலால் தமோகுண முதலியவற்றிற்
குக் காரணமாகிய இவற்றைக் கேட்கவே
கூடாது என்பது கருத்து. (கூட)

[கூச] (அ-கை) பக்திமார்க்கத்தின் முக்கிய
விரோதிகள் இவையெனக் கூறுகின்றார் :—

அபிமானம், த்யாயம் ॥ ௬௪ ॥

(கூ-ம்) அபிமானம் = அபிமானம்,
இடம்ப முதலியன, த்யாயம் = நீக்கத்தக்கன
வாம்.

(உரை) அபிமானம், இடம்பம் முதலியன
விடத்தக்கனவாம். ஏனெனின், பக்தி சித்
தித்தபின்னரும் யர்ம் பெரிய பக்தன், உலகத்
திற்கு உபதேசஞ் செய்பவன் என்றல் முதலிய
அபிமானமும், வெளி ஆசரணத்திலாவது,

பூஜையின் ஆடம்பரத்திலாவது, பிறர் குறை
கூறலாகாதென்னும் இடம்பழம், முதலிய
வேன்னும் சப்தத்தாற் கொள்ளப்படும் காமம்,
குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மற்சரம்
முதலியனவும் வந்து, பக்தியைக் கெடுக்குமாக
வீண் அவசியம் அவை விடத்தக்கனவாம். (கூச)

[கரு] (அ.கை) அவை விடுதற்கரியனவா
மெனின் இது செய்பெனக் கூறுகின்றார்:—

तदर्पिताखिलाचारः सन् कामक्रोधाभिमानादिकं
तस्मिन्नेव करणीयम् ॥ ६५ ॥

(கூ-ம்) தदर्पिताखिलाचारः सन् = அவனிடத்
தில் எல்லா ஆசாரங்களையும் ஒப்புவித்தவனாய்,
कामक्रोधाभिमानादिकं = காமக் குரோதாபிமான
முதலியவற்றை, तस्मिन् एव = அவரிடத்தி
லேயே, करणीयम् = செய்யவேண்டும்.

(உரை) எல்லா ஆசாரங்களையும் அந்தப்
பகவானிடம் ஒப்புவித்தவனாய், அந்தக் காமம்

குரோதம் என்பவற்றை அவனிடத்திலேயே
செய்யவேண்டும். அதாவது காமத்தைச்
செய்யவேண்டுமாயின், அப்பரம சிரேஷ்டன்
நமக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்று அவனிடத்
திலேயே செய்தல்வேண்டும். குரோதம்செய்ய
வேண்டுமானால், அவன் நமக்குக் கிடைக்கவில்
லேயே யென்று அவனிடத்திலேயே செய்தல்
வேண்டும். அபிமானமும் நமது சுவாமி சர்
வேசுவரன் நமது பிரியன் எல்லாவற்றினும்
அழகானவன் என்றன் முதலியனவாக அவ
னிடத்திலேயே செய்தல்வேண்டும். (சுரு)

[சுசு] (அ-கை) அப்பக்தியினை இத்தன்
மையாகச் செய்யவேண்டுமென்று கூறுகின்
றார் :—

त्रिरूपभंगपूर्वकं नित्यदासनित्यकान्ताभजनात्मकं
वा प्रेम एव कार्यं प्रेम एव कार्यमिति ॥ ६६ ॥

(சூ-ம்) வா = அல்லது, त्रिरूपभंगपूर्वकं =
மூவடிவ பங்கபூர்வகமான, नित्यदासनित्यकान्ता

= நித்திய தாஸன் நித்திய காந்தை(மனைவி)
களைப்போல, भजनार्मकं = பஜனைவடிவ, प्रेमः
एव = பிரேமமே, कार्य = செய்யத்தக்கதாம்.
प्रेमः एव = பிரேமமே, कार्य = செய்யத்தக்க
தாம். इति = என்றவாறு.

(உரை) மூவடிவத்தின் பங்கபூர்வமான
(பகவானது) நித்தியதாஸ நித்தியகாந்தைக
ளைப்போல் பஜனைவடிவமான பிரேமையினையே
செய்யவேண்டும்; பிரேமையினையே செய்ய
வேண்டும்.

இங்கு, “மூவடிவபங்கம்” என்பதற்கு இவன்,
அவன், இவ்விரண்டன் பேதம் என்னும் இம்
மூவகைப் பாவனையின் பங்கத்தினை அல்லது
பிரேமையுடையவன், பிரேமை, பிரேமபாத்
திரம் என்னும் மூன்று பேதத்தின் பங்கத்
தினைக் கொள்ளுக. இதற்கு பிரஹ்மா விஷ்ணு
சிவனெனும் மூன்றுபேதத்தின் பங்கமென்றும்,
திரிபுடியின் பங்கமென்றும், முக்குணங்களின்

பங்கமென்றும், ஆநந்தாம்சத்தின் ஆவிர்ப்பா
வத்தால் சத்து சித்து ஆநந்தம் என்னும்
மூன்று பேதத்தின் பங்கம் என்றும், அல்லது
குரு, ஈசுவரன் அவனது பக்தர்கள் என்னும்
மூன்று பேதத்தின் பங்கம் என்றும் பலவாறு
கூறுவர். அறிஞர்கள் இப்பக்தி நூலுக்கு ஏற்
கும் பொருளினே ஊகித்துக் கொள்வாராக.

இச்சூத்திரத்துள்ள, “இதி” = “என்றவாறு”
என்னும் சொல்லால் இச்சாதனங்களைச் சொன்
னபின்னர் இனிச் சொல்லவேண்டியதாயெஞ்சி
நிற்பது யாதுமில்லை என்பது அறிவிக்கப்பட்
டது. (ககூ)

எட்டாவது அநுவாகம்
முடிந்தது.

ஒன்பதாவது அநுவாகம்.

[கூஎ] (அ-கை) முற்கூத்திரங்களிற் சாதாரண பக்தர்களின் மகிமையைக்காட்டி இப்போது ஏகாந்திகளான பக்தர்களின் மகிமையைக் காட்டுகின்றார்:—

भक्ता एकान्तिनो मुख्याः ॥ ६७ ॥

(சூ-ம்) एकान्तिनः = ஏகாந்திகளாகிய, भक्ताः = பக்தர்கள், मुख्याः = முக்கியமானவர்கள்.

(உரை) பக்தர்களுள்ளும் தமது பக்தியினை இரகசியமாய்வைக்கும் ஏகாந்திகள் (அந்தரங்க பக்தர்கள்) முக்கியராவர்.

இங்கு, “ஏகாந்தி” யென்னும் சொல்லால் பக்தியும் மற்றச்சம்சாரத்தின் வெளிப்பகட்டுகளைப்போன்ற ஒரு சம்சாரியின் ஆசரணமாம் என்பது நிஷேதிக்கப்பட்டது. (கூஎ)

[சு-அ] (அ-கை) அவர்கள் செய்கையும்
பயனும் வருமாறு :—

कण्ठावरोधरोमांचाश्रुभिः परस्परं लपमानाः पाव-
यन्ति कुलानि पृथिवीं च ॥ ६८ ॥

(சு-ம்) कण्ठावरोधरोमांचाश्रुभिः = கண்டாவ
ரோதம் (அன்பினால் சத்தம் வெளிப்படாது
தொண்டையடைத்தல்), मयिर्க்குक्ष, ஆநந்தக்
கண்ணீர் என்பவற்றோடு, परस्परं = ஒருவரோ
டொருவர், लपमानाः = பேசிக்கொள்ளுபவர்க
ளாய், कुलानि = குலங்களையும், पृथिवीं च =
பிருத்திவியினையும், पावयन्ति = புனிதமாக்குகின்
றனர்.

(உரை) பக்தர்கள் தழுதழுத்தசண்டம்,
மயிர்க்குச்சு, கண்ணீர்முதலியவற்றோடு ஒருவ
ரோடொருவர் வார்த்தையாடுபவராய்த் தமது
குலங்களையும் பிருத்திவியினையும் பவித்திரமாக்

குகின்றனர். “ஸ்மந்த: ஸ்மரயந்தஸ்த் மிதோபௌஹர்
 ஹர் பக்த்யா சஞாதயா பக்த்யா விப்ரந்த்யுத்பலகா தநு ॥
 கவிநுத்யத்யுதவிந்த்யா கவிநுத்யுதநந்தி வத-
 ந்த்யலௌகிகா: । நூத்யந் தாயந்த்யுதலயந்த்யஜ் பவந்தி
 தூணிஸ்பரமேத்யநிவ்ருதா: ॥ சாதனபக்தியினு லுண்
 டாகிய பிசேரமபக்தியினுல் பக்தர்கள் பாபக்சுட்
 டங்களைக் கெடுப்பவராகிய ஹரியினை ஸ்மரிக்
 கின்றவர்களாய், ஒருவருக்கொருவர் நினைப்
 பூட்டுபவர்களாய்ப் புளகமுண்டான சரீரத்
 தைத் தாங்குகின்றனர் ; ஒரிடத்து அச்சுதனது
 சிந்தையால் அழுகின்றனர் ; ஒரிடத்துச் சிரிக்கி
 ன்றனர் ; களிக்கின்றனர் ; அலௌகிகர்களாய்ப்
 பேசுகின்றனர் ; ஆடுகின்றனர் ; பாடுகின்றனர் ;
 அவன் லீலைகளை அபிநயஞ்செய்கின்றனர். அஜ
 மாகிய பரத்தினையடைந்து சுகிகளாய்ச் சம்மா
 விருக்கின்றனர்.” என்பது பாகவதம் (கக-௩-
 ௩௧, ௩௨) “நிசம்ய கர்மாणि” — “பக்தன் பகவா
 னது” என்று கூ-வது சூத்திரவுரையில் உதக

ரிக்கப்பட்ட பிரகலாதர் வாக்கியமும், “எவ் ஹரौ
 भगवति प्रतिलब्धभावो भक्त्या द्रवद्ददय उत्पुलकः
 प्रमोदात् । औत्कण्ठ्यवाष्पकलया मुहुरर्द्यमानस्तच्चापि
 चित्तवडिशं शनैर्वियुत्के ॥ இவ்வாறு ஹரியாகிய
 பகவானிடத்து பெறப்பட்ட பாவமு(பிரோ
 மையு)டையவனாய்ப் பக்தியினால் இளகியவுள்
 ளத்தனாய், மிகக்கனிப்பால் புளகித்தவனாய்,
 மிக்க அன்பினால் வெளிப்படும் கண்ணீரினால்
 அடிக்கடி நனைக்கப்பட்டவனாய் (பகவானைக்கவ
 ரும்) அந்தச் சித்தமென்னும் தூண்டில் முள்ளி
 னையும் தியேயத்தினின்றும் மெல்லப்பிரிக்கின்
 றான்.” என்னும் (பாக-௩-௨௮-௩௪) வாக்கிய
 மும். “शृण्वन्सुभद्राणि रथांगपाणेर्जन्मानि कर्माणि
 च यानि लोके । गीतानि नामानि तदर्थकानि गाय-
 न्विलज्जो विचरेदसंगः ॥ एवं व्रतः स्वप्रियनामकीर्त्या
 जातानुरागो द्रुतचित्त उच्चैः । हसत्यथो रोदिति रौति
 गायत्युन्मादवन्नृत्यति लोकबाह्यः ॥ சக்கிரபாணி

யின் நல்பபத்திர (சுப)மான ஜன்மங்களையும்,
கர்மங்களையும், அவ்வார்த்தங்களை யுடையன
வாய் உலகத்தில் பாடப்படும் நாமங்களையும்
கேட்பவனாய்ப் பாடுகின்றவனாய், இலஜ்ஜையின்
றியவனாய், சங்க(பற்றில்லாதவ)னாய்ச் சஞ்சரிப்
பன். இத்தன்மைய நடைபுடையவன் தனது
பிரியனாகிய ஹரியின் நாமத்தினைக் கீர்த்தித்த
லால் பிசேமையுண்டானவனாய் இளகிய சித்த
முள்ளவனாய் உரக்கச்சிரிக்கின்றான், அழுகிந்
தான், கத்துகின்றான், பாடுகின்றான், பித்தனைப்
போல் லோகபாகிய (வசமிழந்தவ)னாய் ஆடு
கின்றான்.” என்னும்(பாக-கக-௨-௩௯,௪௦) வாக்
கியமும், “देहं च तं न चरमः स्थितमुत्थितं वा
सिद्धौ विपश्यति यतौऽध्यगमत्स्वरूपम् । दैवादुपेतमथ
दैववशादपेतं वासो यथा परिकृतं मदिरामदांघः ॥
கடைசியானவ (ஜீவன்முத்த)னாகிய சித்தன்
தனது சொருபத்தினை அறிந்திருத்தலால்
தேகத்தினையும் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருப்
பதாகவாவது எழுந்திருப்பதாகவாகவாவது

தைவவசத்தால் அங்கிருந்தும் நீங்கியதாகவா
வது தைவவசத்தால் மறுபடியும் அந்தவிடத்
திற் கூடியதாகவாவது அறிகிறதில்லை; கள்
வெறியால் குருடானவன் இடையில் வஸ்திர
மிருப்பதும் நழுவிததும் அறியாததுபோல.”
என்னும் வாக்கியமும், “विचिक्युरुन्मत्तवद्भूनाहून्
கோபிகள் பித்தரைப்போல் வனங்கள்தோறும்
அலைந்தனர்.” “रुह दुःस्वरं राजन् அரசனே!
கெட்ட ஸ்வரத்தோடு கோபிகள் அழுதனர்.
(பாகவ-௧௦-௩௨-௧)” “कृष्णोहं पश्यत गतिं
ஒகிதாமிதி தன்மனா: । கிருஷ்ணன் இலளிதமான
கதியெனக் காண்கின்றேன் என்று அவனி
டத்து மனதுடையவர்களாய் (பாக-௧௦-௩௦-
௧௯).” “विक्षिप्तमनसो नृप அரசனே! விசேஷ
மடைந்த மனதுடையவர்களாய்.” என்னும்
இவை முதலிய வாக்கியங்களும், “जडान्धमूकव
विरपिशाचोन्मादकवदवधूतवेषोऽभिभाष्यमाणोऽपि ज-
नानां गृहीतमौनव्रतस्फूर्णो बभूव ॥ பேசப்படுபவன

யினும் ஜனங்களினிடையில் ஜடன், அந்தன், ஊமையன், செவிடன், பேயன், பித்தன் என்ப
 வர்களைப்போல் அவதூத வேஷமுள்ளவனாய்
 மௌனவிரதத்தினைக் கொண்டு சும்மாவிருந்
 தான்.” என்னும் ருஷபதேவர் சரிதத்தைக்
 கூறும் (பாக-௫-௫-௨௬) வாக்கியமும், “ तथै-
 मविरतपुरुषपरिचर्यया भगवति प्रवर्द्धमानानुराग-
 भरद्रुतहृदयशैथिल्यः प्रहर्षवेगेनात्मन्युद्धिद्यमानरोम-
 पुलककुलक औत्कण्ड्यप्रवृत्तप्रणयबाष्पानिरुद्धावलोकन-
 यन एवं निजरमणारुणचरणारविंदानुध्यानपरिचित-
 भक्तियोगेन परिश्रुतपरमाह्लादगंभीरहृदयहृदावगाढवि-
 षणस्तामपि क्रियमाणां भगवत्सपर्यां न सस्मार ॥
 அப்பரம சுகத்தினால் இடைவிடாப் புருஷபரி
 சர்யை (பணிவிடை)யினால் பகவானிடத்து
 விருத்தியாகிய பிரியத்தினை வகித்தலால் இள
 கிய இருதயத்தில் முயற்சி யில்லாதவரும்,
 களிப்பின் வேகத்தால் தன்னிடத்து எழும்பிய
 மயிர்க்கூச்சின் கூட்டமுடையவரும், மிக்க பிரி

ய்த்தினால் பிரவர்த்தித்த அன்பினால் வெளிப்
படும் கண்ணீரால் தகைக்கப்பட்ட பார்வை
யுள்ள கண்களுடையவரும், இவ்வாறு தனது
பிரியனாகிய பகவானது சிவந்த சரணாவிர்த்தத்
தியானத்தினால் அதிகரித்த பக்தி யோகத்தி
னால் எங்கும் வியாபிக்கப்பட்ட பரமாநந்தத்
தினை ஆழமாகவுடைய இருதயமென்னும் மநி
வில் முழுகியவருமாய்ச் செய்கின்ற பகவத்
வணக்கமாகிய அதனையும் மறந்தார்.” என்னும்
ஜடபரதர் சரியையினைக் கூறும் (பாக-௫-௭-
௧௨) வாக்கியமும், “मुक्तकण्ठो रुरोद ह उத்தவர்
பகவானது பிரிவாற்றாமல் வாய்விட்டழுதனர்.”
என்னும் வாக்கியமும், “धुन्वन्वासो ननर्त ह
சுருததேவர் வஸ்திரம் வீசி ஆடினார்” என்னும்
வாக்கியமும், “स उत्तमश्लोकपदाब्जविष्टरं प्रेमाशु-
लेशैरुपमेहयन्मुहुः । प्रेमोपरुद्धारिवलवर्णनिर्गमो नैवा-
शकत्तं प्रसमीडितुं चिरम् ॥ அந்தச் சித்திரகேது
வாகிய ராஜா உத்தம சுலோகனான பரமாத்மா

வினது பாததாமரைகளின் ஆசனத்தினைப்
 பிரேமைக் கண்ணீரின் இலேசத்தால் (துளிக
 ளால்) அடிக்கடி அபிஷேகஞ்செய்து, பிரேமை
 யினுற் றகைக்கப்பட்ட சகல வர்ணோச்சார
 முடையவராய் அவனை நெடுநேரம் செவ்வை
 யாய்த் துதிக்க முடியாதவரானார்.” என்னும்
 (பாக-௬-௧௬-௩௨) வாக்கியமும், “तद्दर्शनाद्वा-
 विवृद्धसंभ्रमः प्रेम्णोर्द्धरोमाश्रुकलाकुलेक्षणः । रथादव-
 स्कंघ स तेष्वचेष्टप्रभोरमून्यंग्रिरजांस्यहो इति ॥ அத்
 தரிசனத்தினாலாகிய ஆரந்தத்தினால் அதிக
 ரித்த சம்பிரமமுடையவராய், பிரேமையினால்
 மயிர்க்குச்சுண்டாய் கண்ணீர்த்துளிகளால் கல
 ன்கிய கண்களுடையவராய் இரதத்தினின்றி
 ரங்கி, பிரபுவின் இந்தப் பாததுளிகள் அகோ!
 (ஆச்சரியம்) என்று அவற்றில் புரண்டனர்
 அந்த அக்குரூர்.” என்னும் (பாக-௧௦-௩௮-
 ௨௬) வாக்கியமும், “मयि प्रेमाकुलमती रोमांचित-
 तनुः सदा । प्रेमाश्रुजलपूर्णाक्षः कण्ठगद्गदनिस्वनः ॥

अनन्येनैव भावेन पूजयेद्यो नगाधिप । मामीश्वरीं जग-
द्योनिं सर्वकारणकारणम् ॥ மலையாசனே! எவன் எப்
போதும் என்னிடத்துப் பிரேமையினால் கலங்
கிய புத்தியினனாய், மயிர்க்குச்சுண்டாகிய சரீர
முடையவனாய், பிரேமையினால் வெளிப்படும்
ஆந்தபாஷ்பத்தினால் நிறைந்த கண்களுடைய
வனாய், தழுதழுத்த கண்டத்தினனாய், அநந்
நியமான பாவத்தினாலேயே ஈசுவரியும் ஜகத்
யோனியும் சர்வகாரண காரணமுமான என்
னைப் பூஜிக்கின்றான்.” என்னும் (தேவிபாகவ
தம் எ-வது ஸ்கந்தம் ஈஎ-வது அத்தியாய)
வாக்கியமும், “उच्चैर्गायंश्च नामानि ममैव खलु
नृत्यति । अहंकारादिरहितो देहतादात्म्यवर्जितः प्रार-
ब्धेन यथा यच्च क्रियते तत्तथा भवेत् । न मे चि-
तास्ति तत्रापि देहसंरक्षणादिषु ॥ நிச்சயமாக எனது
நாமங்களையே உரத்துப் பாடிக்கொண்டு ஆடு
வான். அகங்காராதிகளின்றியவனாயும் தேக
தாதாத்தியம் நீங்கியவனுய்மிருப்பன். பிரா

ரப்தத்தினால் எது எப்படிச் செய்யப்படுகின்
றதோ அது அப்படி ஆகும். அதிலும் தேக
சம்ரக்ஷணை முதலியவற்றிலும் எனக்குச் சிந்தை
யில்லையென்று இருப்பான்” என்னும் (தேவி
பாக-௭-வது ஸ்கந்தம் ௩௭-வது அத்தியாய)
வாக்கியமும், விष्णुरेव हि सर्वत्र येषां वै देवता
स्मृता । कीर्त्यमाने हरौ नित्यं रोमाञ्चो यस्य वर्तते ॥
कम्पः स्वेदस्तदाक्षेषु दृश्यन्ते जलविंदवः । विष्णु-
भक्तिसमायुक्तान् श्रौतस्मार्तप्रवर्तकान् ॥ प्रीतो भवति
यो दृष्ट्वा वैष्णवोऽसौ प्रकीर्तितः ॥ எவர்களுக்கு
எல்லாவிடத்தும் விஷ்ணுவே தேவதையாக
நிச்சயமாய்க் கருதப்படுகின்றதோ, ஹரியினைக்
கீர்த்திக்குங்கால் நித்தியம் மயிர்க்குச்சு எவ
னுக்கிருக்குமோ, நடுக்கமும், வியர்வையும்,
அப்போது கண்களில் நீர்த்துளிகளும் காணப்
படுமோ, சிரௌத (வைதிக) ஸ்மார்த்தப் பிர
வர்த்தகர்களான விஷ்ணுபக்தியுடையோரைப்
பார்த்து, எவன் பிரியமுள்ளவனாகின்றானோ,

அவன் வைஷ்ணவன் என்று சொல்லப்படு
வான்.” என்னும் (லிங்கபுராணம் பிற்பாகம்
ச-வது அத்தியாய-௭-௧௮) வாக்கியமும், “ரதி:
கृष्णकथायाश्च यस्याश्रुपुलकोद्गमः । मनो निमग्नं
यस्यैव स भक्तः कथितो बुधैः ॥ கிருஷ்ணனது
கதையில் பிரியமும் ஆரந்தக்கண்ணீரும் மயிர்க்
குச்சம் எவனுக்குண்டாகின்றதோ, எவனு
டைய மனது (அவனிடத்தன்பில்) மூழ்கியிருக்
கிறதோ, அவன் அறிஞர்களால் பக்தனெனப்
படுகின்றான்.” என்னும் (பிரஹ்மவைவர்த்தம்
கிருஷ்ண ஜன்மகண்டம் ௧-ம் அத்தியாய) வாக்
கியமும். “प्रेम्णा संजातया भक्त्या तनुमत्पुलका-
जनः । विभक्त्यलौकिकं भक्तो वदेद्धसति नृत्यति ॥
परमानन्दयुक्तोसौ कचिद्वायति नंदति । कन्दत्यच्यु-
तभावेन मद्गतेन पुनः पुनः ॥ अनुशीलयति भजेद्दो-
विन्दमनुमोदते । प्रेमामयिना वृण्डाकिय पक्थि
यिना वृण्डाकिय பக்தி யினால் சரீரத்தில் மயிர்க்குச்சுடையவனாய்
பக்தன் அலௌகிகத்தினை வகிக்கிறான் ; பேசு

கிருன் ; கிரிக்கிருன் ; ஆடுகிருன் ; பரமாத்நர்
தத்தோடுகூடிய இவன் ஒரு சமயம் பாடு
கிருன் ; களிக்கிருன் ; என்னிடத்துள்ள அச்
சுதபாவத்தால் அழுது கூச்சலிடுகிருன் ; மறு
படியும் மறுபடியும் அவ்வாறே செய்கின்றான் ;
கோவிந்தனைப் பஜிக்கிருன் ; சுந்தோஷிக்கி
ருன்.” என்னும் (பாத்மோத்தரகண்டத்தில்
க௦௩-வது அத்தியாய) வாக்கியமும், (கல்கி
புராணம் ௩-ம் அம்சம், ௧௧-ம்) அத்தியாயமும்,
மற்றும் தேவாரம், திருவாசகம், பெரியபுரா
ணம், பதினொரூர்திருமுறை, திருவிளையாடல்,
தாயுமானஸ்வாமிகள் பாடல் முதலிய பலவு
முளவாயினும், அவை தமிழ்மக்கள் யாவருக்
கும் பிரசித்தமாதல்பற்றியும் நூல்விரிவஞ்சி
யும் இங்கு எழுதப்படவில்லை. (கூஅ)

[கூகூ] (அ-கக) மேலும் அவர் மகிமைபி
னைக் கூறுகின்றார்:—

तीर्थीकुर्वन्ति तीर्थानि सुकर्मि कर्माणि सच्छास्त्री
शास्त्राणि ॥ ६९ ॥

(சூ-ம்) तीर्थाणि = தீர்த்தங்களை, तीर्थीकुर्वन्ति = தீர்த்த (புனித) மாக்குகின்றார், कर्माणि = கர்மங்களை, सुकर्मी = நற்கருமமாக்குகின்றனர், शास्त्राणि = சாஸ்திரங்களை, सच्छास्त्री = நற்சாஸ்திரங்களாக்குகின்றனர். [कुर्वन्ति என்பதனை மற்ற விரண்டனோடும் கூட்டுக.]

(உரை) பக்தர்கள் தீர்த்தங்களைப் புனிதமாக்குகின்றனர். கர்மங்களை நற்கர்மங்களாக்குகின்றனர். சாஸ்திரங்களைச் சற்சாஸ்திரங்களாக்குகின்றனர்.

தீர்த்தங்களைப் புனிதமாக்குதல் “तीर्थीकुर्वन्ति तीर्थाणि ॥” “तीर्थ पुनाना मुनयोऽभियन्ति ॥” “स्वयं हि तीर्थाणि पुनन्ति संतः ॥” “தீர்த்தங்களைப் புனிதமாக்குகின்றனர்” தீர்த்தங்களைப் புனிதமாக்கும் முனிவர் எதிர்செல்கின்றனர்” “சாதுக்கள் சுவயமே தீர்த்தங்களைப் புனிதமாக்குகின்றனர்.” என்றல் முதலிய வாக்கி

யங்களாலும், கங்கையை நோக்கி ஸ்ரீ பகவான்
கூறிய வாக்கியங்களாலும் சித்தமாம். கர்மங்
களை நற்கர்மங்களுக்குத் தல் இராஜா யுதிஷ்டிர
ரது யஞ்ஞப் பிரசங்கத்தாலும் வியாஸரது
பிரசங்கத்தாலும் சித்தமாம். சாதுக்களின்
மகிமை விசேஷமாக ஈச-ஈசு-சு-சுக சூத்தி
ரங்கனிற் சொல்லப்பட்டுளது. (சூசு)

[எ0] (அ-கை) இவ்வாறு புனிதமாக்குத
வின் காரணத்தினைக் கூறுகின்றார் :—

तन्मयाः ॥ ७० ॥

(சூ-ம்) ஏனெனின், தன்மயா: = அவர்கள்
தன்மயர்களா (பகவற் சொரூபமா) யிருக்கின்
றனர்.

(உரை) அவர்கள் அவ்வடிவமா யிருக்கின்
றனர். அதனால் புனிதமாக்கன் முதலிய காரி
யங்களைச் செய்பவராவர்.

“तत्रैव गङ्गा यमुना च तत्र गोदावरी सिंधु सर-
स्वती च । सर्वाणि तीर्थाणि वसन्ति तत्र यत्राच्युतो-

दारकथाप्रसंगः ॥ எங்கு அச்சுதனது உதரமான
 கதாப்பிரசங்கமுளதோ, அங்குதான் கங்கை
 யும் யமுனையுமுள. அங்குக் கோதாவரி சிந்து
 சரஸ்வதிகளுள. அங்குச் சர்வதீர்த்தங்களும்
 வசிக்கின்றன.” என்றல் முதலியன பகவான்
 தீர்த்தங்களைத் தீர்த்தமாக்குதலிலும், “तत्कर्म
 हरितोषं यत्सा विद्या तन्मतिर्यया । ஹரியினைச் சந்
 தோஷப்படுத்துவது எதுவோ அது கர்மம்.
 எதனால் ஹரிக்குச் சந்தோஷ முண்டாகுமோ
 அது வித்தை; அது மதி.” என்பதும், “धर्मः
 स्वनुष्ठितः पुंसां विष्वक्सेनकथासु यः । नोत्पादयेद्यदि
 रतिं श्रम एव हि केवलम् ॥ செவ்வையா யதுஷ்
 டிக்கப்பட்ட தர்மம் புருஷர்களுக்கு விஷ்வக்
 ஸேனனாகிய பரமாத்மாவின் கதைகளில் பிரி
 யத்தினை உண்டுபண்ணுகாயின், அது கேவ
 லம் சிரமமேயாம்.” என்பதும், “दानव्रततपो-
 होमजपस्वाध्यायसंयमैः ॥ श्रेयोभिर्विविधैश्चान्यैः कृष्णे

भक्तिर्हि साध्यते ॥ இதன் உரையினை உக-வது
 சூத்திரவுரையிற் காண்க. (பாக-க௦-௪௭-௨௪)"
 என்னும் வாக்கியமும், "धिग्जन्मनस्त्रिवृद्धिर्चां
 धिग्रतं धिग्बहुयज्ञतां । धिक्कुलं धिक्क्रियादाक्ष्यं विमु-
 खा ये त्वधोक्षजे ॥ அதோக்ஷஜனாகிய பரமாத்மா
 னீனிடத்தினின்று விலகிய பார்வையுடைய
 எங்களுடைய ஸௌகல்யம் ஸாவிதரம் தைக்ஷ
 மென்னும் மும்மடங்கினதாகிய வித்தையுள்ள
 ஜன்மம் திக் (இகமுத்தக்கதாம்); விரதம் திக்;
 வெகு யஞ்ஞமுடைமை திக்; குலம் திக்; கிரி
 யையின் சாமர்த்தியம் திக்." என்னும் (பாக-
 க௦-௨௩-௩௯) வாக்கியமும், "देशः कालः पृथग्-
 द्रव्यं मन्त्रतन्त्रत्विजोऽग्नयः । देवता यजमानश्च कलु-
 धर्भश्च यन्मयः ॥ தேசம், காலம், வேறு திரவி
 யம், மந்திரம், தந்திரம், ருத்துவிக்குகள், அக்
 கினிகள், தேவதை, யஜமானன், யாகதர்மம்
 என்பன எவன் வடிவாயிருக்கின்றனவோ,"
 என்னும் வாக்கியமும், "नैकर्म्यमप्यच्युतभावव-

जितं न शोभते ज्ञानमलं निरंजनं । कुतः पुनः शश्व-
 दभद्रमीश्वरे न चार्पितं कर्म यदप्यकारणम् ॥ அச்சுத
 னது பக்தியின்றிய நிரஞ்சனமு (அஞ்சனமா
 கிய அவித்தையைக் கெடுப்பது)மாகிய ஞானம்
 நைஷ்கர்மியமாயினும் செவ்வையாய்ச் சோபிக்
 கிறதில்லை. (சாதனகாலத்திலும் பலகாலத்தி
 லும்) எப்போதும் துன்பவடிவாகிய காமிய
 கர்மமும் அகாமிய கர்மமும் ஈசுவரனிடத்து
 ஒப்புவிக்கப்படாவிடின், மறுபடியும் எங்கி
 ருந்து சோபிக்கும்?" என்னும் (பாக-க-௫-௧௨)
 வாக்கியமுமாகிய இவை முதலியன பகவான்
 கர்மங்களைப் பவித்திரமாக்குகின்றார் என்பதி
 லும், “न यद्वचश्चित्रपदं हरैर्यशो जगत्पवित्रं प्रगृणीत
 कर्हिचित् । तद्वायसं तीर्थमुशंति मानसा न यत्र हंसा
 निरमंत्युशिक्षयाः ॥ तद्वाग्विसर्गो जनताघविष्वो
 यस्मिन्प्रतिश्लोकमबद्धवत्यपि । नामान्यनंतस्य यशो-
 कितानि यच्छृण्वन्ति गायन्ति गृणन्ति साधवः ॥
 சித்திரமான பதங்(சொற்)களமைந்ததாயினும்,

எந்த வாக்கு ஹரியின் ஜகத்தைப் பவித்திர
மாக்குகிற யசஸுகளைக் கீர்த்திக்கவிலையோ,
அதனைக் காக்கை யருந்தும் தீர்த்தம் அதாவது
காக்கைக்குச் சமானமாகிய காடிகளின் இரதி
ஸ்தானம் என்று மதிக்கின்றனர். ஏனெனின்,
அதில் விரும்பத்தக்கதனை (பிரஹ்மத்தினை)
வாசமாகவுடைய மானஸ ஹம்ஸங்கள் அதா
வது சத்துவப் பிரதான மனதிலிருப்பவர்க
ளாகிய எதிகள் ஒருபோதும் இரமியார். எதில்
சுலோகந்தோறும் குற்றமுள்ளதாயினும் அநந்
தனாகிய ஹரியின் கீர்த்தியைக் குறிக்கும்
நாமங்களுளவோ, எதனைச்சாதுக்கள் கேட்கின்
றனரோ, பிறர் கேட்கப் பாடுகின்றனரோ,
தாமே கீர்த்திக்கின்றனரோ, அந்த வாக்குப்
பிரயோகமானது ஜனசமூகத்தின் பாபங்களைக்
கெடுப்பதாம்.” என்னும் (பாக-க-௫-௯௦-௯௧)
இவை முதலியன பகவான் சாஸ்திரங்களைச்
சம்சாஸ்திரமாக்குதலிலும் பிரமாணமாம். பக்
தர்கள் பகவத்ஸ்வரூபமாயிருத்தலால் அவர்க

ளுக்கும் அம் மூன்று செய்கையும் உண்டென்
பதனைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அங்ஙனம்
அவர்கள் செய்வது ஆச்சரியமு மன்று (இயல்
பேயாம்). (௭௦)

[௭௧] (அ-கை) மற்றும் அவர்கள் மஹி
மையினைக் கூறுகின்றார் :—

मोदन्ति पितरो नृत्यन्ति देवताः सनाथा चेयं भूमि-
भवति ॥ ७१ ॥

(சு-ம்) பிதர: = பிதூர்க்கள், மோதந்தி =
சந்தோஷிக்கின்றனர். தேவதா = தேவதைகள்,
நூத்யந்தி = ஆடுகின்றனர். இய = இந்த, பூமி: =
பூமி, சனாநா = நாதனுடையது, பவதி =
ஆகின்றது.

(உரை) அப்பக்தர்களது சரித்திரத்தைக்
கண்டு, பிதூர்க்கள் ஆநந்திக்கின்றனர்; தேவ
தைகள் ஆடுகின்றனர்; இந்தப் பிருதிவி நாத
னையுடையதாகின்றது.

“குலं पवित्रं जननी च धन्या वसुन्धरा भागवती
 च धन्या । स्वर्गेऽपि तेषां पितरश्च धन्या येषां कुले
 वैष्णवनामधेयम् ॥ அவன் குலம் பனித்திரம்;
 தாய் தன்னியமுள்ளவள். பாகவத சம்பந்த
 முள்ள பூமி தன்னியமானது. எவர்கள் குலத்
 தில் வைஷ்ணவ நாமதேயமுளதோ, அவர்கள்
 பிதிர்க்கள் சொர்க்கத்திலும் தன்னியர்.” “स
 वै पुण्यतमो देशः सत्पात्रं यत्र लभ्यते सत्पात्रं
 नङ्कुपं பெறப்படுகின்றதோ அது மிக்க புண்
 ணியதேசமாம்.” “संकीर्तनध्वनिं श्रुत्वा ये च नृत्यं-
 ते वैष्णवाः । तेषां पादरंजः स्पर्शात्सद्यः पूता वसु-
 धरा ॥ तद्दिनं सफलं धन्यं यशस्यं सर्वमंगलम् । श्री-
 कृष्णकीर्तनं यत्र यत्र नैवायुषो व्ययः ॥ तत्कीर्तने भवे-
 यत्र कृष्णस्य परमात्मनः । स्थानं तच्च भवेत्तीर्थं
 मृतानां तत्र मुक्तिदम् ॥ नात्र पापानि तिष्ठन्ति पुण्यानि
 मुस्थिराणि च । तपस्विनां व्रतीनां च व्रतानां तपसां

கலம் || சங்கீர்த்தனத் துவணியினைக்கேட்டு,
எந்த வைஷ்ணவர்கள் நர்த்தனஞ்செய்கின்ற
னரோ, அவர்களது பாததுகளின் ஸ்பரிசுத்
தால் பூமியானது உடனே புசிதமாகின்றது.
எதில் ஸ்ரீகிருஷ்ணகீர்த்தனம் செய்யப்படுகின்
றதோ, அந்தத்தினம் ஸபலமும், தன்னியமும்,
யஸசுடையதும், சர்வமங்கலமுமாம். எதில்
கீர்த்தனமில்லையோ, அந்த அவன் ஆயுள் கழிந்
ததேயாம். கிருஷ்ணனாகிய பரமாத்மாவின்
கீர்த்தனம் எங்குளதோ, அந்த ஸ்தானம் தீர்த்
தமாம். அங்கு இறப்பவர்களுக்கு முக்தியைத்
தருவதாம். இங்குப் பாபங்கள் நிற்பதில்லை;
புண்ணியங்கள் மிக நிலையா யிருப்பனவாம்.
தபசிகளின் விரதிகளின் விரத தபங்களின் பய
னும்.” என்றல் முதலிய சாஸ்திரத்தில் மகிமை
சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீ பகவானும் (வராக
புராணத்தில்) “जाह्न्यादीनि तीर्थाणि पापानिष्कृति-
हेतवे । कांक्षन्ति हरिदासानां दर्शनं हरिदासवत् ॥
सद्भक्तजनसम्मर्द्दपादांशुविसर्जनात् । चतुःसागरपथितं

पावनं स्यात् वसुन्धरे ॥ பூமிதேவியே ! கங்கை
 முதலிய திர்த்தங்கள் தமது பாபம் நீங்குதல்
 காரணமாக ஹரிதாஸர்களின் தரிசனத்தை
 ஹரிதாசனேபால் விரும்புகின்றன. என் பத்த
 ஜனங்களால் மிதிக்கப்பட்ட பாதநாசி பறத்த
 லால் நான்கு சாகரபரியந்தம் பாவனமாகின்
 றது.” என்று ஆஞ்ஞாபித்திருக்கின்றனர்.
 பிரஹ்மாதருக்கும் பகவான் (பாக-எ-க0-கஅ)
 “ त्रिःसप्तभिः पिता पूतः पितृभिः सह तेऽनघ । यत्सा-
 धोऽस्य गृहे जातो भवान्वै कुलपावनः । यत्र यत्र च
 मद्भक्ताः प्रशान्ताः समदर्शिनः । साधवः समुदाचारा-
 स्त्वे पूयंत्यपि कीकटाः குலபாவனராகிய தாம்
 இவனுடைய வீட்டிற் பிறந்த காரணத்தினால்
 பாபமின்றிய பிரகலாதா! உன்னுடைய இருபத்
 தொருமிதிர்க்களோடு பிதா பவித்திரமானான் ;
 எங்கெங்கு மிகச் சாந்தமுள்ளவர்களும், சம
 தரிசிகளும், சாதுக்களும், நல்ல உத்தம ஆசார
 முள்ளவர்களுமான என் பக்தர்கள் இருக்கின்

றனரோ, அந்தக்கிடதேசங்களும் (அவர்களது
சமான வம்சத்தர்களும்) பவித்திரமாகின்ற
னர்.” என்று கூறியிருக்கின்றனர். “येषांसंस्म-
रणात्पुंसां सद्यः शुध्यन्ति वै गृहाः । किं पुनर्दर्शन-
स्पर्शपादशौचासनादिभिः ॥ எந்தப் பெரியோர்க
ளின் நன்னினைவால் புருஷர்களது கிரகங்கள்
சுத்தியடைகின்றனவோ, அவர்களது தரிச
னம் ஸ்பரிசம் பாதசௌசம் ஆசன முதலிய
வற்றாலாவதனை மறுபடியும் கேட்பானேன்?”
என்பது (பாகவதம் க-கக-௩௩). “येषां पाद-
रजसा सद्यः पूता वसुंधरा । तेषां च पादचिह्नं यतीर्थं
तत्परिकीर्तितम् ॥ तेषां च स्पर्शमात्रेण तीर्थपापं प्रण-
श्यति । आलिंगनात्सदालापात् तेषामुच्छिष्टभोजनात् ॥
दर्शनात्स्पर्शनाच्चैव सर्वपापात्प्रमुच्यते । भ्रमणे सर्व-
तीर्थानां यत्पुण्यं स्नानतो भवेत् ॥ हरिदासस्य विप्रस्य
तत्पुण्यं दर्शनाल्लभेत् ॥ எவர்களுடைய பாததுள்
யினால் பூமி உடனே பரிசுத்தமாமோ, அவர்

களது பாதக்குறி(சுவடு) எதுவோ அது தீர்த்த
மெனப்படும்; அவர்களது ஸ்பரிசமாத் திரத்
தால் தீர்த்தத்தின் பாபம் அடியோடு தொலை
பும்; அவர்களது ஆலிங்கனத்தாலும், நல்
வார்த்தையாடுதலாலும், அவர்கள் உச்சிட்டத்
தினைப் புசித்தலாலும், அவர்களது தரிசன
ஸ்பரிசனத்தினாலுமே சர்வ பாபங்களினின்றும்
அத்தியந்தம் விடுபடுகின்றான். சர்வ தீர்த்
தங்கட்கும் சுற்றித்திரிந்து ஸ்நானஞ்செய்வத
னால் எப்புண்ணியமுண்டாகுமோ, அப்புண்ணி
யம் ஹரிதாசனான விப்பிரனது தரிசனத்தாற்
கிடைக்கும்.” என்பது (பிரஹ்மவைவர்த்தம்-
கிருஷ்ணஜன்மகண்டம் அ-ம். அத்தியாயம்.)

“पृथिव्यां यानि तीर्थानि पुण्यान्यपि जान्हवि । मङ्ग-
क्तानां शरीरेषु सन्ति पूतेषु संततम् ॥ मङ्गक्तपादरज-
सा सद्यः पूता वसुधरा । सद्यः पूतानि तीर्थानि सद्यः पूतं
जगत्तथा ” “ तदुपस्पर्शमात्रेण पूतो वायुश्च पावकः ।
कलेर्दशसहस्राणि मङ्गक्ता सन्ति भूतले ॥ ” “ கங்

கையே! பிருதீவியில் உள்ள புண்ணியமான
 தீர்த்தங்களுள்ளாம் என் பக்தர்களின் புனித
 மான சரீரங்களில் இடைவிடாதிருக்கின்றன.
 என் பக்தர்களது பாததூளியினால் பூமி உடனே
 புனிதமாகின்றது; தீர்த்தங்களும் அப்பொ
 முதே புனிதமாகின்றன; அப்படியே ஜகத்
 தும் புனிதமாகின்றது.” “அப்பக்தனது ஸ்ப
 ரிசமாத்நிரத்தால் (பவித்திரமாக்குவனவாகிய)
 வாயுவும் அக்கினியும் பவித்திரமாகின்றன.
 கலியின் பதினாயிரம் வருஷம்வரையில் என்
 பக்தர் பூதலத்திருப்பார்கள்.” என்பன (பிரஹ்
 மவைவர்த்தம்-கிருஷ்ணஜன்மகண்டம்-கஉஅ-ம்
 அத்தியாயம்) சمسृत: कीर्तितो वापि दृष्ट: स्पृष्टोपि
 वा प्रिये । पुनाति भगवद्भक्तश्चाण्डालोपि यदृच्छया ॥
 பிரியையே! பகவத்பக்தன் சண்டாளனாயினும்
 அவனை நினைக்கினும், கீர்த்திக்கினும், காணி
 னும், தீண்டினும் எந்நிமித்தமுமின்றிப் புனித
 மாக்குகிறான்” என்பது (வராஹபுராணம் பித்
 பாகம் ௩௮-ம் அத்தியாயம்). (எசு)

[எஉ] (அ-கை) அவர்களுள் எவ்வகைவேற்
றுமையும் இல்லையென்பதனைக் கூறுகின்றார் :—
नास्ति तेषु जातिविद्यारूपकुलधनक्रियादिभेदः ॥७२॥

(சு-ம்) तेषु = அவர்களிடத்தில், जातिविद्या-
रूपकुलधनक्रियादिभेदः = ஜாதி, வித்தை, அழகு,
குலம், தனம், கிரியை முதலியபேதம், न अस्ति
= இல்லை.

(உரை) அந்தப் பக்தர்களிடத்து ஜாதி, வித்
தை, அழகு, குலம், தனம், கிரியை முதலிய
பேதமில்லை.

அது, “नालं द्विजत्वं देवत्वं ऋषित्वं वाऽसुरा-
त्मजाः । प्रीणनाय मुकुन्दस्य न दत्तं न बहुज्ञता ॥
அசுரபுத்திரர்களே ! முகுந்தனைப் பிரியப்படுத்
துவதற்குத் துவிஜத்துவமாவது தேவத்துவமா
வது ருஷித்துவமாவது போதிய (போதுமான)
தன்று; கொடுத்ததும்போதியன்று; வெகு வறி
வுடைமையும் போதியதன்று.” (பா-எ-எ-௫க)

என்பதும், “விபாஹ்விபத்ஸுபாநாபாநா-
 வித விமுஷாஹ்வபத் வரிஸ்த் | மந்யே அரவிந்த
 நாபநாகிய ஹரியின் பாதாநவிந்தத்தினின்று
 விலகியபார்வை யுடையவனாய்ப் * பன்னிரண்டு
 குணங்களோடுகூடிய பிராஹ்மணனைவிட அத
 னிடத்து ஒப்புவிக்கப்பட்ட மனோவாக்ருகையு
 டைய நாய்மாமிசம் புசிக்கும் புலையன் மேலான
 வனென்று மதிக்கின்றேன்.” (பா-எ-கூ-க௦) என்
 பதும், “अहो वत इवपचोतो गरीयान्यजिह्वाग्ने वर्तते
 नाम तुभ्यम् | ஆச்சரியம் ! எவனுடைய நாநுனி
 யில் தம்முடைய நாமமிருக்கின்றதோ, அந்த

* தர்மம், சத்தியம், தமம், தபம், மாற்சரியமின்
 மை, நாணம், திதிசை, அருமையின்மை, யஞ்ஞம்,
 தானம், திருதி (ததரியம்), சுருதம், விரதமென்பன
 பிராஹ்மணனது கஉ-குணங்கள். அல்லது சமம், தமம்,
 தபசு, செளசம், கூர்ந்தி(பொறை), ஆர்ஜவம் (கபடமின்
 மை), விரத்தியுடைமை, ஞானம், விஞ்ஞானம் (அப
 ரோகஞ்ஞானம்), சந்தோஷம், சத்தியம், ஆஸ்திக்கியம்
 என்பன பன்னிரண்டுகுணங்கள்.

நாய் மாமிசமுண்பவன் இவனினும் மேலான
வன்.” என்பதும், “ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्रो-
वा यदि वेतरः । विष्णुभक्तिसमायुक्तो ज्ञेयः सर्वोत्त-
मोत्तमः ॥ பிராஹ்மணனாயினும், கூத்திரியனா
யினும், வைசியனாயினும், சூத்திரனாயினும் மற்ற
றையவனாயினும் விஷ்ணுபக்தியோடுகூடியவன்
சர்வோத்தமோத்தமனென்று அறியப்படுகின்
றான்.” என்பதும், “दैतेया यक्षरक्षांसि स्त्रियः
शूद्रा ब्रजौकसः । தைத்தியர்கள், யக்ஷரக்ஷஸ-
கள், ஸ்திரீகள், சூத்திரர்கள், இடையர்கள்”
என்பதும், “विद्याधरा मनुष्येषु वैश्याः शूद्रा स्त्रि-
यांत्यजाः । सर्वधिकारिणो ह्यत्र विष्णुभक्तौ यथा नृप ॥
அரசனே ! வித்தியாதார்கள், மனிதர்களில்
வைசியர்கள், சூத்திரர்கள், ஸ்திரீகள், கடைப்
பிறப்பாளர் யாவரும் இங்கு விஷ்ணு பக்தியிற்
போல அதிகாரிகளாவர்.” என்பதும், “किरात-
हूणांधपुलिंदपुल्कसा आभीरकंका यवनाः खसादयः ।

येन्ये च पापा यदुपाश्रयाश्रयाः शुध्यन्ति तस्यै प्रभवि-
 णवे नमः ॥ கிராதர், ஹ்ருணர், அந்திரர்,
 புனீந்தர், புல்கஸர், ஆபீரர், கங்கர், யவனர்,
 கஸர்முதலியோர், மற்றும் அந்தியர்களாகிய
 பாபிகள் எவர்களோ, அவர்கள் எவனுடைய
 உபாசிரயமா யுள்ளவர்களின் ஆசிரயமா யுள்ள
 வர்களாய்ச் சுத்தியடைகின்றார்களோ, அந்தப்
 பரமாத்மாவிற்கு நமஸ்காரம்.” என்பதும், “न
 जन्म नूनं महतो न सौभगं न वाङ् न बुद्धिर्नाकृति-
 स्तोषहेतुः । तैर्यद्विमृष्टानपि नोवनौकसश्चकार सख्यै
 वत लक्ष्मणाग्रजः ॥ நிச்சயமாக மகத்திற்குப்
 பிறப்பில்லை; அழகில்லை; வாக்கில்லை; புத்தி
 யில்லை; சந்தோஷத்திற்கு ஏதுவான வடிவ
 மில்லை. அவர்களால் விவக்கப்படுபவர்களாயி
 னும் வனசரங்களான எங்களை ஸ்ரீ ராமன்
 தோழமை செய்தார்.” என்பதும், “इक्ष्वाकुरैल-
 मुचुकुन्दविदेहगाधीरध्वम्बरीषसगरा गयनाहुषाद्याः ।

மாந்தாவுல்க்ஷததந்வநு ரந்திதேவதேவவரதோ வலிரமூர்தரயோ
 திலிப: || சௌமர்யுத்க்ஷிவிதேவலபிபுலாதுசாரஸ்வதோ-
 துவபராசரமூரபிணா: | யெந்யே விபிபணஹநுமதுபேதததபா-
 ர்யாபிபிணவிதூரஸ்ருததேவவரயா: | தை வை விதந்த்யதிரந்தி ச
 தேவமாயா ஸ்ரீசூதூஹசவரா அபி பாபஜிவா: | யததூண-
 க்ஷமபராணஸிலிசிக்ஷாஸ்திரயக்ஷநா அபி கிமுஸ்ருததார-
 ணா யே || இக்ஷ்வாகு, ஐலர், முசுகுந்தர், விதேகர்,
 காதி, ரகு, அம்பரீஷர், சகரர், கயர், நாகுஷர்
 முதலியோர், மாந்தாதா, அலர்க்கர், சததந்வர்,
 ரந்திதேவர், தேவவிரதர், பவி, அமுர்த்தமயர்,
 திலீபர், செளபரி, உதங்கர், சிபி, தேவலர், பிப்
 பலாதர், சாரஸ்வதர், உத்தவர், பராசரர், பூரி
 ஷேணர், மற்றுமுள்ள விபூஷணர், ஹநுமான்,
 உபேந்திரர், தத்தர், பார்த்தர், ருஷ்டிஷேணர்,
 விதுரர், சுருததேவவரயர் என்பவர்கள் எவர்
 களோ, அந்த ஸ்திரீ குத்திர ஹ்ருண சபா
 ராண பாப ஜீவர்களும் எந்தெந்த குணக்கிரம
 பராயண சீலசிக்ஷையுடைய திரியக்கு ஜனங்க

னாயினும் அறிகின்றனர் ; தேவமாயையினைக்
கடக்கின்றனர். என்றால், கேள்விதாரணையுடைய
யவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதென் ? ”
என்பதுமான இவை முதலிய வாக்கியங்களால்
தீயர்களின் சமத்துவம் ஸ்பஷ்டமாம். வைஷ்ண
வர்களிடத்து ஜாதிபேதத்தினைச் செய்தல்,
* ௬௪ மகா அபராதங்களுள் ஒன்றாய்க் கணக்
கிடப்பட்டுளது. பாகவதர்களது லக்ஷணத்தி

* அறுபத்துநான்கு மஹா அபராதங்களாவன :—

க. பகவானிடத்தில் தேவவிசேஷமான அல்லது
தத்துவவிசேஷமான புத்தி, உ சாஸ்திரங்க
ளில் கிரந்த அதாவது பெளருஷேய (புருஷனும்)
செய்யப்பட்டன வென்னும் புத்தி, ட. வைஷ்ண
வர்களிடத்துச் சாதிபுத்தி, ச குருவினிடத்துச் சாதா
ரண மதுஷ்யபுத்தி, டி பிரதிமையிற் சிலாபுத்தி
(கல்லுணர்ச்சி), சு. பிரசாதத்தில் உணவுப்புத்தி,
எ. சரண தீர்த்தத்தில் ஜல புத்தி, அ. துளசியில்
விருக்ஷ சாதாரண புத்தி, கூ. கோவினிடத்துப் பசு
சாதாரண புத்தி, கௌ. பாகவதத்திலும் கீதையிலும்
கிரந்த சாதாரண புத்தி, கக. பகவதலீலையில் மலுவ்ய

லும் “ न यस्य जन्मकर्माभ्यां न वर्णाश्रमजातिभिः ।
सज्जतेऽस्मिन्नहंभावो देहे वै स हरेः प्रियः ॥ எவ
னுக்கு இந்தத் தேகத்தில் அகம்பாவம் (யானெ
னுந் தன்மை) ஜன்மகர்மங்களாற் பற்றுகிற

கிருத்திய புத்தி, கட. சாம்ஸாரிகப் பிரேமையில்
அல்லது ஸ்திரீ சுகத்தில் லீலையான மதிப்பு அல்லது
ஸ்மரணம். ௧௩. ஸ்ரீ கோபிகளிடத்துப் பரத்தையர்
பாவனை, ௧௪. ராஸலீலயிற் காமபுத்தி, ௧௫. மஹோற்
சுவத்தில் ஸ்பர்சாஸ்பர்ச புத்தி, ௧௬. நாஸ்திக வாதத்
தினை ஆசரித்தல், ௧௭. சந்தேக பூர்வகமான தர்மா
சரணம், ௧௮. அசிரத்தா பூர்வக தர்மாசரணம் அல்
லது தர்மத்தில் ஆலசியம் செய்தல், ௧௯. வைஷ்ண
வர்களது வெளிநடையைப் பார்த்தல், ௨௦. மகாத்
மாக்களது சரித்திரத்தில் குணதோஷங்களை விசாரித்
தல், ௨௧. தன்னை உத்தமனாக வறிதல், ௨௨. ஓர்
தேவதையின் அல்லது சாஸ்திரத்தின் நிந்தை, ௨௩.
பகவத் விக்ரிகத்தின் சமீபத்தில் ஆசனம் போட்டு
உட்காருதல், ௨௪. பாதாசனக் கயணிதல், ௨௫. மாலே
யணிதல், ௨௬. தண்டந்தாங்குதல் (கோல் பிடித்தல்),
௨௭. கரிய வஸ்திர முடுத்தல், [பட்டில் நீலம் சுத்த

தில்லையோ, வாணசிரம ஜாதிகளாலும் பற்று
கறதில்லையோ அவன் ஹரிக்குப் பிரியன்”
என்று (பாக கக-௨-௫௧-ல்) கூறப்பட்டுள்ளது.
ஸ்ரீஹிராயர் தமது கிரந்தமாகிய சிஷ்யாபத்தி

மாம்.] ௨௮. பற்றுலக்காது செல்லல், ௨௯ மலத்
தியாக மைதுனாதிகளுக்குப்பின் ஸ்ரீநாதிகளின்றிச்
செல்லுதல், ௩௦. பகவத் விக்கிரகத்தின்முன் கைகால்
களை யாட்டுதல், ௩௧. தாம்பூலாதிகளை உண்ணல்,
௩௨. உரக்கச் சிரித்தல், ௩௩. குசேஷ்டை (கெட்ட
செய்கையைச்) செய்தல், ௩௪. ஸ்திரீகளைப்பற்றல்,
௩௫. குரோதஞ் செய்தல், ௩௬. மற்றவர்களது ஆத்
மரத்துக்கு ஏதாவது வணங்குதல், ௩௭. தூர்க்கந்த வஸ்து
வினை உண்டேனு மணிந்தேனும் இருக்கின், அக்
கந்தம் நீங்குதலின்றியும் ஜீரணமாதலின்றியும் செல்
லுதல், ௩௮. கள் கஞ்சா முதலியவற்றின் வெறியோடு
செல்லுதல், ௩௯. எவரையாவது அவமானஞ்
செய்தல் அல்லது அடித்தல், ௪௦. காமக்குரோதாதி
சேஷ்டை செய்தல், ௪௧. வீட்டுக்கு வந்த மனிதனை
அதாவது விசேஷமாகச் சாதுவை உபசரியாமை,
௪௨. சேவையினையாவது தர்மத்தினையாவது பாண்
டித்தியத்தினையாவது தன்னிடத்து மதித்தல், அல்

ரத்திலும் இவ்வாறே எழுதியிருக்கின்றனர். இதனாற்றான் பக்தர்களுக்குப் பரஸ்பரம் ஜாதி, வித்தை, ரூபம், குலம், தனம், கிரியை முதலியவற்றின் பேதத்தினை ஒருபோதும் செய்ய

லது சுகிர்த்தினைத்தான் செய்ததாக வறிதல், சக. நாஸ்திகர், விடர், ஹிம்சகர், லோபிகள், பொய்நடையர் என்னும் இவர்களது சங்கம் செய்தல், சச. விபத்தினைப் பாமேசுவரன் கொடுத்தாரென்னும் புத்தியைச் செய்தல், சநி. தர்மத்துக்கு வலியான பாவத்தைச் செய்தல், சக. எவருக்கும் திருணமாத் திர கஷ்டத்தையாவது கொடுத்து தன்னைத் தருமிஷ்டனாகக் கருதல், சவ. ஸ்திரீகள், புத்திரர், சேவகர், பரிவாரங்கள், ஆசிரிதர், தீனர், சாதுக்கள் இவர்களை யுபேகித்தல், சஅ. பொருளைத் தனது உபயோகமுள்ளதென்று கருதிச் சேவையிற் கொடுத்தல் அல்லது நசனுக்கு கொடுக்காத வஸ்துவினைக் கிரஹித்தல், சக. இஷ்ட தெய்வத்தின்பேரில் ஆணைவைத்தல், ரு. பகவத் தர்மத்தினை அல்லது நாமத்தினை விற்ப்பு பொருளிட்தல், ரு. அன்னிய தேவதைகளிடத்து ஆசை வைத்தல், ரு. தர்ம சாஸ்திரத்தின் மரியாதையைக் கடத்தல், ரு. அந்நிலைமை யுண்டாதலின்றி ஞானத்

லாகாது ; ஏனெனின், எந்தச் சமயத்தில் ததீய
 னானே, அதே சமயத்தில் எல்லாக்குணங்
 களும் பூர்ணமாய்விட்டன. அது “यस्यास्ति

தைக் கைக்கொள்ளல் அல்லது அவ்வாறு ஆசரித்தல்,
 ௫௪. தேவசரித்திரத்தினைப்போல ஆசரித்தல், ௫௫.
 சம்பிரதாய பேதத்தால் உயர்வு தாழ்வாகக் கருதுதல்,
 ௫௬. அவதாரங்களைத் தாரதம்மிய திருஷ்டியால் நிர்
 தித்தல், ௫௭. ஹம்ஸி (சந்நியாசி)களுள்ளும் ஒரு
 வளைத் தாம் பரமேசுவரன் என்று சொல்லுதல்,
 ௫௮. பரமேசுரனை ஒருபோது எக்காரணத்தானும்
 அணுமாத்திரமேனும் பாதந்திரானென் றறிதல், ௫௯.
 லேபத்தால் ஒருவனுக்குச் சாணுமிரத்தினையாவது
 பிரசாதத்தினையாவது கொடுத்தல், ௬௦. பகவத் சித்தி
 ரம், மூர்த்தி, நாமம் முதலியவற்றை அவமதித்தல் அல்
 லது அவமதிப்பாய்ப் பேசுதல், ௬௧. ஒரு ஜீவனுக்கு
 எவ்விதத்தாலேனும் தூபங் கொடுத்தல் அல்லது கலங்
 கச்செய்தல், ௬௨. தர்க்க விதர்க்கங்களால் ஆஸ்திகத்
 தன்மையினின்றும் மனசைத் திருப்புதல், ௬௩. பக
 வதவதாரத்தில் ஜன்ம கர்மங்களைக் சென்றருதல்,
 ௬௪. விஷ்ணுசிவாதி இரட்டைச் சொரூபத்தில் பேத
 புத்தி.

भगवत्यर्किचन सवैर्गुणैस्तत्र समासते सुराः । சுரா
களே ! எவனுக்குப் பகவானிடத்து மிகுந்த
பக்தியிருக்கின்றதோ, அங்கு எல்லாக் குணங்
களாலும் தொகுக்கப்படுகின்றது.” என்றல்
முதலியவற்றால் சித்தமாம்.

சிவபூசனம் வாயுசங்கிதை உத்தரகண்டம்
எட்டாவது அத்தியாயமும். “देवो वा दानवो
वापि पशुर्वा विहगोपि वा । कीदृशवा कृमिर्वापि
मुच्यते तत्प्रसादतः ॥ गर्भस्थो जायमानो वा बालो वा
तरुणोपि वा । वृद्धो वा श्रियमाणो वा स्वर्गस्थो वाथ
नारकी ॥ पतितो वापि धर्मात्मा पण्डितो मूढ एव
वा ॥ प्रसादे तत्क्षणादेव मुच्यते नात्र संशयः ॥
தேவனாயினும், அசுரனாயினும், பசுவாயினும்,
பறவையாயினும், கீடமாயினும், கிருமியாயி
னும் அவன் பிரசாதத்தினால் முக்தியடையும்.
தருப்பத்திருப்பவனாயினும், பிறக்கின்றவனாயி
னும், பாலனாயினும், தருணனாயினும், விருத்த

னாயினும், சாகின்றவனாயினும், சுவர்க்கத்திருப்
பவனாயினும், நாகத்திருப்பவனாயினும், பதி
தன (பாவியா) யினும், தர்மாத்மாவாயினும்,
பண்டிதனாயினும், மூடனாயினும் அவன் பிரசா
தமுளதாயின் அக்கணமே முக்தனாகின்றான்.
இகிற்சம்சயமில்லை.” என்று எப்படிப்பட்ட
வரும் அவன் பிரசாதத்தால் முக்தராவொன்று
கூறுதலையும் காண்க. (எஉ)

[எங்] (அ-கை) முற்கூறியவாறு அபேதத்
தினைக் கொள்ளுவதற்கு ஹேதுவினைக் கூறு
கின்றார் :—

यतस्तदीयाः ॥ ७३ ॥

(சு-ம்) யத: = எதனால், ததீயா: = அவனு
டையவர்களா யிருக்கின்றார்களோ,

(உரை) எதனால் அப்பக்தர்கள் அவனுடை
யவர்களா யிருக்கின்றார்களோ அதனால் பேத
மில்லை.

ஒன்பதாவது அநுவாகம்.

௨௩௭

நீயும் அவனுடையவன், அவர்களும் அவனு
டையவர்கள் எனின், ஒருவருக்கெருவர் ஏற்
பத் தாழ்வாகிய பேத மெங்கிருக்கும்? எல்
லாரும் ஒருவரிடத்துண்டாகிய சகோதரா
வர். வித்தை, ஜாதி, கிரியை முதலிய எல்லா
யற்றிற்கும் மூலமாய் எல்லாவற்றையும் பவித்
ரமரமாக்கும் பகவான் இவர்களுடைய ஹிருத
யத்தில் வீற்றிருத்தலின் தாமே ஸர்வோத்த
மாத்மர்களாய்விட்டனர். (௭௩)

ஒன்பதாவது அநுவாகம்

முடிந்தது.

பத்தாவது அநுவாகம்.

—...:லல:—

[எசு] (அ-கை) இனி அவனிடத்துண்டா
கும் விசுவாசத்தினைக் கெடுக்கும் வாதத்தினை
விடவேண்டுமெனக் கூறுகின்றார் :—

வாதோ நாவுல்ய: || ௨௪ ||

(சூ-ம்) வாத: = வாதம், அவல்ய: = அவ
லம்பிக்கத்தக்கது, ந = அன்று,

(உரை) வாதத்தினைப் பற்றலாகாது.

அது, பகவானால் “வாதவாதாஸ்யஜெதகானு பக்ஷ
‘க்சன நாஸ்யேத் |” “வேதவாதரதோ ந ஸ்யாந பாஸ்யாண்டி
ந ஹேதுக: ||” வாதவிவாதங்களையும் தர்க்கங்களையும்
விடவேண்டும். ஒரு பக்ஷத்தினை ஆசிர
யிக்கலாகாது.” (பாக-எ-க௩-எ) “வேத வாத
த்தில் பற்றுள்ளவனாகலாகாது. பாஷாண்டி
யாகலாகாது, காரணம்பற்றிப் பக்தி செய்பவ

னாகலாகாது. ” என்றல் முதலியவற்றால் நிஷே
தித்திருக்கின்றனர். ஏனெனின், வாதத்தினால்
மனிதனுடைய சித்தத்தில் ஆக்கிரகத்தின்
முடிச்சு விழுந்துவிடும். எங்கு ஆக்கிரகமுண்
டாகுமோ, அங்குத் தத்துவம் பிரகடமாகாது.
அன்றியும், வெகு வாதம் செய்தலால் தமோ
தண முதயமாதலும் சம்பவிக்கும். (எச)

[எடு] (அ-னக) அதில் ஏதுவைக் கூறுகின்
றார் :—

बाहुर्यावकाशवत्त्वादनियतत्वात् ॥ ७५ ॥

(சு-ம்) बाहुर्यावकाशवत्त्वात् = மிக்க அவ
காசமுடையதாயிருத்தலாலும், अनियतत्वात् =
நியதமின்றியதாயிருத்தலாலும்,

(உரை) வாதத்தில் மிகுதிப்பாட்டிற்கு இட
மிருத்தலாலும் அதாவது வாதம் வெகுவாயி
ருத்தலாலும், அநியதமாயிருத்தலாலும் அதா
வது வரையறுக்கப் படாததாயிருத்தலாலும்
ஆது செய்யத்தக்கதன்று.

வியாஸபகவானும் “ तर्काप्रतिष्ठानात् தர்க்கம்
 நிலையாமையால் ” என்று கூறியிருக்கின்றனர்.
 சுருதியும், “ नैषा मतीरोपणीया दुःप्रतर्कः இம்
 மதி அரிய தர்க்கங்களால் உபரத்தக்கதன்று.”
 என்று கூறுகின்றது. பகவானது தத்துவத்
 தினை அறிதற்கேதுவான வாதங்கள் எவ்வள
 வுண்டோ, அவ்வாதங்களால் ஒருபோதும் அறி
 யப்படமாட்டாது; ஏனெனின், புத்தி அது
 வரையிலும் செல்லாது. அது “ यतो वाचो निव-
 र्त्तते अप्राप्य मनसा सह । மனதோடு வாக்குகள்
 எதனினின்றும் அடையாது திரும்புகின்ற
 னவோ ” என்றல் முதலிய அநேக சுருதி ஸ்மி
 ருதிகளாற் பிரசித்தமாம். இதனால் ஈசுவரன்
 வாதத்திற் கெட்டாமை ஸ்பஷ்டம். வேதங்
 களும் அவனை நேதி நேதி யென்று கூறுகின்
 றனவெனின், வியர்த்தமாய் வாதஞ்செய்வா
 னேன்? “ பக்தி யொன்றினாலேயே யான் கிர
 கிக்கத் தக்கவன் ” என்னும் அவரது பிரதிஞ்
 ஞையினால் வாதங்களைவிட்டுக் கேவலம் அவ
 னிடத்து ஈசுவாசம் வைத்தல்வேண்டும். (௭௫)

[எசு] (அ-கை) வாதத்தைவிட்டுச் செய்யத்தக்க திதுவெனக் கூறுகின்றார் :—

भक्तिशास्त्राणि मननीयानि तदुद्बोधककर्माण्यपि
करणीयानि ॥ ७६ ॥

(சு-ம்) भक्तिशास्त्राणि = பக்தி சாஸ்திரங்கள்,
मननीयानि = மனனஞ் செய்யத்தக்கனவாம்.
तदुद्बोधककर्माणि अपि = அதனை வெளிப்படுத்த
தும் கர்மங்களும், करणीयानि = செய்யத்தக்கன
வாம்.

(உரை) பக்தி சாஸ்திரங்களாகிய சித்தாந்தங்களைப் பார்த்துச் சிந்தித்து ஆசாரியர், பக்தர்கள், சித்தாந்தம் என்பவற்றின் இரகசியத்தை யறியவேண்டும். பக்தியை விருத்திசெய்யும் உற்சவம், சற்சங்கம், தீர்த்தாடனம், கதாசிரவணம், ததீயர்களோடு பேசுதல், பகவத்சேவை, குரு சிசுருஷை என்னும் இவை முதலிய கர்மங்களைச் செய்தல்வேண்டும். (எசு)

[எள] (அ-கை) பக்தர் காலத்தை வீணைக் கழிக்கமாட்டார் என்பதனைக் கூறுகின்றார் :—

सुखदुःखेच्छालाभादित्यक्ते काले प्रतीक्ष्यमाणे क्षणा-
र्द्धमपि व्यर्थं न नेयं ॥ ७७ ॥

(சூ-ம்) சுலது:லெல்லாலாபாதித்யக்தே = சுகம்துக் கம் இச்சை லாபம் முதலியவற்றை விட்ட போது, காலே = காலத்தினை, பரீக்ஷயமாணே = எதிர்பார்த்திருக்கினும், க்ஷணார்க்ட்டு அபி = அரைக்கண மும், வ்யர்த்தீ = வியர்த்தமாக, நேயம் = கழிக்கத்தக்கது, ந = அன்று.

(உரை) பக்தர் சுகம், துக்கம், இச்சை, லாபம் முதலியவற்றின் அபிமானத்தைவிட்டுக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருக்கினும், அரைக்கணத்தினையேனும் வீணாகக் கழிக்கமாட்டார்கள்.

இச்சை முதலியவற்றினை விடுதலால் பூர்ண காமர்களாய் வேறோர் கர்த்தவ்விய மிஸ்ஸதி

ருக்கினும், பகவத் பக்தர்களின்றிக் கணமும்
கழிக்கலாகாது; ஏனெனின், இது நித்தியம்
செய்யத்தக்கதாம். பாருங்கள் மாணசுபயத்
தில் கோடி யுபாயங்களைச் செய்யினும், ஒரு
கூணமாயினும் விசேஷ மனிதன் இருக்கமாட்
டான். இத்தன்மைய விலைமதிக்கப்படாத
கூணத்தினை வியர்த்தமாக்குதல் எத்தன்மைய
மூர்க்கத்தன்மையாம். (எஎ)

[எஅ] (அ-கை) நன்னடைகளைப்பாதுகாக்க
வேண்டுமெனல் :—

अहिंसासत्यशौचदयास्तिक्यतादिचारिःपा-
नीयानि ॥ ७८ ॥

(கு-ம்) अहिंसासत्यशौचदयास्तिक्यतादिचारि-
ःपाणि = அஹிம்ஸை, சத்தியம், சௌசம்,
தயை, ஆஸ்திக்கியம் முதலிய சரித்திரங்கள்,
पानीयानि = பாவித்தத்தக்கனவாம்.

(உரை) பக்தன், கொல்லாமை, சத்தியம், சௌசம், தயை, ஆஸ்திக்கியம் முதலிய எல்லா நடைகளையும் பாதுகாக்கவேண்டும்.

ஏனெனின், இவ்வெல்லாம் சத்துவகுணத்தின் கிருத்தியங்களாம். இவற்றைச் செய்யாததினாலும் இவற்றிற்கு விரோதமானவற்றைச் செய்தலினாலும் தமோகுணத்தின் பிரவிருத்தியுண்டாய்ப் பக்தியில் வாதை (கெடுதி) யுண்டாகின்றது. சத்துக்களின் விரதத்தில் “**दयास्ति सर्वभूतेषु सर्वं कृष्णमयं जगत् । यो जानाति स भक्तो वैष्णवो मतः ॥** எல்லா ஜீவர்களிடத்தும் எவனுக்குத் தயை யிருக்கின்றதோ, எவன் எல்லா ஜகத்தையும் கிருஷ்ணமயமாக அறிகிறானோ, அவன் வைஷ்ணவனுன பக்தனென்று மதிக்கப்படுகின்றான்.” என்பதும் (பிரஹ்மவைவ-கிருஷ்-அத்-க) “**तितिक्षया करुणया मैत्र्या चाखिल-जंतुषु । समत्वेन च सर्वात्मा भगवान् संप्रसीदति ॥ संप्रसन्ने भगवति पुरुषः प्राकृतैर्गुणैः । विमुक्तो जीवि-**

मुक्तो ब्रह्मनिर्वाणमृच्छति ॥ திதிக்கையினாலும்,
 கருணையினாலும், மைத்திரியினாலும், சகல ஜந்
 துக்களிடத்தும் சமத்தன்மையினாலும் சர்வாத்
 மாவாகிய பகவான் மிகச்சந்தோஷிக்கின்றார்.
 பகவான் சந்தோஷிக்கவே புருஷன் பிராகிருத
 குணங்களினின்று விடுபட்டு, ஜீவன்முக்தனாய்ப்
 பிரஹ்மநிர்வாணத்தை யடைகின்றான்.” என்ப
 தும் (பாக-ச-கக-கக), “सत्यं दया तपः शौचं
 तितिक्षेक्षा शमो दमः । अहिंसा ब्रह्मचर्यं च त्यागः
 स्वाध्याय आर्जवम् ॥ संतोषः समदृक्सेवा ग्राभ्येहो-
 परमः शनैः नृणां विपर्ययेहेक्षा मौनमात्मविमर्शनम् ॥
 சத்தியம், தயை, தவம், சௌசம், திதிக்கை,
 யுக்தாயுக்த விவேகம், மனவடக்கமாகிய சமம்,
 இந்திரிய வடக்கமாகிய தமம், அஹிம்ஸை
 (கொல்லாமை), பிரஹ்மசரியம், தானம், சுவாத்
 தியாயம் (வேதமந்திர முதலியவற்றை ஜபித்
 தல்), ஆர்ஜவம் (கபடமின்மை), சந்தோஷம்
 (திருப்தி), சமதிருஷ்டியுடைய பெரியோர்

சேவை, பிரவிருத்தித்த கர்மங்களினின்றும்
மெல்ல விலகுதல், பயனின்றிய கிரியைகளைக்
காணுதல், வீண்வார்த்தை பேசாமையாகிய
மௌனம், தேகாதிகளின் வேறு ஆத்மா வென்
னும் ஆத்மவிவேகம் என்னும் இவை முதலிய
குணங்களால் சர்வாத்மா சந்தோஷிக்கின்றார்.”
என்பதும் (பாக எ-கக-அ, கூ) “कृपालुरकृतद्रोह-

स्तितिक्षुः सर्वदेहिनाम् । सत्यसारोऽनवद्यात्मा समः
सर्वोपकारकः ॥ कामैरहतधीर्दातो मृदुः शुचिरकिंचनः ।
अनीहो मितभुक् शांतः स्थिरो मच्छरणो मुनिः ॥
अप्रमत्तो गभीरात्मा धृतिमान्जितषड्गुणः । अमानी
मानदः कल्पो मैत्रः कारुणिकः कविः ॥ மறர் தரும்
துக்கம் சகிப்பவனாகிய கிருபாளுவும், சர்வ
தேகிகளுக்கும் துரோகஞ் செய்யாதவனும்,
தி திகைக்ஷி யுடையவனும், சத்தியசாரனும் (சத்
தியத்தினை ஸ்திரமாக அல்லது வலியாதவனுட
யவன்), அகுவை முதலியகுற்றமில்லாதவனும்,
சமமுள்ளவனும், சர்வோபகாரகனும், காமங்

களாற் றகைக்கப்படாத புத்தியுடையவனும்,
இந்திரியவடக்க முடையவனும், கடினமில்லாத
சித்தமுள்ளவனும், சுசியும் (ஸ்தாசார முடையவனும்),
ஒன்றும் வாங்காதவனும், இச்சையில்லாதவனும்,
மிதமாகப் புசிப்பவனும், சாந்தனும், சுவதர்மத்தில் நிலையானவனும், என்னைச்
சரணடைந்தவனும், முநியும் (மனனசிலனும்),
சோர்வில்லாதவனும், தீர்விகாரனும், தைரிய முடையவனும்,
பசி தாகம் சோகம் மோகம் மூப்பு மரணமென்னும் ஆறு குணங்களை
ஐயித்தவனும், மானம் விரும்பாதவனும், மானங்
கொடுப்பவனும், பிறர்க்குபதேசித்தலில் சமர்த்தனும்,
வஞ்சக மில்லாதவனும், கருணையினுற் பிரவர்த்திப்பவனும்,
கவியும் (நல்லறிவுடையவனும்),” என்பதும் (பாக-கக-
கக-உச, ௩௦, ௩௧.) “सर्वभूतेषु कारुण्यं प्रियभाष-
णमेव च सर्वभूतहिते श्रद्धा साक्षाद्भक्तिः शिवस्य तु ॥
सर्वभूतेषु दोषस्यादर्शनं गुणदर्शनम् । सर्वभूतेषु मैत्री
च शिवभक्तिरुदीरिता ॥ सर्व जैवர்களிடத்திலும்

காருண்யமும் பிரியமாய்ப் பேசுதலும் சர்வ ஜீவர்களது நலத்தில் சிரத்தையுமே சிவபெருமானது சாஹ்யாத் பக்தியாம். சர்வஜீவர்களிடத்தும் தோஷத்தைக் காணாமையும் குணத்தைக் காணுதலும், சர்வ ஜீவர்களிடத்தும் மித் திரபாவமும் சிவபக்தி யெனப்படும்.” என்பதும் (சூதசங்கிதை சிவபக்தி விசாரம்) பிரமாணமாம். (எஅ)

[எக] (அ-க) சாதாரணமாக உபதேசஞ் செய்து சித்தாந்தத்தினை யுபதேசிக்கின்றார் :—

सर्वदा सर्वभावेन निश्चिन्तितैर्भगवानेव भजनीयः ॥७२

(சூ-ம்) सर्वदा = எப்போதும், सर्वभावेन = எல்லாத்தன்மையினாலும், निश्चिन्तितैः = சிந்தையில்லாதவர்களால், भगवान् एव = பகவானே, भजनीयः = பஜிக்கத்தக்கவராவார்.

(உரை) எப்போதும் எல்லாவகையினாலும் சிந்தையற்றவனாய்ப் பகவானையே பஜிக்கவேண்டும். (எக)

[அ0] (அ-கை) ஈசுவரன் தன்னைக் கீர்த்திக்கின்றவர்களை வினாவிலநுக்கிரகிக்கின்றானெனக் கூறுகின்றார் :—

स कीर्त्यमानः शीघ्रमेवाविर्भवत्यनुभावयति भक्तान् ॥

(சு-ம்) ச: = அவர், கீர்त्यமான: = கீர்த்திக்கப்படுபவராய், ஶீघ்ர एव = சீக்கிரமாகவே, அவிர்भवति = ஆவிற்பவிக்கின்றார். भक्तान् = பக்தர்களை, अनुभावयति = அநுபவிக்கச்செய்கின்றார்.

(உரை) அவ்விசுவரன் தன்னைக் கீர்த்தித்தபோது சீக்கிரமாகவே வெளிப்பட்டுத் தனது பக்தர்களை யநுபவிக்கச்செய்கின்றார் :—

“ नाहं वसामि वैकुण्ठे योगिनां हृदये रवौ । मङ्गला यत्र गायन्ति तत्र तिष्ठामि नारद ॥ நாரதரோ ! யான் வைகுண்டத்திலும், யோகிகளினிருதயத்திலும் இரவியிலும் வசிக்கவில்லை, என் பக்

தார்கள் எங்குப்பாடுகின்றனரோ, அங்கு நிலைக்
கின்றேன்.” என்பது பகவானது பிரதிஞ்ஞை
யாம். நாரதரும், “प्रगायतः स्ववीर्याणि तीर्थपादः
प्रियश्रवाः । आहूत इव मे शीघ्रं दर्शनं याति चेतसि ॥

* தீர்த்தபாதரும் பிரியமானவற்றைக் கேட்ப
வருமாகிய பகவான் தனது வீரியங்களைப் பாடு
வதனால் அழைக்கப்பட்டவரைப்போல சிக்கிரம்
என் சித்தத்தில் தரிசனம் கொடுக்கின்றார்.”
என்று (பாக-க-க-௩௪-ல்) கூறியிருக்கின்றனர்.

[அக] (அ-கை) பரமாத்மாவின் பக்தியே
மேலானதென்று வற்புறுத்துகின்றார் :—

त्रिसत्यस्य भक्तिरेव गरीयसी भक्तिरेव गरीयसी ॥

(சு-ம்) त्रिसत्यस्य = முக்காலத்து மிருப்பவ
னது, भक्तिः एव = பக்தியே, गरीयसी = மேலா
னது. भक्तिः एव = பக்தியே, गरीयसी = மேலா
னது.

* தீர்த்தபாதர் = கிருஷ்ணன் ; எல்லாவற்றையும்
புனிதமாக்கும் திருவடியுடையவர்.

(உரை) முக்காலத்திலு மிருப்பவனாகிய பகவானது பக்தியே எல்லாச் சாதனங்களினும் மேலானதாம். பகவான் முக்காலத்துமிருக்கும் சத்பதார்த்த மென்பது “आदावन्ते च मध्ये च सृज्यात्सृज्यं यदन्वियात् । पुनस्तत्प्रतिसंक्रमे यच्छिष्यते तदेव सत् ॥ உற்பத்தியாகிய ஆதியிலும், முடிவிலும் (வேறு பரிணாமத்தினடைவிலும்), காரணத்தன்மையாக இடையிலும், ஆசிரயத்தன்மையினால் காரியத்தினின்று வேறு காரியத்தினைக் குறித்தும் எது அநுருதமாகின்றதோ, மறுபடியும் அவற்றின் பிரளயங்கள் தோறும் எது மிஞ்சுகின்றதோ, அதுவே சத்தாம்.” என்று (பாக்-கக-கக-கக-ல்) சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

“भक्त्यैव तुष्टिमभ्येति विष्णुर्नान्येन केनचित् ।”
 “प्रीयतेऽमलया भक्त्या हरिरन्यद्विडम्बनम्,” “भक्त्या तुतोष भगवान् गजयूथपाय ॥” “பக்தியினாலேயே

விஷ்ணு சந்தோஷத்தை யடைகின்றார். வேறு
எதனாலும் அடைகிறதில்லை.” “அமலமான
பக்தியினால் ஹரி பிரியப்படுகின்றார். மற்றவை
விடம்பனமா (போலியா)ம்.” “பகவான் கஜே
ந்திரனுக்குப் பக்தியினால் சந்தோஷித்தார்.”

“भक्त्याहमेकया ग्राह्यः यान् भक्तियொன்றினு
லேயே கிரகிக்கத்தக்கவன்.” “भक्तिः पुनाति
मन्निष्ठा — என்னிடத்து நிலைத்தபக்தி புனிதமாக்க
குகின்றது.” “भक्त्यैकलभ्यः पुरुषोत्तमो हि भक्ति
யொன்றினுலேயே அடையத்தக்கவன் புரு
ஷோத்தமன்.” “भक्तिमान्यः स मे प्रियः भक्ति
மான் எவனோ அவன் எனக்குப்பிரியன்.”

“भक्तियोगेन सेवते — பக்தியோகத்தினுற் சேவிக்க
கின்றான்.” भक्त्यैकलभ्ये पुरुषे पुराणे मुक्तौ किमर्थं
क्रियते प्रयत्नः — புராணனாகிய புருஷன் பக்தியொ
ன்றினால் பெறப்படுபவனுயிருக்க, முக்தியில்
எதன்பொருட்டுப் பிரயத்தினம் செய்யப்படு

கின்றது.” “ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति — பிரஹ்மத்
 கில் நிலைத்தவன் அமிருதத்தன்மையினை யடை
 கின்றான்.” “मयि भक्तिर्हि भूतानाममृतत्वाय कल्पते
 என்னிடத்துள்ள பக்தியே ஜீவர்களுக்கு அமிரு
 தத்தன்மையின்பொருட்டுச் சாமர்த்தியமுடை
 யதாகின்றது.” “तन्निष्ठस्य मोक्षोपदेशात् அதில்
 நிலைத்தவனுக்கு மோக்ஷம் உபதேசித்தலால்.”
 “तत्संस्थस्यामृतोपदेशात् அதில் நிலைத்தவனுக்கு
 அமிருதமுபதேசிக்கப் படுதலின்.” “सकृदेव
 प्रपन्नाय तवास्मीति प्रयाचते। अभयं सर्वभूतेभ्यो ददा-
 म्येतद्भूतं मम ॥ உன்னுடையவனா யிருக்கின்றே
 னென்று எவன் பிரார்த்திக்கின்றானோ, அத்
 தன்மைய ஒருமுறை மாத்திரம் பிரபத்தி
 யடைந்தவனுக்குச் சர்வபூதங்களினின்றும் பய
 மின்மையைக் கொடுக்கின்றேன். இது என்
 விரதம்.” “भक्त्यानन्यया शक्यः — அநந்ரியமான
 பக்தியினால் பெறக்கூடியவன்.” “भक्त्यालभ्य-

ஸ்வந்யயா — அநந்தியமான பக்தியினால் பெறப்
 படுபவன்.” “श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्त-
 तमो मतः எவன் சிரத்தையுடையவனாய் என்
 னைப் பஜிக்கின்றானோ, அவன் எனது யோக
 முடையவர்களுள் சிரேஷ்டனாக மதிக்கப்பட்ட
 வன்.” “भक्तिप्रियो माधवः — பக்திப்பிரியன்
 மாதவன்.” “मयि संजायते भक्तिः कोन्योस्यार्थोऽ-
 वशिष्यते । என்னிடத்தில் பக்தி செவ்வையாய்ப்
 பிறக்கின்றது. இவனுக்கு வேறு எவ்வர்த்தம்
 மிஞ்சி யிருக்கின்றது.” यो मे भक्त्या प्रयच्छति —
 எவன் எனக்குப் பக்தியினால் கொடுக்கின்
 றானோ” “तदहं भक्त्युपहृतं பக்தியினால் கொடுக்
 கப்பட்ட அதனை யான்” “अण्वप्युपाहृतं भक्तैः
 प्रेम्णा भूर्येव मे भवेत् । பக்தர்களால் பிரேமை
 யினால் கொடுக்கப்பட்டது அணுவானாலும் என
 க்கு அதிகமாயிருக்கின்றது.” श्रेयोभिविविधैश्चायैः

कृष्णे भक्तिर्हि साध्यते — சிரேயசான் நானாவித
பிறசாதனங்களால் கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தி
சாதிக்கப்படுகின்றது.” “अपि यः सुदुराचारो
भजते मामनन्यभाक् இன்னும் எவன் நல்ல (மிக்க)
ஹராசாரனாய் அநந்நியமா யடைந்துள்ள என்
னைப் பஜிக்கின்றானோ,” “अहं भक्तपराधीनः —
பக்தபராதீனன் யான்” என்னும் இவை முத
லிய வேதம், உபநிஷத், கீதை, ராமாயணம்,
பாரதம், ஸ்மிருதி, வியாஸகுத்திரம், சான்
டில்ய குத்திரம், புராணம், தந்திரமென்பவற்
றின் வாக்கியங்களால் எல்லாச் சாதனங்களி
னும் முக்கிய சாதனம் கேவலம் பக்தியே
என்பது பெறப்பட்டதாகின்றது. இப்பக்தி
மோகஷ சாதனங்களுட் சிறந்ததாமென்று ஆஸ்திகர்கள்
து சித்தம் திடப்படுமாறு மற்றும் சில முக்கியப் பிரமாணங்களைக் காட்டுவாம்:—
“शिवभक्तिं विना यस्तु संसारं तर्चुमिच्छति ॥ मूढो
यथाश्वलांगूलैः समुद्रं तर्चुमिच्छति । तथा विना शम्भु-

सेवां संसारतरणं नहि ॥ சிவபக்தியின்றி எவன்
 சம்ஸாரத்தைக் கடக்க விரும்புகிறானோ, அது
 முடன் குதியின் வலைப் பற்றிக்கொ
 ண்டு சமுத்திரத்தைக் கடக்க விரும்புவது
 போலாம். அவ்வாறே சம்புவின் பக்தியி
 ன்றி நிச்சயமாகச் சம்ஸாரத்தைக் கடத்தல்
 இல்லையாம்.” என்பது செளரபுராணம். “तस्मा
 त्सर्वेषामधिकारिणामनधिकारिणां भक्तियोग एव प्रश-
 स्यते । भक्तियोगो निरुपद्रवः । भक्तियोगान्मुक्तिः ।
 भक्तेरसाध्यं न किंचिदस्ति ॥ ஆதலால் அதிகாரி
 கள் அநதிகாரிகள் எல்லோருக்கும் பக்தியோ
 கமே சிலாகிக்கப்படுகின்றது. பக்தியோகம்
 உபத்திரவமின்றியதாம். பக்தியோகத்தால்
 முக்தியாம். பக்தியினுற் சாதிக்கப்படாதது
 எனவுமில்லை.” என்பது மகாநாராயணோப
 நிததம் அ-அத்தியாயம். “भक्त्यामामभिजा-
 नाति । பக்தியினால் என்னை யறிகான் ” என்
 பது கீதாஸ்மிருதி. “भवित्री त्वत्पसादेन भक्ति-

ரூபிபிசாரிணி || ஧மர்த்தகாமै: किं तस्य मुक्तिस्तस्य करे
स्थिता । समस्तजगतां मूले यस्य भक्तिः स्थिरा त्वयि ||

பகவானே ! தமது பிரசாதத்தினால் வியபிசார
மின்றிய பக்தியுண்டாவதாம். சகல ஜகத்திற்கு
கும் மூலமான தம்மிடத்தில் ஸ்திரமான பக்தி
எவனுக்கிருக்கிறதோ அவனுக்கு முக்தி அவ
னது கையிலிருப்பதாம். தர்மார்த்த காமங்க
ளாலாகவேண்டியது என்ன ? (ஒன்றுமில்லை.)
என்பது விஷ்ணு புராணம் முதலம்சம் ௨௦.

“ भक्तिरेव परमार्थदायिनी भक्तिरेव भवरोगनाशिनी
भक्तिरेव परवेदनप्रदा भक्तिरेव परमुक्तिकारिणी ||
भक्तियुक्तजनचित्तपंकजे भुक्तिमुक्तिफलदः पुरातनः ।
शक्तियुक्तपरविग्रहः शिवः सत्यमेव सततं प्रकाशते ||
भक्तियुक्तजनकृत्य परितु परमेशः सत्यसुखबोधपरमं
वपुरनंतम् । स्वस्य मुनयः परमकारुणिक ईशशक्ति-
सहितस्त्विनयनः खलु ददाति || பக்தியே பரமார்த்
தத்தினைத் தருவதாம். பக்தியே பவரோகத்

தினைக் கெடுப்பதாம். பக்தியே மேலான ஞானத்தினைத் தருவதாம். பக்தியே பரமுக்கியினைத் தருவதாம். பக்தியோடு கூடிய ஜனங்களது சித்தமாகிய தாமனாயில், புத்தி முக்திப் பயனைத் தருபவரும் பழையானவரும் சக்தியோடு கூடிய மேலான விக்கிரகருமான சிவன் சத்தியமாகவே இடைவிடாது பிரகாசிக்கின்றார். பக்தியோடுகூடிய ஜனங்களது கிருத்தியத்திற்கு முனிவர்களே! பரமகருணையுள்ளவரும் ஈசசக்தியோடு கூடியவரும் திரிநேத்திரருமான பரமேசன் தமது சத்திய சகஞானவடிவ மேலான சரீரத்தினை நிச்சயமாகத் தந்தருளுகின்றார்.” என்பது சூதசங்கிதை யஞ்ஞவை பவ கண்டம். ௨௭-ம் அத்தியாயம். “भक्तेश्च प्रेमसंप्रोक्तं प्रेम्णस्तु श्रवणं मतम् । श्रवणस्य सतां संगः संगस्य सदुरुः स्मृतः । संपन्ने च तथा ज्ञाने मुक्तिर्भवति निश्चितम् ॥ इति विज्ञानवान्सो वै शंभु-मेव सदा भजेत् । अनन्यया च भक्त्या वै शंभु

ப்ராமோத்யஸ்சயம் ॥ பக்திக்குப் பிரேமை சொல்
 லப்படுகின்றது. பிரேமைக்குச்சிரவணம் கரு
 தப்படுகின்றது. சிரவணத்திற்குச் சத்துக்க
 ளின் சங்கமும், சங்கத்திற்குச் சற்குரு லாப
 மும் கருதப்படும். அவ்வாறே சற்குருவால்
 ஞானம் கிடைத்தபோது முக்தி யுண்டாகின்
 றது நிச்சயம் என்னும் இத்தன்மைய விஞ்ஞா
 னமுடைய அவன் சம்புவினையே எப்போதும்
 பஜிக்கவேண்டும். அநந்தியமான பக்தியினால்
 சம்புவை அடைகின்றான் ; சம்சயமில்லை.” என்
 பது சிவபுராணம் ஞானசங்கிதை எ-அ-ம் அத்
 தியாயம். “यस्यां देव्यतिरिक्तं तु न किंचिदपि भा-
 व्यते । इत्थं जाता परा भक्तिर्यस्य भूधर तत्त्वतः ।
 तदैव तस्य चिन्मात्रे मद्रूपे विलयो भवेत् ॥ भक्तेस्तु
 या परा काष्ठा सैव ज्ञानं प्रकीर्तितम् । वैराग्यस्य
 सीमा सा ज्ञाने तदुभयं यतः ॥ எதில் தேவ
 யைவிட வேறானது எதுவும் பாவிக்கப்படுகிற
 தில்லையோ, அது பராபக்தியாம். இவ்வாறு

பராபக்தி எவனுக்கு உண்மையாக உண்டா யிருக்கிறதோ, மலையரசனே! அவனுக்கு அப் பொழுதே சின்மாத்திரமான எனது வடிவத் தில் விலய முண்டாகின்றது. பக்தியின் மே லான எல்லை எதுவோ அதுவே ஞானமென ப்படும். வைராக்கியத்தின் எல்லை அப்பக்தி யாம்; ஞானத்தில் அவ்விரண்டுமிருத்தவின்.” என்பது தேவிபாகவதம் எ-வது ஸ்கந்தம் ஈள-ம் அத்தியாயம். “यस्य देवे परा भक्तिः

शंकरे निश्चलाव्यये । तस्य स्यात् सफलं जन्म मुक्ति-
श्चैव करे स्थिता ॥ धर्मार्थिकाममोक्षाख्याः पुरुषार्था द्वि-
जोत्तम । शिवभक्तिपराणां वै संपद्यन्ते न संशयः ॥

எவனுக்கு நிச்சல அவ்விபயமான தேவனாகிய சங்கரனிடத்தில் பரா(மேலான)பக்தி யிருக்கிறதோ, அவனுடைய ஜன்மம். பயனுடையதாம்; முக்தியும்கையிலிருப்பதேயாம். பிராஹ்மணைத்தம! சிவபக்திபார்கட்குத் தர்மார்த்தகாமமோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தங்கள் சித்திக்

என்றன; சம்சயமில்லை.” என்பது ஸ்காந்தம்
 நத்குமாரசங்கிதை சிவதக்துவ சுதாநித்யிபி
 மதல் அத்தியாயம். “भवन्ति दुःखिताः सर्वे
 र्दया मुनिसत्तमाः । भक्तिहीना नराः सर्वे भवे परम-
 ारणे ॥ ये भक्ता देवदेवस्य शिवस्य परमेश्विनः ।
 ायवन्तो विमुच्यन्ते भुक्त्वा भोगानिहैव ते ॥ पुत्रेषु
 ारेषु गृहेषु नृणां । भक्तं यथा चित्तमथादिदेवे ।
 मकृत्प्रसंगाद्यदि तापसानां । तेषां न दूरः परमेशलोकः॥
 முநிசிரோஷ்டர்களை ! பரமகாரணனான சிவனிட-
 டத்தில் பக்தியில்லாத நரர்களெல்லோரும்
 தையையில்லாதவர்களாய்த் துக்கிகளாகின்றனர்.
 பரமேஷ்டியும் தேவதேவனுமான சிவனுடைய
 பக்தர்களான பாக்கியவான்கள் எவர்களோ,
 அவர்கள் இங்கேயே போகங்களைப்பிசித்து முக்-
 தியடைவார்கள். எப்படிச் சித்தம் நரர்களுக்-
 குப் புத்திரதாரகிருகாதிகளில் பற்றியிருக்கி-
 றதோ, அப்படித் தவத்தினர்களது பிரசங்கத்-
 தால் ஒருமுறை ஆகி தேவனிடத்துப்பற்று

மாயின், அவர்கட்குப் பரமேசனது லோகம் தூரமானதன்று.” என்பது லிங்கபுராணம் பூர்வபாகம் எஅ-ம் அத்தியாயம். “न युज्यमानया भक्त्या भगवत्यखिलात्मनि । सदृशोऽस्ति शिवः पंथा योगिनां ब्राह्मसिद्धये ॥ १९ ॥ யோகிகட்குப் பிரஹ்மசித்தியின் பொருட்டு அகிலகாரணனான பகவானிடத்தில் பொருத்தப்படுகின்ற பக்திக்குச் சமானமாகியசுபமான வழி வேறு இல்லை.” என்பது பாகவதம் ஈ-ம் ஸ்கந்தம் உரு-ம் அத்தியாயம். “मोक्षकारणसामग्र्यां भक्तिरेव गरीयसी ।” மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான சாமக்கிரிகளில் பக்தியே மேலானது” என்பது ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதர் அவர்கள் அருளிச்செய்த விவேககுடாமணி மற்றும் பக்தி முக்கியசாதனமென்பதற்கு மகாநாராயணோபநிடதம் அத்தியாயம் ௫; வாசுதேவோபநிஷதம், கோபாலோத்தரதாபனீய முதலிய சுருதிகளுமாம். மற்றும் அநேகம் பிரமாணங்கள் உள். அவை விரிவஞ் சிவிடுக்கப்பட்டன. (அச)

[அஉ] (அ-கை) ஒரேபக்தி பதிவினருவகை
யாமாறு கூறுகின்றார் :—

गुणमाहात्म्यासक्तिरूपासक्तिपूजासक्तिस्मरणासक्ति-
दासासक्तिसख्यासक्तिकान्तासक्तिवात्सल्यासक्त्यात्मनि-
वेदनासक्तितन्मयासक्तिपरमविरहासक्तिरूपा एकधाप्ये-
कादशधा भवति ॥ ८२ ॥

(கு-ம்) குணமாஹாத்யாசக்திரூபாசக்திபூஜாசக்தி-
 ச்மரணாசக்திதாஸாசக்திசஹ்யாசக்திகாந்தாசக்திவாத்தஸ்யா-
 -சக்த்யாத்மநிவேதநாசக்திதன்மயாசக்திபரமவிரஹாசக்திரூ-
 -பா = குணமாகாத்மியாசக்தி, ரூபாசக்தி, பூஜா
 சக்தி, ஸ்மரணாசக்தி, தாஸாசக்தி, சக்தியா
 சக்தி, காந்தாசக்தி, வாத்ஸஸ்யாசக்தி, ஆத்ம
 நிவேதனாசக்தி, தன்மயாசக்தி, பரமவிரஹா
 சக்தி யென்னும் வழுவின் தாயிய அது, **एकधा**
अपि = ஒருவகையினதாயினும், **एकादशधा** =
 பத்திரெருவகை, **भवति** = ஆகின்றது.

(உரை) இந்தப்பக்தி ஒருவடிவமாயிருந்து குணமா ஹாத்மியசக்தி முதல் பரமவிரஹாசக்தி பரியந்தமான வடிவத்தாற் பதினொருவகையினதாகின்றது.

இதனால் சிரவணாதி ஒன்பதுவிதப்பக்தி கௌணமென்பது நிஷேதிக்கப்பட்டது. ஏனெனின், நாரதமுனிவரது மதமிதுவாம் :—பக்தி ஜீவர்களது இருதயத்தில் உற்பத்தியாவதற்கு முன்னுள்ள சிரவணாதிகளெவையோ, அவற்றைச் சிரவணபக்திமுதலியனவாகச் சொல்லலாகாது. இங்குச் சொல்லப்பட்ட சிரவணாதிகள் சுத்தமானபக்தியினும் வேறாகா. இதனற்றான் ஒவ்வொருசொல்லோடும் “ஆசக்தி” என்னும் சொல்சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பிரேமையுள்ளவர்களெவர்களோ அவர்களுக்கு முங்கூறப்பட்ட ஆசக்திகள் உண்டாமென்று சங்கிக்கின், அது கூடாது. இதுவிசேஷ ஆசக்தியைப்பற்றியதாயிருத்தலின். எப்படிப் பிரேமிகளுக்குத் தமது பிரேமபாத்திரத்தின் எல்லா அங்கங்களுமே

அழகுள்ளனவாயிருக்கினும், ஒவ்வொரு பிரேமிக்கும் தத்தமது பிரேமபாத்திரங்களிலுள்ள ஒவ்வொருவரங்கம் சேஷ்டாவிசேஷமாகிய மோஹத்துக்குவிஷபமாகின்றதோ, அதுபோலவே பூர்ணப்பிரேமிகளுக்கும் எல்லா ஆசக்திகளும் சித்தமாயிருக்கினும், ஒருவருக்கு ஒன்றில் விசேஷருசியும் ஒருவருக்கு மற்றொன்றில் விசேஷருசியும் இருக்கும்.

சிரவணதிகளைக் கெளணீ (அப்பிரதான) பக்தியாய்க் கொள்ளுதலில் ஒரு பெருந்தோஷமுண்டு:— எப்படி அர்ச்சனன் சக்கியத்துக்கும் அநுமார் தாசியத்துக்கும் அதிகாரிகளெனின், எவர்கள் மதத்தில் இப்பக்திகள் கெளணீயாமோ, அவர்கள் மதத்தால் இப்பக்தர்களும் கெளணராவர். ஆகவே இச்சூத்திரத்தால் சுகர், பிரஹ்மாதர், அர்ச்சனர், பவி, விபீஷணர் முதலிய ஒவ்வொரு பக்தியின் விசேஷ அதிகாரிகளாகிய மஹாநுபாவர்களைக் கெளண பக்தர்களென்று கூறுவார்களது

மதம் ஒதுக்கப்பட்டதாம். அன்றியும், பிரேமையென்பது ஒரே வஸ்து. அது கேவலம் ருசியின் விசித்திரத்தன்மையால் வெவ்வேறு நடையினதாய்க் காணப்படுகின்றது. இவற்றுள், தன்மயத்தன்மை ஆசக்தியும் பரமவிரஹாசக்தியும் வியோகிகளான பக்தர்களுக்குச் சித்தித்திருக்கும். மற்றைய ஆசக்திகள் சம்போகி வியோகி என்னும் இருவருக்கும் சித்தித்திருக்கும். சில பக்தர்களிடத்து ஒரு ஆசக்தியும், சிலருக்கு இரண்டு மூன்றும் சித்தித்திருக்கும். ஸ்ரீ கோபீஜனங்களுக்கோ எல்லாம் சித்தித்துள்ளது.

க. குணமாகாத்மியாசக்தி :— பரீக்ஷித்து, நாரதர், ஹனுமார், கேவலம் ஹரியின் குணங்களைக் கேட்கும்பொருட்டுப் பதினாயிரம் காதுகளைக் கேட்ட பிருதுராஜன் என்பவர்களிடத்திருந்ததுபோன்றது. பரீக்ஷித்தானவர் “**नैषातिदुःसहा क्षुन्मां त्यक्तोदमपि बाधते । पिवंत त्वन्मुखंभोजच्युतं हरिकथामृतम् ॥** தமது முகத்தாமரை

யினினின் றெழுகுகின்ற ஹரிகதாமிருதத்தி
 னைப் பருகுகின்றவனாய் நீரருந்தாதவனாயினும்,
 சகித்தற்கரியபசி என்னைப் பாதிக்கிறதில்லை.”
 என்று கூறியிருக்கின்றார். நாரதர், “**देवदत्तो-
 मीमां वीणां स्वरब्रह्मविभूषितां । मूर्छयित्वा हरिकथां
 गायमानश्चराम्यहम् ॥ प्रगायतः स्वधीर्याणि तीर्थपादः
 प्रियश्रवाः । आहूत इव मे शीघ्रं दर्शनं याति चेतसि ॥**
 ஈசுவரனாற் கொடுக்கப்பட்டதும் ஸ்வரப்பிரஹ்
 மத்தினால் (பிரஹ்மத்தினை வெளிப்படுத்தும்
 ஸரிகமபதநி யென்னும் ஏழு ஸ்வரங்களால்)
 அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான இவ்வீணையினையீட்
 டி ஹரிகதையினைப்பாடுகின்றவனாய் யான் சரிக்
 கின்றேன். தீர்த்தபாதரும் பிரியகேள்வியின
 ருமாகிய பகவான் தமது வீரியங்களைப் பாடு
 கின்ற என் சித்தத்தில் அழைக்கப்பட்டவரைப்
 போல் சீக்கிரம் தரிசனம் கொடுக்கின்றார்.”
 என்று (பாக-க-சு-நந, நச-ல்) கூறியிருக்கின்
 றார். ஹனுமாருக்கும் “**यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं**

तत्र तत्र कृतमस्तकांजलिम् । वाव्यवारिपरिपूरितलो-
 चनं मारुतिं नमत राक्षसांतकम् ॥ எங்கெங்கு இரகு
 நாதனது கீர்த்தனம் நடக்கின்றதோ, அங்கங்
 குச் சிரசில் குவித்த கையினரும் கண்ணிர்
 நிறைந்த நேத்திரமுடையவரும், இராக்ஷஸர்
 களைக் கொன்றவருமான மாருதியை வணங்
 குக.” என்பதனால் இதுவே கொள்கையாம்.
 அவர் தமது முகத்தால் (ராமாயணம் உத்தர
 காண்டம் ௧௦௭-வது சர்க்கம், ௩௧-வது சுலோ
 கத்தில்) “यावत्तव कथा लोके विचरिष्यति पावनी ।
 तावत्स्थास्यामि मेदिन्यां तवाज्ञामनुपालयन् ॥ எது
 வரையில் உலகத்தில் தமது பாவனமுள்ள
 கதையானது நடைபெறுமோ, அதுவரையில்
 தமதாஞ்ஞையைப் பரிபாஷித்துக்கொண்டு பூமீ
 யில் தரிப்பேன்.” என்று கூறியிருக்கின்றனர்.
 ஸ்ரீமத் பாகவதம் ௩-வது ஸ்கந்தம் ௧௯-வது
 அத்தியாயம் ௮-வது சுலோகத்திலும் “सुरो-
 सुरो वाप्यथ वानरो नरः सर्वात्मना यः सुकृतज्ञमुत्तमम् ।

भजेत रामं मनुजाकृतिं हरिं य उत्तरामनयत्कौसला-
न्दिवम् ॥ ஆதலால் சுரனாயினும், அசுரனாயி-
னும், வானரனாயினும், நானாயினும் சகிருதன்
னும் (சிறிது பஜிக்கினும் வெகுவாய் மதிப்-
பவனும்), உத்தமனும், அயோத்தியாவாசிக-
ளைச் சுவர்க்கத்திற்குக் கொண்டுபோனவனும்,
மணிதவடிவினனுமான ஹரியாகிய ராமனையே
எல்லாவிதத்தாலும் பஜிக்க.” என்று கூறப்பட்-
டனாகு.

உ. ரூபாசக்தி:—இருவகையினதாம். ஒன்று
பால (ஐந்து வயதுக்குட்பட்ட) ரூபத்தில்.
ஒன்று கிசோர (பதினைந்து வயதிற்குட்பட்ட)
ரூபத்தில். பால ரூபத்தில் ஸ்ரீ மாதாநந்தர்
உபநந்தர் முதலிய விருத்த விரஜ (கோகுல)
வாசிகட்கிருந்தது. கிசோர ரூபத்தில் ஸ்ரீ
புருஷர் பசு பக்ஷி முழுவதற்கு மிருந்தது.
இதனை “अहो अमी देववरामराचितम् अहो!
(ஆச்சரியம்) இது தேவவராகிய அமரர்களா-
லர்ச்சிக்கப்படுவதாம்.” என்றல் முதலிய சுலோ-

கங்களிற் காண்க. “அक्षयतां फलमिदं न परं
 विदामः । कண்ணुदयवार्कद्वयं பயனமுது
 பிறிதொன்றினை யறியேம்.” என்றல் முதலிய
 வேணுகீதையின் சுலோகங்களாலும், “वामबा-
 हुकृतवामकपोलो — இடது தோளில் வைக்கப்
 பட்ட இடது கன்னத்தினை யுடையவராய்”
 என்றல் முதலிய யுகல் கீதையின் சுலோகங்
 களாலும் சித்தித்திருக்கின்றது.

௩. பூஜாசக்தி:—பிருதுமகாராஜனுக்கிரு
 தது. அவர் “यत्पादसेवाभिरुचिस्तपस्विनामशेष
 जन्मोपचितं मलं धिः । सद्यः क्षिणोत्यन्वहमेधती स
 यत्पादांगुष्ठविनिः सूता सरित् ॥ எவனுடைய பா
 சேவையின் அபிருசியானது அவன் பாதா
 குஷ்டத்தினின்று வெளிப்பட்ட கங்கையினை
 போல நாள்தோறும் பெருகுவதாய்த் தப்பி
 னின் எல்லாப் பிறப்புகளிலும் சம்பாதிக்க
 பட்ட புத்தியின் மலத்தினை உடனே கெ

கின்றதோ” என்றல் முதலியவற்றால் கூறியிருக்கின்றனர்.

ச. ஸ்மரணசக்தி :— பரம்பராகவதராகிய பிரஹ்மாதருக்கிருந்தது. அது, “सोहं प्रियस्य सुहृदः परदेवताया लीलाकथास्तव नृसिंह विरिच-
गीताः । अजस्तितम्यनुगुण-गुणविप्रमुक्तो दुर्गाणि ते पदयुगालयहंससंगः ॥” நிருசிங்கரோ ! தமது தாஸ-
னாகிய அந்த நான் பிரியரும் இஷ்டரும் பா-
தேவதையுமாகிய தம்முடைய பிரஹ்மாவினால்
சொல்லப்பட்ட லீலாகதைகளைப்பாடி தம்மு-
டைய பதமிரண்டில் லயமாகும் ஹம்ஸங்
(ஞானி)களின் சங்கமுடையவனாய், குணங்களி-
னின்றி விடுபட்டவனாய் விராவில் துன்பங்களை
கடக்கின்றேன்” என்று (பாக-எ-க-கஅ-ல்)
கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ந. தாஸா சக்தி :—பிரஹ்மாதர், ஹது
மார் முதலியோருக்கிருந்தது. “आयुः प्रियं

विभवमैन्द्रियमाविरिच्यात् । नेच्छामि ते विलुलिता-
नुरुविक्रमेण कालात्मनोपनय मां निजभृत्यपाश्वर्यम् ॥

ஆயுள், ஐசுவரியம், பெருமை, பிரஹ்மலோக
பரியந்தமான இந்திரிய விஷயமாகிய போகம்,
காலவடிவினரும் மிகுந்த பராக்கிரம முடைய
வருமான தம்மால் அழிக்கப்படும் அணிமாதி
கள் என்பவற்றையும் விரும்பேன். என்னைத்
தமது தாஸர்களின் பக்கத்தில் சேர்ப்பீராக.”

என்பது பிரஹ்மாதர் வாக்கியம். “दासोहं कोस-
लद्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । कोसलेन्द्रकिशोरानु-
मोक्षयन्मित्रिय कर्ममुदयवनुमाक्य इराम
नुदय तालसन्धान” என்றல் முதலியன
ஹநுமார் வாக்கியம். “अहं हि नारायणदास-
दासो दासानुदासस्य च दासदासः । यान् नारा
यण तालसन्धान तालसन् ; तालानुतालसन्
तालतालसन्नुमावन्.” என்பது அக்ருர்
வாக்கியம். “वासुदेवस्य ये भक्ताः शान्तास्तद्गत-
मानसाः तेषां दासस्य दासोहं भवेयं जन्मजन्मनि ॥

எவர்கள் வாசுதேவனுடைய பக்தர்களாய், சாந்தர்களாய், அவனிடத்திற் பொருந்திய மனதுடையவர்களாயிருக்கின்றனரோ, அவர்களுடைய தாஸனுக்கு யான் பிறவிதோறும் தாஸனாவேனாக." என்றல் முதலியன விதூர வாக்கியம். அவ்வாறே உத்தவரும் யுகிஷ்டமாரும் ஹரிதாஸர் என்னும் பெயரைப்பெற்றே யிருக்கின்றனர்.

கூ. சக்கியா சக்தி :—அர்ஜுனர், சக்கிரீவன், உத்தவர், குபேரன், சுதாமா, தேவர், முத்தலர், ஸ்ரீ தாமன் முதலியோர், கருடன் என்னும் இவர் முதலியோருக்கும், ஒவ்வொரு கால் ஹதுமாருக்கும் உண்டாய்க் கொண்டிருந்தது. அர்ஜுனனுக்கு “ भक्तोसि मे सखेति—பக்தனாயிருக்கின்றாய். என் தோழனாயுமிருக்கின்றாய்.” என்னும் பகவானது வாக்கியத்தாலும் “सखेति मत्वा प्रसभं यदुक्तं हे कुरुण हे यादव हे सखेति தோழனென்று மதித்து ஏ! கிருஷ்ண!

ஏ! யாதவா! ஏ! தோழா! வென்று முரட்டு
 த்தனமாய்ச் சொல்லப்பட்டது எதுவோ” என்
 னும் அர்ஜுனனது வாக்கியத்தினாலும், “नर्म-
 ण्युदाररुचिर स्मितशोभितानि हे पार्थ हे अर्जुन सखे
 कुरुनन्दनेति । संजल्पितानि नरदेवहृदि स्पृशानि स्मृ-
 लुठन्ति हृदयं मम माधवस्य ॥ शय्यासनाटनविकथन-
 भोजनादिष्वैक्याद्वयस्य ऋतवानिति प्रलब्धः । सख्युः
 सखेव पितृवत्तनयस्य सर्वं सेहे महान्महितया कुमते
 रघं मे ॥ நரதேவனே! மாதவனது கம்பீரமும்
 இனியனவும் புன்னகையாற் சிறந்தனவுமாகிய
 பரிகாச வாக்கியங்களும், ஏ! பார்த்தா! ஏ!
 அர்ஜுனா! தோழா! குருநந்தனா! என்று
 சொல்லப்பட்டனவும், மனதுக்குப் பிரியமான
 வைதனாமாகிய அவற்றை நினைக்க என் இரு
 தயம் கலங்குகின்றது. படுக்கை ஆசனம் திரி
 தல் தற்புகழ்ச்சி போஜன முதலியவற்றில் ஐக்
 கிய(அபேத)த்தால் (ஒருகால் தவறினால்) தோ
 முனே! சத்திய முடையவனே! என்று கோண

லான வார்த்தைகளால் அவமதித்தேன். தோ
முனுக்குத் தோழனைப்போலவும் பிள்ளைக்குப்
பிதாவைப்போலவும் பெரிய பெருந்தன்மையி
னால் குமதியாகிய என்னுடைய அபராத மெல்
லாவற்றையும் சகித்தனர்.” என்னும் பாகவத
வசனத்தினாலும் (பாக-௧-௧௫-௧௮, ௧௯), “யா
பிரீதிர்வिवेकानां विषयेष्वनपायिनी । त्वामनुस्मरतः
सा मे हृदयान्नापसर्पतु ॥” அவிவேகிகளுக்கு விஷ
யங்களில் எந்த நீங்காத பிரீதியுண்டாகின்ற
தோ, அத்தன்மைய பிரீதி தம்மைத்தொடர்
ந்து சிந்திக்கின்ற எனக்கு இருதயத்தினின்று
நீங்காதிருக்குக.” என்னும் விஷ்ணுபுராண
வசனத்தினாலும் காண்க. “वृष्णीनां प्रवरो मंत्री
कृष्णस्य दयितः सखा ॥” விருஷ்ணிகளுள் மேலா
னவர், மந்திரி, கிருஷ்ணனுடைய பிரியர், தோ
ழர்.” என்பதனாலும், “नोद्धवोऽपि मन्थूनो
यद्गुणैर्नादितः प्रभुः ।” குணங்களால் மேம்பட்ட
பிரபுவாகிய உத்தவர் என்னினும் அணுவள

வும் குறைந்தவால்லர் ” “ न तथा मे प्रियतमो
 ह्यत्मयोनिर्न शंकरः । न च संकर्षणो न श्रीर्नैवात्मा
 च यथा भवान् ॥ எனக்குத் தாம் எப்படிப் பிரிய
 தமரோ, அவ்வாறு பிரியதமர் புத்திரனாகிய
 பிரஹ்மாவும்ல்லர்; சங்கரனும்ல்லர்; பிராதா
 வாகிய சங்கர்ஷண(பலராம)ருமல்லர்; பாரியை
 யான லக்ஷ்மியும்ல்லள், என் தேசமுமல்ல.”
 என்றல் முதலிய பகவத் வாக்கியங்களாலும்,
 “ शय्यासनाटनस्थानस्नानक्रीडाशनादिषु । कथं त्वां
 प्रियमात्मानं वयं भक्तास्त्यजेमहि॥ படுக்கை ஆசனம்
 உலாவுமிடம் ஸ்நானம் கிரீடை போஜன முத
 லியவற்றில் (எங்கள்) பிரியரும் ஆத்மாவாகிய
 தம்மைப் பக்தர்களாகிய யாங்கள் எப்படி விடு
 வோம்.” என்பதும், “ मंत्रेषु मां वा उपहूय यत्त्व-
 मकुण्ठिताखण्डसदात्मबोधः । पृच्छे: प्रभो सुगध इवा-
 प्रमत्तस्तन्नो मनो मोहयतीव देव ॥ பிரபுவே! மழுங்
 காத அகண்ட சதாத்மரீபாதரும் சோர்வில்லா

தவருமாகிய தாம் முடனைப்போல் ஆலோசனை
களில் என்னை அழைத்துக் கேட்டது எதுவோ
அது தேவனே ! என்மனதை மோகிக்கச் செய்
கின்றது.” என்பதுமான இவை முதலிய உத்த
வர் வாக்கியங்களாலும் உத்தவருக்குச் சக்கியா
சக்தி இருந்தமை காண்க. “हेलनं गिरिशभ्रातु-

र्धनदस्य त्वया कृतं । கிரீசன் பிராதாவாகிய
குபேரனது ஹேளனம் (பரிகாசம்) உன்னாற்
செய்யப்பட்டது.” என்னும் மனுவாக்கியமும்,

“उपास्यमानं सख्या च भर्त्रा गुह्यरक्षसां । குஹ்கர்
அரக்கனது போஷகனாகிய தோழனால் உபாசிக்
கப்படுபவரும்” என்னும் சுகர் வாக்கியமும்,

“कुबेरस्यम्बकसखा குபேரன், முக்கண்ணன்
ரேமுன்” என்னும் நிகண்டும், “தனதனற்
ரேமுா சங்கரா” என்னு மிவைமுதலியனவும்
ஸ்ரீ சிவபெருமானிடத்தில் குபேரனுக்கிருந்த
சக்கியா சக்தியைக் காட்டுகின்றன. “श्रीदाम-

नामगोपालो रामकेशवयोः सखा ॥ सुबलस्तोककृष्णा-

द्या गोपाः प्रेम्णेदमब्रुवन् ॥ एवं सुहृद्रचः श्रुत्वा सुह-
 त्रियचिकीर्षया ॥ ஸ்ரீ தாமனென்னும் கோபா-
 லன் ராமகேசவர்களுடைய தோழன். ஸ-ப-
 லன் ஸ்தோகன் கிருஷ்ணன் முதலிய கோபர்-
 கள் பிரோமையினால் இது கூறினர். இவ்வாறு
 நண்பர்கள் வார்த்தையைக் கேட்டு நண்பர்கள்
 பிரியத்தினைச் செய்யும் விருப்பால்” என்றல்
 முதலியனவும், தசமஸ்கந்தம் கஅ-வது அத்தி-
 யாய முழுவதும் ஸ்ரீ தாமர் சுபலர் முதலி-
 யோர் தோழமையின் அவதிகையே கூறுகின்றன.
 “कृष्णस्यासीत्सखा कश्चिद्ब्राह्मणो ब्रह्मवित्तमः । கிரு-
 ஷ்ணபகவானுக்குத் தோழராய்ப் பிரஹ்மவித்த-
 மராகிய ஓர் பிராஹ்மணரிருந்தார்.” “ननु ब्रह्म-
 न्भगवतः सखा साक्षाच्छ्रियः पतिः ॥ பிராஹ்ம-
 ணரே! பகவானாகிய தம்முடைய தோழர்
 சாஹ்யாத் லக்ஷ்மீபதி” என்னும் வாக்கியங்க-
 ளும், “तं विलोक्याच्युतो दूरात्प्रियापर्यंकमास्तितः ।
 सहस्रोत्थाय चाभ्येत्य दोर्भ्या पर्यग्रहीन्मुदा ॥ सख्युः

प्रियस्य विष्वेयसंगातिनिवृत्तः । प्रीतो विमुचदन्विद्-
त्रेताभ्यां पुष्करेक्षणः ॥ அவரை (குசேஸரை)த்

தூரத்திற் கண்டமாத் திரத்தில் பிரியையுடன்
மஞ்சத்திருந்த அச்சுதர் திடீரென்றெழுந்து,
எதிர்சென்று, இரண்டு கைகளாலும் சுந்தேர
ஷத்தோடு ஏற்றார். தோழரும் பிரியருமான
விப்பிரரிஷியின் அங்கசங்கத்தினால் சுதமுடைய
வராய்ப் பிரியமுள்ளவராய்க் கமலக்கண்ணர்
நேத்திரங்களினின்றும் நீர்த்துளிகளை விட்ட
னர்.” என்னும் வாக்கியங்களும், இதுபோல
மற்றும் அப்பாகவதம் ௧௦-வது ஸ்கந்தம் ௮௦-
வது அக-வது அத்தியாயங்களிலுள்ள பல
வாக்கியங்களும் சுதாமா வென்பவருக்குச் சக்
கியாசக்தி இருந்ததென்பதிற்பிரமாணமாம்.

“ भगवान्भगवत्प्रियः पदवान् पदवत्प्रियः ”

“ विनतासुतांसे विन्यस्तहस्तमपरेण धुनानमब्जं । विर-
तையின் சுதனாகிய கருடனது தோளில் வைக்
கப்பட்ட கையுடையவரும் மற்றொன்றினால்

கமலத்தை அசைக்கின்றவரும் ” என்னும்
இவை முதலியவற்றால் கருடனுக்கிருந்தது.
“न जन्म नूनं महतो न सौभगं न वाङ् न बुद्धि-
न कृतिस्तोषहेतुः । तैर्यद्विसृष्टानपि नो वनौकसश्च-
कार सख्ये वत लक्ष्मणाग्रजः ॥ இதனுரை எஉ-
வது சூத்திரவுரையிற் காண்க.” என்பதனால்
ஹனுமானுக்கிருந்தது. “तमब्रवीत्ततो रामः सुग्री-
वं प्रियवादिनं । आनयस्व सखे शीघ्रं किमर्थं प्रविल-
म्बसे ॥ அதன்பின் ராமர் பிரியவாதியாகிய
அந்தச் சக்கிரீவனைப் பார்த்து, தோழா ! சிக்கி
ரம் கொண்டுவா. எதன்பொருட்டுத் தாமசிக்
கின்றாய் என்று கூறலாயினார்.” என்னும் ராமா
யணம்—கிஷ்கிந்தாகாண்டம் கூ-வது சர்க்கம்
கஉ-வது சுலோகத்தினாலும், அவ்வாறே ஷு
எ-வது சர்க்கம் கங-வது சுலோகம் “हितं
वयस्यभावेन ब्रुवे नोपदिशामि ते । वयस्यतां पूजयन्मे
न त्वं शोचितुमर्हसि ॥ தோழமையினால் இதன்

தைக் கூறுகின்றேன் ; தமக்கு உபதேசிக்கின்
றிலன். என் தோழமை ஆதரித்துத் தாம்
சோதிக்கத்தகாது.” என்னும் சுக்கிரீவன் வாச்
சியத்தாலும், ஷே. எ-வது சர்க்கார் கௌ-வது
சுலோகம் “ कर्तव्यं यद्वयस्येन सिग्धेन च हितेन
च । अनुरूपं च युक्तं च कृतं तत्त्वया ॥ एष च प्रकु-
तिस्थोहमनुनीतस्त्वया सखे । दुर्लभो हीदृशो बंधु-
रसिन्काले विशेषतः ॥ அன்புள்ளவனும் இதமுள்
ளவனுமாகிய சிநேகிதனால் செய்யத்தக்கதும்
ஒத்ததும், யுத்தமானதும் எதுவே, அது உன்
னால் செய்யப்பட்டது. இந்தப் பிரகிருதியி
லுள்ளவனாகிய யான் தோழனே! உன்னால் பிரி
யப்படுத்தப்பட்டவனானேன். இக்காலத்தில்
விசேஷமாய் உன்னைப்போன்ற பந்து துர்லப
மாம்.” என்னும் ஸ்ரீ ராமசந்திரமூர்த்தியின்
வசனத்தினாலும் சுக்கிரீவனுக்குச் சக்கியாசக்
தியிருந்தமை காண்க.

எ. கார்தா சக்தி :— ஸ்ரீ கோபிகைகளுக்கு
கிருந்ததாம். கோபிகளுக்கு எல்லா ஆசக்தி

களுமிருக்கினும், அவற்றுள் கார்தாசக்தி அங்கி
பாவத்தாலுள்ளதாம். அது “கூண் விது: பர்
காந்த் | கிருஷ்ணனை மேலான கார்த(விரும்பப்
படுபவ)னாக அறிவர்” (பாக-கௌ-உக-கஉ) என்
னுமவை முதலிய வாக்கியங்களால் என்கும் சித்
தித்துளது.

அ. வாத்ஸல்யாசக்தி :—ஸ்ரீ நந்தர், யசோ
தை, கௌசல்யை, தசரதர், சுமித்திரை, கசி
யபர், அதிதி, தரிஷ்டை, விருஷபாநு, கீர்த்
திதை, பூர்ணமாசி என்பவர் முதலியோருக்
கிருந்தது.

கூ. ஆத்ம நிலைதனாசக்தி :— பவிக்கிருந்
தது. “सर्वस्वात्मनिवेदने बलिरभूत् | சர்வ சொ
த்துக்களையும் ஆத்மாவை (தன்னை)யும் நிலை
தித்தலில் பவி இருந்தார்.” (பாக-ச-உந-சச)
என்பதனால் பிரசித்தம்.

கௌ. தன்மயதாசக்தி :—சிவனுக்கு விஷ்ணு
வினிடத்தும், விஷ்ணுவுக்குச் சிவனிடத்தும்

ருந்த அபேதம் புராணங்களில் பிரசித்தம்.
பிரஹ்மாதர் முதலியோரிடத்துமிருந்ததாம்.

கக. பரமவிரஹாசக்தி:— “योगेन कस्तीद्वि-
रहं सहित போகத்தினால் அந்த (பகவானது) விர
ஹத்தினை எவன் சகிப்பன்?” என்றல் முதலிய
வற்றால் உத்தவர் முதலியோருக்கும், அவ்
வாறே ஸ்ரீ கோபீஜனங்களுக்கு மிருந்தது.

இப்போது ஸ்ரீ கோபீஜனங்களிடத்து எல்
லாவாசக்திகளு மிருந்தன வென்பதைக் காட்டு
வாம்:—

க. குணமாகாத்மியாசக்தி:—கோபீகீதம்,
வேணுகீதம், டுகலகீதம், பிரமரகீத முதலிய
வற்றூற் சித்தமாம். உ. ரூபாசக்தி:—“गोपी-
नां परमानन्द आसीद्देविन्ददर्शने । क्षणं युगशत-
मिव यासां येन विनाभवत् ॥” “अपरा निमिषह-
र्भ्यां जुषाणा तन्मुखांबुजं । आपीतमपि न तृप्यत्स-
तस्तच्चरणं यथा ॥” “எவனின்றி எவர்களுக்கு

கண்ணம் யுகநூறுபோ விருந்ததோ, அந்தக்
கோவிந்தனுடைய தரிசனத்தில் கோபிகட்குப்
பரமாநந்தம்இருந்தது.” “மற்றொருத்தி திறந்த
விழிகளால் அவருடைய முகாம்புயத்தை அது
பவிப்பவளாய்ச் சத்துக்கள் அவரது சரணத்
தினைப் பருகினும் திருப்தி யடையாததுபோ
லத் திருப்தி யடைந்தாளில்லை.” என்றல் முத
லியவற்றாற் சித்தமாம். ௩. பூஜாசக்தி :—
பழம் புஷ்ப முதலியவற்றைக் கொடுத்தத
னாற் பெறப்பட்டதாம். ௪. ஸ்மாணசக்தி :—

“स्मरयः कृणचेष्टितं किरुञ्जणानां செய்யப்பட்ட
டவைகளை ஸ்மரிக்கின்றவர்களாய்” என்றல்

முதலியவற்றாலும். ௫. தாஸாசக்தி :—“भवाम
दास्यः त्रासिकेनाहोमம்.” “श्यामसुन्दर ते दास्यः
சியர்மசுந்தரோ! தம்முடைய தாஸிகள்.”

“शिरसु किंकरीणां किङ्करी (வேலைக்காரி)களின்
கிரககளில்” என்றல் முதலியவற்றாலும், ௬.

சக்கியாசக்தி :—“सख उदेयिवान् தோழரோ!

உதித்தவராயினர்” “भज सखे भवत्किं करीः न
परो! तं मुण्डाय तालिकां औस्रयिषीराक.”

“कितवयोषितः लीलापराक्रिय तं मुण्डाय
स्त्रिकं” என்றல் முதலியவற்றாலும், எ
காந்தாசக்தி :— “कान्त कामदं कांन्ते
कामत्तैतं त्रुवताम्” “प्रेष्टो भवान् ताम्
एल्लோரினும் பிரியமானவர்” “दयित दृश्यतां
नण्परो! पिरत्तियकुमावीराक.” “सुरतनाथ
ते बोक्कपतिये! तं मुण्डाय” என்றல் முத
லியவற்றாலும் சித்தமாம். அ. வாத்ஸல்யா
சக்தி :— தாமோதரலீலை முதலியவற்றில்
ஸ்பஷ்டமாம். கூ. ஆத்மநிவேதனாசக்தி :—
“यत्पत्यपत्यसुहृदामनृत्तिरंगा स्त्रीणां स्वधर्म इति
धर्मविदा त्वयोक्तं । अस्त्वेवमेतदुपदेशपदे त्वयीशे—
பதிபுத்திரர் கூகிருத்துகளைத் தழுவி நடத்தல்
ஸ்திரீகளின் ஸ்வதர்மமென்று தர்மமுணர்ந்த

வராகிய தம்மால் எது சொல்லப்பட்டதோ
 அது உபதேசபதவீசனாகிய தம்மிடத்தில்
 இவ்வாறுளதாகுக.” என்றல் முதலிய சுவோ
 கங்களால் பெறப்பட்டதாம். ௧௦. தன்மயா
 சக்தி:—“கூணிஹ் கிருஷ்ணன் யான்” என்றல்
 முதலியவற்றாலும், ௧௧. பரமவிரஹாசக்தி:—
 “ஹ் யுகசதமீவ க்ஷணம் யுகங்கள் நூறு
 போல்” என்றல் முதலியவற்றாலும் சித்தமாம்.

இப்பிரேமையின் பதினென்றும் வெவ்வே
 ரன்று; ஆனால் சொரூபமாம். ஏனெனின்,
 வெவ்வேறுமாயின், எவனுக்கு ஒன்று சித்திக்
 கின்றதோ அவனுக்கு மற்றையது சித்தியாது,
 இரண்டு சித்திக்கின், ஒன்றைவிட இரண்டு சித்
 தித்தவனுக்கு விசேஷத்தன்மை யுண்டாம்.
 பிரேமை யுள்ளவர்களில் சிறியவர் பெரியவர்
 யாருமில்லை. இதனால் பக்தி ஒன்றே கேவலம்
 பிரேமிகளின் ருசிபேதத்தினால் வெவ்வேறுகக்
 காட்டப்பட்டது.

(அஉ)

[அட] (அ-கை) பக்சிமார்க்கத்தின் எல்லா ஆசாரியர்களின் மதங்களுடும் கூறுகின்றார்:—

इत्येवं वदन्ति जनजल्पनिर्भयाः एकमताः कुमार-
व्यासशुकशाण्डिल्यगर्गविष्णुकौण्डिन्यशेषोद्धवारुणिव -
लिहनुमद्विभीषणादयो भक्ताचार्याः ॥ ८३ ॥

(கு-ம்) इति एवं = என்றிவ்வாறு, कुमारव्या-
सशुकशाण्डिल्यगर्गविष्णुकौण्डिन्यशेषोद्धवारुणिवलि -
हनुमद्विभीषणादयः = சநத்குமாரர், வியாஸர்,
சுகர், சாண்டில்யர், கார்க்கர், விஷ்ணு, கௌண்
டின்யர், சேஷர், உத்தவர், ஐருணி, பலி, ஹது
மான், விபிஷணர் முதலியோர்களாகிய, भक्ता-
चार्याः = பக்தாசாரியர்கள், जनजल्पनिर्भयाः =
ஜனங்களின் வார்த்தைக்குப் பயப்படாதவர்க
ளாய், एकमताः = ஒரு அபிப்பிராய முடைய
வர்களாய், वदन्ति = கூறுகின்றனர்.

(உரை) என்றிவ்வாறு குமாரர், வியாஸர்,
சுகர், சாண்டில்யர், கார்க்கர், விஷ்ணு, கௌண்

டினயர், சேஷர், உத்தவர், ஆருணி, பவி,
ஹதுமான், விபீஷணர் முதலியோர்களாகிய
பக்தியாசாரியர்கள் உலகவார்த்தைக்குப் பயப்
படாதவர்களாய் ஒரே அபிப்பிராய முடையவர்
களாய்க் கூறுகின்றனர்.

இங்கு, குமாரர் என்றது சனகாதியரை,
இவர்களது பிரேமை மார்க்கம் நிம்பார்க்க
மதத்தின் பெயராற் பிரசித்தமாம். பகவான்
இவர்கள் மூலமாகத் தமது தத்துவாம்சத்தின்
சொருபத்தைக் கொண்டு கூறியிருக்கின்றனர்.
இவர்களது வம்சபரம்பரை மனவந்தரவரண
னத்தில் ஸ்ரீ பாகவதத்தில் “महर्षयः सप्त पूर्वे च-
स्वारो मनवस्तथा । मद्भावा मानसा जाता येषां लोक-
इमाः प्रजाः ॥ உலகத்தில் இந்தப் பிரஜைகள்
எவர்களுடையவர்களா யிருக்கின்றார்களோ,
அத்தன்மைய முன்னோர்களாகிய சப்தரிஷிக
ளும் அவ்வாறே நான்கு மனுக்களும் எனது
பாவத்தை (பக்தியை) யுடைய மனதுடையவர்

களானார்கள்.” என்று எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. பிராமாணிகஸ்மார்த்தர்களது நூல்களிலும் ஏகாதசியின்பிரஸங்கத்தில் நார்பத்தைந்நு தண்டத்தினது வேதத்தினை ஒப்புக்கின்ற இவர்களது மதம் “கபாலவேதமியாஹுராசாரியா யே ஹரி-
 பிரியா: ||” “நிஸ்வாகோ ப்ரமான்யேஷா ||” “மியாஹு:
 சனகாடய: ||” “ஹரிப்பிரியர்களாகிய ஆசாரியர்கள் எவர்களோ, அவர்கள் கபாலவேதம் என்று கூறுகின்றனர்” “எவர்களுக்குப் பகவான் நிம்பார்க்கர்” “என்று கூறுவர் சனகாதியர்.” என்னும் இவை முதலிய வாக்கியங்களால் பிரமாணஞ் செய்து கூறுகின்றனர். நிம்பார்க்காசாரியர் தமது பரமாசாரியர்களாக இவர்களையே அங்கீகரித்து மிருக்கின்றனர். அதனை அவர் தசசுலோகியில் “உபாசனீய் நித-
 ரா ஜனै: சஹ ப்ரஹ்மணயேஜ்ஞானேநிவ்ருத்யே | சநந்தநாஷேமூநி-
 மிர்யதோக்த் த்ரீநாரதாயாஸிலதத்வஸாக்ஷிணே || அஞ்ஞான
 தமோநிவிருத்தியாகிய அத்தியந்த நீக்கத்தின்

பொருட்டு ஜனங்களால் சகல தத்துவ சாஸ்திர
யாகிய ஸ்ரீ நாரதருக்குச் சனகாதி முசிவர்கள்
சொல்லிய வண்ணமானது இடைவிடாது உபா
சிங்கத் தக்கதாம்.” என்று கூறியிருக்கின்ற
னர். மற்றையோர் பக்தி சாதித்தற் பொரு
ட்டே பிரகடமா யிருக்கின்றனர். ஏனெனின்,
அவர்கள் தமது சிஷ்யவடிவமாகிய வம்சத்
தினையோ ஸ்தாபித் திருக்கின்றனர். ஆனால்
பிதாவின் ஆளுனாபிணையும் மதியாது மோஹத்
தைச் செய்வதான வேறு சிருஷ்டியினைச் செய்வ
வில்லை; “ते नेच्छन्मोक्षधर्माणो वासुदेवपरायणाः ॥
மோகஷ தர்மமுடையவர்களும் வாசுதேவ பரா
யணருமான அவர்கள் விரும்பவில்லை” என்றன்
முதலிய வாக்கியங்க ளிருத்தலின், ஆனால்
பக்தியை நாட்டுதற் பொருட்டு இது பகவா
னது அவதாரமேயாம்; இதில் அநேகம் பிர
மாணமிருத்தலின்.

வியாஸர் பராசரர் புத்திரர். இவர் புராணங்
களில் அநேக மதம் உபாஸனை முதலியவற்

றைச் சொல்லுமிடத்துப் பக்தியையுங் கூறி
யிருக்கின்றனர். அதில் பக்தியை விசேஷமாய்
எங்கே கூறியுள்ளார் என்று சங்கிக்கலாகாது.
ஏனெனின், அவர் “वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते
तथा । आदावन्ते च मध्ये च हरिः सर्वत्र गीयते ॥
வேதத்திலும் ராமாயணத்திலும் புராணத்தி
லும் பாரதத்திலும் முதலிலும் நடுவிலும்
கடையிலும் எங்கும் ஹரியானவர் சொல்லப்
படுகின்றனர்.” என்றன் முதலிய வாக்கியங்
களால் திடப்பிரதிஞ்ஞை செய்திருக்கின்றனர்.
அன்றியும் பக்தியின் லக்ஷணம் மஹிமை முத
லியவற்றை அவர் தமது முகமாகத்தானே
கூறியிருப்பதை யாம் இந்நூலிற் பல விடங்க
ளிற் காட்டியுள்ளோம். அவற்றை நூற் தெளிக.

சுகர் :—இவர் வியாஸபுத்திரர். இவர் பக்தி
சித்தார்த்தம் முதலியவற்றை இராஜா பரீக்ஷித்
துக் குபதேசித்த பாகவதமே தெரிவிக்கக்கூடி
யதாம்.

சாண்டில்யர் :—இவர் சுதந்தரமாகப் பக்தி மீமாஞ்சை யென்னும் ஓர் நூலைச் செய்திருக்கின்றனர். அதில் ஞானயோகாதிகளினும் பக்திசாதனமே உத்தம மென்று கூறியிருக்கின்றனர்.

கர்க்கர் :—கர்க்காசாரியர் தமது கர்க்கஸம் ஹிதையில் அநேகவிதமான பக்தியின் இரகசியத்தினைக் கூறியிருக்கின்றனர். அப்படியே யாதவர் முதலியோர் நஷ்டமானபின், பகவத் தத்துவத்தை யறிவோர் ஒருவரு மில்லாத போது, வச்சிரநாபரால் அநேகவித இரகசியங்கள் எவை விரஜத்திலும் உக்தவர் நாரதர் முதலியோர் முகத்தானும் கேட்கப்பட்டிருந்தனவோ, அவற்றைக் கேட்டுப் பின் பக்திமார்க்கத்தை ஸ்தாபித்தார். இவருக்கு வாத்சல்வியமும் தாஸியமுமான இரண்டுவித பக்தியும் சித்தித்திருந்தது. (அந.)

[அச] (அ-கை) இந்நூலில் சிரத்தை விசுவாசம் வைத்தலாலாகும் பயனைக் கூறுகின்றார்:

ய इदं नारदप्रोक्तं शिवानुशासनं विश्वसति श्रद्ध-
धते स भक्तिमान् भवति स प्रेष्टं लभते स प्रेष्टं लभत
इति ॥ ८४ ॥

(சு-ம்) ய: = எவன், इदं = இந்த, नारद-
प्रोक्तं = நாரதராற் சொல்லப்பட்ட, शिवानुशा-
सनं = மங்கலமான சாஸ்திரத்தினை, विश्वसति =
விசுவசிக்கின்றனோ, श्रद्धधते = சிரத்தை செய்-
கின்றனோ, स: = அவன், भक्तिमान् = பக்தி-
யுடையவன், भवति = ஆகின்றான், स: = அவன்
प्रेष्टं = மிக இஷ்டமானதை, लभते = அடைகின்-
றான், स: = அவன், प्रेष्टं = மிக இஷ்டமானதை,
लभते = அடைகின்றான், इति = என்றவாறு.

(உரை) நாரதராற் சொல்லப்பட்ட இந்த
மங்கலமான பக்திசாத்திரத்தினை எவன் விசு-
வசிக்கின்றனோ, சிரத்தை செய்கின்றனோ,
அவன் பக்தியுடையவ னாகின்றான். அவன்

மிக இஷ்டமானதை அடைகின்றான். மிக இஷ்டமானதை அடைகின்றான் என்றவாறு.

விசேஷமாக மிக இஷ்டத்தினை என்னும் சொல்லால் இது காட்டப்பட்டதாம்:—பகவான் என்னும் இவை முதலியவற்றை பிரஹ்மம், விஷ்ணு, நாராயணன், பகவான் என்னும் இவை முதலிய பாவங்களால் மற்றவர்களும் அடைவர். ஆனால் பிரியதமபாவத்தால் எவர்கள் இப்பிரேமைச் சூத்திரத்தில் விசுவாசம் வைத்துப் பிரேமைமார்க்கத்தில் நடக்கின்றனரோ, அவர்களே அடைவர். (அச)

பத்தாவது அநுவாகம்

முடிந்தது.

ஸ்ரீ நாரதபக்திசூத்திரம் முடிந்தது.

பத்தியே முத்தி யீடும் பான்மைய தென்று
 னாக்கும்; மெய்த்திற வாசான் பாத மேன்
 மையா வியாவு மெய்திப்; பத்தியாற் சிறந்
 தார்ப் போற்றும் பண்பினன் பிரமா நந்தன்;
 பத்தியா விர்த நுற்குப் பகர்ந்தன னுரைதான்
 செவ்வே.

பத்திசூத் திரமா மிந்நுற் பாரினி லோங்கி
 வாழ்க; பத்தியாற் படிப்போர் கேட்போர்
 பண்புட னென்றும் வாழ்க; முத்தியை யளி
 க்கு மேன்மை முந்துறு குரவன் வாழ்க; பத்தி
 செய் யடியா ரெங்கும் பாவியே செழித்து
 வாழ்க.

॥ ॐ ॥

தத்ஸத்ப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ நாரதபக்திசூத்திரம்.

—•••••—

மொழிபெயர்ப்புமங்கலம்.

ஸ்ரீ விநாயகர்.

எவ்விக் கினமு மெய்தா தொழித்திடு
மவ்விக் கினேசு னடிமலர் தொழுவாம்.

ஸ்ரீ சரஸ்வதி.

வாக்கினின் றூட்டும் வாணியா மம்மை
காக்கவென் னாவக் களங்க முறாதே.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியர்.

இங்கியாஞ் செவ்வே யின்பினை யெய்திடச்
சங்கர வாசான் றங்குக வுளத்தே.

ஸ்ரீ சத்குரு.

பந்த மொழித்துப் பரவின் பளித்தோ
னெந்த மாசா னிணையடி வாழ்க.

ஸ்ரீ நடேசர்.

அம்பலத் தேவின் றாடுவா னைய
னம்பவம் போக்க நற்பதங் காட்டுவாற்
றுன்ப மொழியத் துதித்திடு வாமே.

ஸ்ரீ சிவகாமியம்மை.

துடிநே ரிடையாள் சிவகாம சுந்தரி
யடிமலர் முடிமே லணிந்தின் புறுவாம்.

ஸ்ரீ நாரதர் வணக்கமும் நூற்பிரதிஞ்ஞையும்.
நாரத முரிவ னற்றா டொழுதே
நாரத பக்தி நலமார் சூத்திரங்
கூறுவன் றமிழிற் கூரில னியானே.

நூல்,

முதலநுவாகம்.

இனியதன் பின்ன ரியம்புவாம் பத்தியை. (க)

* ஈச னிடத்தா மிணையில் பரமப்

பிரேம வடிவின் தாகு மதுவே. (உ)

அமுத சொருப மாகு மதுதான். (ங)

எதனைப் புருடனெய்திச் சித்தனு

மமுதனுந் திருத்தனு மாகுவ னீண்டே. (ச)

எதனை யடைந்தோ னிச்சியா நெதனையுஞ்

சோகந் துவேட மிரமித்தல் செய்யா

னுற்சாக முள்ளவ னாதலு மில்லை. (ரு)

இரண்டாமநுவாகம்.

எதனை யுணர்ந்துன் மத்தனே யாகுவ

னிறுமாப் புடையோ னாகுவ தோடே

யாத்மா ராமனு மாகுவ னன்றே. (கூ)

* பூச்சிய ரிடத்துப் பொருந்தது ராகம்
பத்தியா மென்று பதர்ந்தனர் சாண்டில்யர்.

நிரோத வடிவா யிருத்தவி னதுதான்
காமிக்கப் படுவ தன்றெனக் கூறுப.

(௭)

நிரோத மிலெனகிக வைதிக மாமல்
வியாபார முற்றும் விடுவதாங் காணே.

(௮)

அவன்றனக் கந்நிய மிலாமைபு மவன்றன்
விரோதியா லுதாசினத் தன்மைபு மாகும்.

(௯)

அந்நிய மாய வாசிரய மெவைபு
மகற்ற லந்நியத் தன்மையா மென்ப.

(௧௦)

உலகினு மறையினு முவன்றனக் கொத்த
தாகுமா சரணமே யவன்றன் விரோதியா
லுதாசினத் தன்மையென் றுரைத்திடப்படுமே.

ரிச்சய முறுதியா நிகழு மதன்முன்
சாத்திர ரட்சணந் தகுதிய தாகும்.

(௧௧)

அன்றெனிற் பதித னாகுத னேரும்.

(௧௩)

உலகுமித் துணையே யானு லீண்டிவ்

வுடலுறு மளவுமுண் கொளன்முதற்றொழிலாப்

மூன்றாமநுவாகம்.

அநேகர் மதத்தா னும்வேற் றுமையா
னதற்கிலக் கணங்க ளறையப் படுமால் (௧௫)

பூசனை யாதியிற் பொருந்தநு ராகம்
பத்தியென் றறைந்தார் பாரா சரியர், (௧௬)

கதையே யாதியி லென்றனர் கார்க்கர். (௧௭)

ஆத்தும ரதியி னவிரோதத் தானு
மநுராக மஃதென் லறைந்தனர் சாண்டில்யர் ()

அவனிடத் தீந்த வகிலா சாரதை
பவனை மறத்தவி னாகும் பரம

வியாகுலத் தன்மையு மென்பா ஞாதன். (௧௯)

உளதா மதுதா னிங்ஙன மிங்ஙனம். (௨௦)

விரஜமார் கோபியர் தமதுபோ லும்மே. (௨௧)

மான்மிய ஞான மறதியுண் டென்னு

மபவாத மின்றென வறிவா யாண்டும். (௨௨)

அஃதிலா தாயிற் * சாரர தொப்பாம். (௨௩)

இன்றே யதிலதன் சுசுககித் துவம்மே. (௨௪)

* ஜாரர் = வியபிசாரமுடையோர்,

நான்காம நுவாகம்.

அதுவோ கருமநன் ஞானமே யோக
மெனுமவை தம்மி னேற்ற மாகும். (௨௫)

பயன்வடி வாக விருத்தலி னானே. (௨௬)

அபிமானத் துவேடியுந் தைனியப் பிரியனு
மாயவ் வீச னிருத்தலி னானே. (௨௭)

ஞானமே பென்பர் சிலரதன் சாதனம். (௨௮)

ஒன்றினுக் கொன்றா சிரயமா மென்பர். (௨௯)

தானே பயன்வடி வாகுதற் றன்மை
புளதென வுரைத்தார் பிரமன் குமாரர். (௩௦)

அரைய னசன் மாதியிற் காண்டலின். (௩௧)

அரையன் மகிழ்பவ னாதலு மில்லை
பரும்பசி நீக்கமு மிலதா முணர்வால். (௩௨)

ஆகலி னதுவே யவாவுதற் குரித்தாம். (௩௩)

ஐந்தாம நுவாகம்.

அதன்சா தனங்களை யறைவரா சிரியர். (௩௪)

அதுவோ, விடய வோழிவால் விடவினாஞ் சங்கம். (௩௫)

இடையி டி ன்றிப் பஜித்தலா னாகும். (௩௬)

உலகிலு மீச னுயர்குணங் கேட்டல்
கேர்த்தனஞ் செய்தலாற் கிடைக்கு மதுதான். (௩௭)

முக்கிய மாகவோ மேலோர் கிருபையே
காரண மீசன் கருண லேச

மென்பத னானு மெய்தப் படுமால். (௩௮)

மேலோர் கூட்டமோ மேவுதற் கரியது
மறிதற் கரியது மமோகமு மாகும். (௩௯)

அவனதின் னருளா லடையவும் படுமே. (௪௦)

அவன்ற னிடத்து மவனவ ரிடத்தும்
வேற்றுமை சிறிது மின்மையா னென்ப. (௪௧)

சாதிக்க வதனையே சாதிக்க வதனையே. (௪௨)

ஆரூமநுவாகம்.

அர்ச்சங்க முற்றுமே துறக்கற் பார்தும். (௪௩)
அமமே குரோதம் மோகம் மிருதி

பிரமிசம் புத்தியி னழிவொடு சர்வ
நாசமென் பவைகட் கேது வாகலின். (௪௪)

தரங்க வளவின தாயினு மிவைதாஞ்
சங்க மதனாற் சமுத்திரம் போன்மே. (௪௫)

கடப்பா னெவனம் மாயை கடப்பா
னெவனவன் சங்க மொழிப்ப னெவன்பெரி
யார்தஞ் சேவை யியற்றுவ னெனதென்
பதனை மொழிப்பா னவனே கடப்பான். (௪௬)

எவன்றனி யிடத்தே யென்று மிருப்பா
னெவனில் வுலக பந்தவே ரறுப்பான்
முக்குண மொழிந்த முதன்மைய னாவான்
யோக க்ஷேமமு மொழித்தினி திருப்பான். ()

கரும பயனைக் கருதா விடுவன்
கரும மியாவுங் கட்டறத் துறப்பா
னதனாற் றுவந்துவ மகன்றவ னாவான். (௪௮)

வேதமுஞ் செவ்வே விடுவான் கேவல
மறுதலி லாவது ராகம் பெறுவான். (௪௯)

அவனே கடப்பா னவனே கடப்பா
 னவனுல கதனைக் கடத்துவிப் பானே. (௫௦)

ஏழாமநுவாகம்.

பிரேம சொருப மநிர்வச நீயமாம். (௫௧)

ஊமை யுணர்தரு முருசியே போலும். (௫௨)

பாத்திர னெருவனாற் பகரப் படுமால். (௫௩)

குணங்க ளிலதாய்க் காமனை யிலதாய்க்
 கணந்தொறும் வளாவதாய்க் கண்டிதமிலதாய்ச்
 சூக்கும தரமா யநுபவ வடிவதாம். (௫௪)

ஆதனை யடைந்தவ னதனையே காண்ப
 னதனையே கேட்ப னறைகுவ னதனையே
 பதனையே சிந்தித் திருப்பவ னாவான். (௫௫)

முக்குண பேத மதனா லல்ல
 கார்த்தாதி பேத மதனான் முவகை
 பாகுங் கௌணி பத்தியென் பதுவே. (௫௬)

ஹிபிநா மவற்றின் முன்முனா மவையே
 ரோயசின் பொருட்டாச் செப்பப் படுமால். ()

எட்டாம நுவாகம்.

அந்நிய மெவற்றினும் பத்தியே யீண்டுப்
பெற்றகெளி தாய பெற்றித் தாகும். (௩௮)

வேறோர் பிரமாணம் வேண்டுத லின்றித்
தானே பிரமாண மாகலி னானே. (௩௯)

சாந்தி வடிவிற றுகலி னாற்பர
மாநந்த வடிவிற றுகலி னானும். (௪௦)

ஆன்மா லோகம் வேதமே சீல
மெனுமிவை யாவு மீசன் றனக்கே
யீந்தமை யானே வுலக வழிவிற
சுந்தைசெய் வதுதா னுரியதன் றுமே. (௪௧)

நிச்சய மதுதா னேரிடாக் காலை
யொதுக்குத லடாதா முலகின் காரிய
மானு லதன்பய னகற்றலோ டதன்சா
தனங்க ளாற்றலுந் தகுதியே யாமால். (௪௨)

பெண்டந் நாத்நிகன் வையியே யெனுமிவர்
சரித்திரங் கேட்ட றகுதிய தன்றும். (௪௩)

அபிமானந் தம்ப மாதிய விடுக. (௪௪)

அகிலவா சார மவனிடத் திந்தே
காமஞ் சீற்ற மபிமான மாதிய
வவனிடத் தமைத்த லழகிய தாகும். (சூரு)
மூவடி வழிவை முன்னுடைத் தாகி
நித்திய தாச நித்திய காந்தை
யொத்ததாம் பஜன வடிவதாம் பிரோமமே
செய்வதற் கான தாகும் பிரோமமே
செய்வதற் கான தாகு மென்க. (சூசூ)

ஒன்பதாமநுவாகம்.

* பத்தரோ காந்தியர் முக்கிய ராவார். (சூள)
தழுதழுத் தகண்டந் தநுவின் மயிர்க்குச்சே
யாநந்தக் கண்ணீ ரவற்றொடுந் தம்மி
லொருவரி னொருவ ருவணையே பேச
லெனுமிவை யுடையரா யிப்புவி குலங்க
ளியாவுமே புரித மாக்குவா ரவரோ. (சூஅ)

* ஐகாந்தியரான பத்தர்.

நீர்த்த மியாவுநற் நீர்த்தம தாக்குவர்
 கரும ம்யாவுநற் கருமே யாக்குவர்
 சாததிர மியாவுநற் சாததிர மாக்குவர். (௬௬)

அவனமய் ராயவ ரிருத்த வினானே. (௭௦)

களிப்பார் பிதூர மாடுவார் தேவர்
 நாத னுடைததா நண்ணுமிப் பூமியே. (௭௧)

அவாபால

சாதியே வித்தை யழகொடு குலந்தனங்
 கிரியையே முதலாட் வேற்றுமையிலவே. (௭௨)

அவனவ ராக விருத்தவி னானே. (௭௩)

பத்தாமநுவாகம்.

வாதம் பற்றற் காவதொன றன்றே. (௭௪)

வேகுவவ காச முடைமையி னானு
 பிற்றென நியத மின்மையி னானும். (௭௫)

பத்தினான் மனனஞ் செய்யற் பால
 வதனுற் போதக மாகுங் கன்ம
 மெவையுஞ் செய்யற் பாலவே யாகும். (௭௬)

சுகமே துக்க மிச்சை யிலாப
மாதியா மிவற்றை யறவே விட்டுக்
காலமே நோக்கிக் கணமரை யேனும்
வீணே கழியார் மேன்மையார் பத்தர். (௭௭)

அகிஞ்சை சத்தியஞ் சௌசந் தையையே
யாத்திக் கியமே யாதியா நடைகள்
பாலித்தற் சூர்யன வாகுமா னன்றே. (௭௮)

என்றுமே யெல்லா வகையத னுனை
சிந்தையற றவராற் சேவிக்கப் படுவோ
னெல்லாப் பகமுடை யீசனே யாவன். (௭௯)

கீர்த்திக்கப் பட்டவ னாயவ னுசே
யாவிர்ப் பவிப்ப னநுபவ மாக்குவன்
பத்தர்க் கென்றே பகர்ந்தனர் மேலோர். (௮௦)

முச்சத் தியன்றன் பாற்புரி பத்தியே
சிறந்ததப் பத்தியே சிறந்த தாமால். (௮௧)

குணமா கான்மியா சத்தியே ரூபா
சத்தியோ டவனினை வாசத்தி தாசா

சத்தியே சக்சியா சத்திநற் காந்தா
 சத்திவாற் சல்பா சத்தித னுன்ம
 நிவேதனா சத்தியே தன்மயா சத்தி
 பரம விரகா சத்தியென் றென்றும்
 பக்தியே பதினொரு வகையின் தாமால். (அஉ)

என்றிவ் வாறு யியம்புவ ருலகப்
 பிதற்றினுக் கஞ்சா ரொருமத் மாகிக்
 குமாரர் வியாசர் சுகர்சாண் டில்யர்
 கர்க்கர் விண்டு கௌண்டியர் சேஷ
 ருத்தவ ராருணி பவியே வநுமார்
 வீபிடண னாதியர் பத்தியா சாரியர். (அங்)

நாரத ணுவன்ற நலமிகந் நூலினை
 யெவன்விசு வசிப்பான் சிரத்தையுஞ் செய்குவா
 னவனே பத்தி யுடையோர் னாவ
 னவன்பெறு வான்மிக விரும்பிய வதனை
 யிவ்வா ராக விதுமுடிந் ததுவே. (அச)

பூநீ நாரதபக்திசூத்திரம்

முடிந்தது.

தஞ்சையம் பதிவாழ் தகுபிர மாநந்த
 னியற்றிய விந்நா லென்றும் வாழிய
 படிப்பவர் பத்தியிற் படிந்தின் புதுகவே.
 தற்பர மாயொளிர் சற்குரு சிகாமணி
 நற்பத நாளு நாந்தொழு வாமே.

ஓம் தத்ஸத்குரவே நம :

விற்பனைகீதத் தயாராகவிருக்கும் புத்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
ஸ்ரீ பஞ்சதசி (பஞ்சதசப்பிரகாணம்)	...	10—	0—0
வாலியும் 1 & 2	...	4—	0—0
ஸ்ரீ விருத்திப்பிரபாகரம்	...	2—	0—0
ஹடயோகப்பிரதிபிகை (யோகநூல்)	...	1—	8—0
ஸ்ரீ விசாரசந்திரோதயம் (வேதாந்தநூல்)	...	1—	8—0
ஸ்ரீ சிவஞானபோதம், தத்துவப்பிரகாசிகை	...	1—	8—0
உரையுடன்	...	0—	4—0
ஸ்ரீ நந்திகேசுவரராசிகை உரை	...	1—	4—0
ஸ்ரீ ஞானவாசிஷ்டம் வசனம் (வைராக்	...	0—	10—0
கியப்பிரகாணம்)	...	0—	8—0
ஸ்ரீ சிவயோகப்பிரதிபிகை உரை	...	0—	5—0
ஸ்ரீ சுருதிஷ்ட்லிங்கசங்கிரகம் உரை	...	0—	4—0
கைவல்யோபநிடதம், அமிர்தபிந்தாப	...	0—	6—0
நிடதம், சுகரகசியோபநிடதம், ஸ்கந்	...	3—	4—0
தோபநிடதம், செய்யுள்.	...	0—	2—0
ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்ஷரவிளக்கம், ஸ்ரீ ராம	...		
மந்திரார்த்தம், ஸ்ரீ கணேசஷோடச	...		
நாமஸ்தவம்.	...		
கேதாசாரத்தாலாட்டு உரை	...		
ஸ்ரீ விசாரசாகரம்	...		
ஸ்ரீ பிரஹ்மவிதாதீர்வாதபத்ததி	...		

விற்பனைக்குத் தயாராகவிருக்கும் புத்தகங்கள்.

சருக்களெழுதி, நியாயபதார்த்தம்			
பதினாறுடன்	...	...	0-10-0
தத்துவமலிமகாவாக்கியவுபதேசம்			
(உபநிஷத்)	...	...	0-3-0
ஸ்ரீ பாலபோதம்	...	...	1-8-0
நாநாஜீவவாதக்கட்டளை	...	...	0-3-0
ஓடி செய்யுள்வடிவமாயுள்ளது.			0-3-0
ஸ்ரீ விருத்திரத்நாவலி (வேதாந்தநூல்)	...	...	0-12-0
விவேகசிந்தாமணி (வேதாந்தபரிச்சேதம்)			0-6-0
அபரோகாநுபூதி (வேதாந்தம்)	...	...	0-8-0
ஆத்மபோதமும், தத்துவபோதமும்	...	...	0-9-0
ஸ்ரீ பஞ்சிகாணமுதலியன, 27 புத்தகங்கள்			1-0-0
உத்தரகீதை	...	...	0-6-0
ஸ்ரீ ராமகீதை	...	...	0-6-0
ஸ்ரீ குருகீதை, காலிகோ பயிண்டு	...	...	1-4-0
ஓடி ராப்பர் பயிண்டு	...	...	1-0-0
ஸ்ரீ தேவிகீதை	...	...	0-12-0
ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கராசாரியர் படம்	...	...	0-2-0
ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் சரித்திரசங்கிரகம்,			
வசனம்	...	...	0-2-0
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஆதி சங்கராசாரியர் சரித்			
திராம் (சிவரகசியம்) செய்யுள்	...	...	0-3-0

விற்பனைக்குத் தயாராகவிருக்கும் புத்தகங்கள்.

- ஸ்ரீ சங்கர வித்யா ரண்யாஷ்டோத்தர
சதநாமம், கிரந்தம், நாகரம், தமிழ், தனித்தனி ... 0—2—0
- ஸ்ரீ சங்கர நீலகண்டாசாரிய சர்வாதம்... 0—6—0
- ஸ்ரீ பிரஹ்மநாமாவலி செய்யுள் ... 0—2—0
- ஸ்ரீ நாகரம், காட்டு ... 0—0—6
- நாராயணஸ்தோத்திரம் காட்டு, நாகரம், தமிழ், தனித்தனி ... 0—0—6
- ஸ்ரீ நாமராமாயணமும், சங்கரபகவத்
பாதாருளிய நாராயணஸ்தோத்திர
மும், தமிழ் ... 0—1—0
- ஸ்ரீ நாராயண குர்ணிகை நாகரி, தமிழ், தனித்தனி ... 0—1—0
- ஸ்ரீ காயத்ரீராமாயணம், நாகரம் ... 0—1—0
- ஸ்ரீ குர்வஷ்டோத்தரசதநாமாவலி, நாகரம், கிரந்தம், தமிழ், சேர்ந்தது ... 0—3—0
- ஸ்ரீ பகவத்கீதை அச்சிலிருக்கிறது.

ஸ்ரீ சங்கரவிலாஸ சாரதாமந்திர அச்சுக்கடம்,
புத்தகடிப்போ, புத்தகாலயம்,
67, வடக்குவீதி, தஞ்சாவூர்.

விற்பனைகீதத் தயாராகவிருக்கும் புத்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
ஸ்ரீ பஞ்சதசி (பஞ்சதசப்பிரகாணம்)	...	10—	0—0
வாலியும் 1 & 2	...	4—	0—0
ஸ்ரீ விருத்திப்பிரபாகரம்	...	2—	0—0
ஹடயோகப்பிரதீபிகை (யோகநூல்)	...	1—	8—0
ஸ்ரீ விசாரசந்திரோதயம் (வேதாந்தநூல்)	...	1—	8—0
ஸ்ரீ சிவஞானபோதம், தத்துவப்பிரகாசிகை	...	0—	4—0
உரையுடன்	...	1—	4—0
ஸ்ரீ நந்திகேசவரராசிகை உரை	...	1—	4—0
ஸ்ரீ ஞானவாசிஷ்டம் வசனம் (வைராக்	...	0—	10—0
கியப்பிரகாணம்)	...	0—	8—0
ஸ்ரீ சிவயோகப்பிரதீபிகை உரை	...	0—	5—0
ஸ்ரீ சுருதிஷ்ட்லிங்கசங்கிரகம் உரை	...	0—	4—0
கைவல்யோபநிடதம், அமிர்தபிந்தாப	...	0—	6—0
நிடதம், சுகரகசியோபநிடதம், ஸ்கந்	...	3—	4—0
தோபநிடதம், செய்யுள்.	...	0—	2—0
ஸ்ரீ சிவபஞ்சாக்ஷரவிளக்கம், ஸ்ரீ ராம	...		
மந்திரார்த்தம், ஸ்ரீ கணேசஷோடச	...		
நாமஸ்தவம்.	...		
கோசாரத்தாலாட்டு உரை	...		
ஸ்ரீ விசாரசாகரம்	...		
ஸ்ரீ பிரஹ்மவிதாசீர்வாதபத்தி	...		

விற்பனைக்குத் தயாராகவிற்கும் புத்தகங்கள்.

தருக்கௌமுதி, நியாயபதார்த்தம் பதினாறுடன் ...	...	0-10-0
தத்துவமலிமகாவாக்கியவுபதேசம் (உபநிஷத்) ...	...	0-3-0
ஸ்ரீ பாலபோதம் ...	...	1-8-0
நாநாஜீவவாதக்கட்டளை ...	...	0-3-0
ஹை செய்யுள்வடிவமாயுள்ளது.		0-3-0
ஸ்ரீ விருத்திராத்வலி (வேதாந்தநூல்)...		0-12-0
விவேகசிந்தாமணி (வேதாந்தபரிச்சேதம்)		0-6-0
அபரோக்ஷாநுபூதி (வேதாந்தம்) ...	...	0-8-0
ஆத்மபோதமும், தத்துவபோதமும் ...	...	0-8-0
ஸ்ரீ பஞ்சிகாணமுதலியன, 27 புத்தகங்கள்		1-0-0
உத்தரகீதை ...	...	0-6-0
ஸ்ரீ ராமகீதை ...	...	0-6-0
ஸ்ரீ குருகீதை, காலிகோ பயிண்டு ...	...	1-4-0
ஹை ராப்பர் பயிண்டு ...	...	1-0-0
ஸ்ரீ தேவிகீதை ...	...	0-12-0
ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கராசாரியர் படம் ...	...	0-2-0
ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் சரித்திரசங்கிரகம், வசனம் ...	...	0-2-0
ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஆதி சங்கராசாரியர் சரித் திரம் (சிவரகசியம்) செய்யுள் ...	...	0-3-0

விற்பனைக்குத் தயாராகவிருக்கும் புத்தகங்கள்.

ஸ்ரீ சங்கர வித்யாண்யாவட்டோத்தர
சதநாமம், கிரந்தம், நாகரம், தமிழ்,
தனித்தனி ... 0—2—0

ஸ்ரீ சங்கர நீலகண்டாசாரிய சம்வாதம்... 0—6—0

ஸ்ரீ பிரஹ்மநாமாவலி செய்யுள் ... 0—2—0

ஷெ நாகரம், காட்டு ... 0—0—6

நாராயணஸ்தோத்திரம் காட்டு, நாகரம்,
தமிழ், தனித்தனி ... 0—0—6

ஸ்ரீ நாமராமாயணமும், சங்கசபகவத்
பாதாருளிய நாராயணஸ்தோத்திர
மும், தமிழ் ... 0—1—0

ஸ்ரீ நாராயணசூர்ணிகை நாகரி, தமிழ்,
தனித்தனி ... 0—1—0

ஸ்ரீ காயத்ரீராமாயணம், நாகரம் ... 0—1—0

ஸ்ரீ சூர்வட்டோத்தர சதநாமாவலி, நாகரம்,
கிரந்தம், தமிழ், சேர்ந்தது ... 0—3—0

ஸ்ரீ பகவத்கீதை அக்ஷிலிருக்கிறது.

ஸ்ரீ சங்கரவிலாஸ சாரதாமந்திர அச்சுக்கூடம்,
புத்தகடிப்போ, புத்தகாலயம்,

67, வடக்குவீதி, தஞ்சாவூர்.